

העולם הזה

★ פטריוט שלא שרת בצה"ל

★ רב שהתבייש ביהדותו

★ שותף של רוצחים מקצועיים

★ סוחר בזכר השואה

★ סוכן המישמרה האמריקאית

פרצופו

האמיתי של

כהנא

קליא קרי

בכל עת שגל לאומנות גואה בישראל, מתנפץ אחד הנחשולים אל תיבת הדואר של המערכת בצורת מכתבי-איום וגלוי-ית-שיטנה המופנים אל העולם הזה בכלל ואל חברי המערכת כפרטים.

הגל הנזכר הוא אולי הסוער ביותר. מופרעים למיניהם, המחפשים אובייקטים לשנאה; קנאים לאומנים שקנאותם מעבירה אותם על דעתם; פרימיטיבים מוסתים ושואפי-נפש, כל אלה מוצאים להם פורקן בהצפת המערכת במכתבים גדושי חרפות, קללות ואיומים, הכוללים תיאורים פלאסטיים של הגורל המצפה לכל אחד מחברי המערכת.

דוגמא למכתב מעין זה, הוא מכתב הנושא את שמו של אחד, פרץ נקמילני מתיבת דואר 1616 מתל-אביב (קרוב לוודאי שהשם בדוי, שכן בדרך כלל כל כותבי סוג מכתבים זה הם אנונימיים): „אני פונה אליכם בקריאה להפסיק את ההתירה נגד מדינת ישראל ונגד צה"ל. ההסתה שלכם בעניין בירעם גרמה לקורבנות בנפש. אתם גרמתם להתעוררות יצר הנקם אצל המחבלים על מעשה בירעם!... אורי אבנרי, סופר כסופו של היטלר, אם תמשיך לחבל במדינה גשרוף לך הזקן... (משום מה, מרבים כותבי המכתבים לאיים על זקנו של אורי אבנרי, דבר המזכיר את חלומם של אנטישמים בכל הדורות — לפגוע בזקנו של יהודי).

מרים סולימני, המציגה את עצמה כתלמידת תיכון מבתיים, כותבת: „אינני מבינה איך אתם מצדיקים את המחבלים ותומכים בדעותיהם ואומרים שמעשיהם נובעים מרעיונות צודקים? משוה לא בסדר, כנראה בהוראת הקריאה בבתי-הספר התיכוניים בבתיים, אם תלמידת תיכון יכולה לטעון כי קראה הצדקה של פעולת מינכן בהעולם הזה. זו רק דוגמא לכך, כיצד יכולה שינאה לסנוור עיני אנשים. לפסיכיאטרים ודאי יש הסבר לתופעה זו של משלוח מכתבי-איום אנונימיים, הגדושים גסויות, ניבול פה ותיאורי זוועה סאדיסטיים. אבל כאשר התופעה חורגת מפרטים בודדים והופכת לגילוי קבוע, המתבטא בעשרות מכתבים לשבוע, יש לראות בכך סימפטום מדאיג למחלת נפש חברתית. זה כבר עניין לסוציולוגים.

★ פגישה עם מושמר הגבול

בכל פעם שאוהדי קבוצת כדורגל כלשהיא מחליטים להסתער על ההתאחדות לכדורגל, אנו מוצאים את עצמנו נצורים בין שני הצדדים. כך אירע גם השבוע, כאשר מאות אוהדי הפועל מרמורק צרו על משרדי ההתאחדות, הנמצאים באותו בניין בו נמצאים משרדי המערכת. צלם המערכת, יעקב קרנט, ניצל את ההזדמנות והחל לצלם את העימות בין המפגינים לבין השוטרים שהגנו על הבניין. כאשר הבחין במגרש-החניה, מאחורי הבניין, בעתודות של אנשי משמר-הגבול, החיכו להוראה להיכנס לפעולה, צילם גם אותם. תוך שניה מצא את עצמו מוקף באנשי משטרה, שאחזו בו כשהקצין הממונה עליהם תובע ממנו

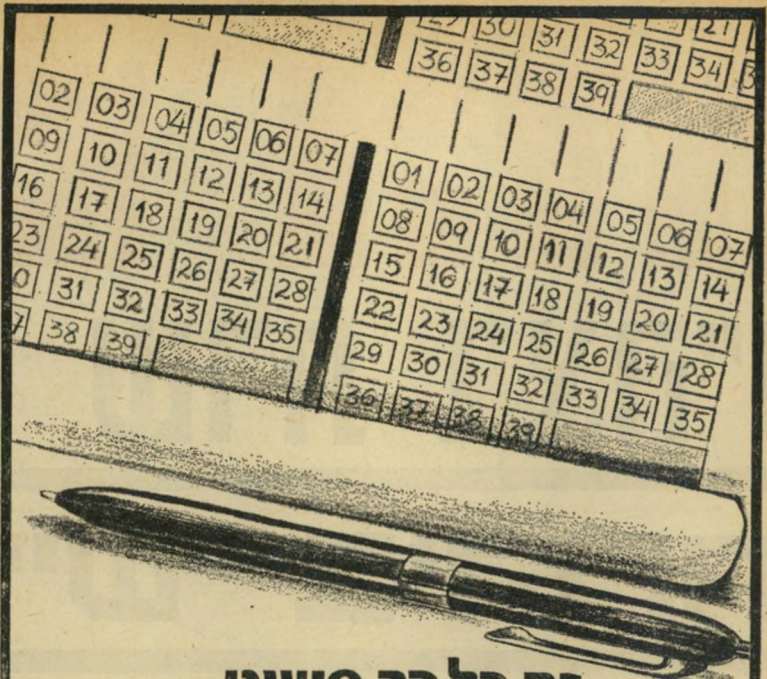
שוטרי משמר-הגבול בתל-אביב
נקודה עדינה מאוד

להוציא את הפילים ממצלמתו. הצלם סירב, הסביר את זכותו לצלם ככל העולה על דעתו במקום ציבורי. קצין המשטרה הצליח להרגיע את אחד מסמלי משמר-הגבול שעמד להוציא את הפילים מהמצלמה בכוח.

„זה עניין עדין“, אמר הקצין, „לא היינו רוצים שיצלמו את משמר-הגבול. הנימוק שהעלה הקצין אינו מובן. פלוגת משמר-הגבול לא הובאה לתל-אביב במחותרת ובסודי סודות. גיוסם למלחמה בבריונות, עד כמה שהוא מעציב, הוא לגטימי. קשה להבין מדוע מתביישת המשטרה בהפעלת משמר-הגבול בפזיזות הפגנה, למשל.

מצד שני נראה שקורס ההסבה שעברו אנשי משמר-הגבול, לקראת שירותם בתל-אביב, לא היה מושלם. מישהו שכח להסביר להם את זכויותיה של עיתונות חופשית. כדאי לשנן לשוטרים החדשים כי בתל-אביב, בניגוד לעזה, רשאי וזכאי כל אזרח, לפי החוק, לצלם במקום ציבורי את מי שהוא רוצה מתי שהוא רוצה. אפילו עם האובייקט הוא שוטר של משמר-הגבול.

תאריך

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו. תמורת 50 אגורות תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת משתי הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכייה בת 75,000 לירות בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר הפרסים.

זה כל כך פשוט...

זו השיטה

חברת דגמים חדשים
לעת עתה בכמות מצומצמת

2002-1250-1258
1352 - SL-1256

שרות מיוחד לעולים חדשים!
מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם

הסטראו עם הסנסור היחיד בעולם
המיוצר אך ורק ע"י ITT שאוב-לורנץ

ITT
SCHAUB-LORENZ

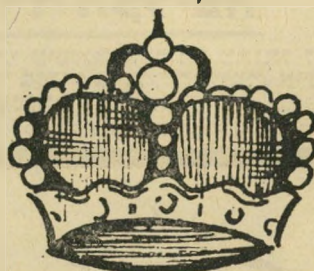
סוכנים בלעדים: כינווי בע"מ, פוץ 4 ת"א

אדועי
בחירת
מלכת
המים.
כרטיסים
ב"לאן"
ובשאר
המשרדים

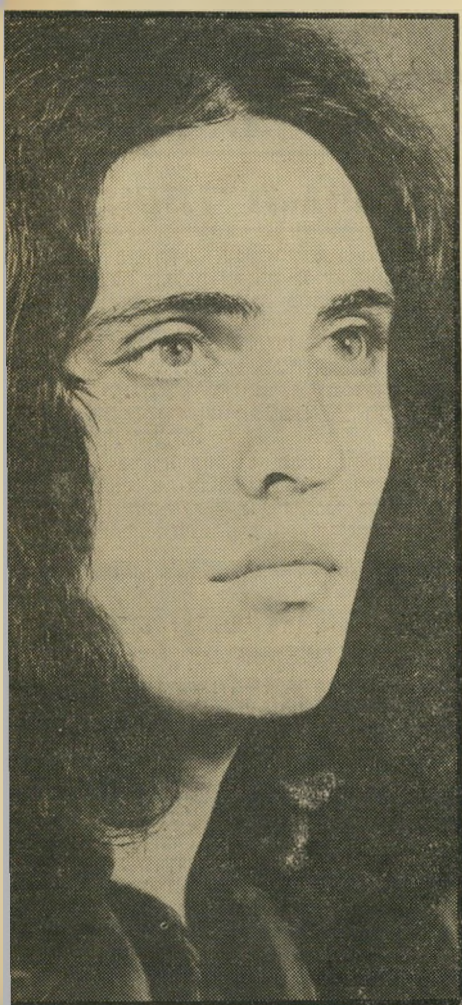
נשף עונק,
שייעור
ב'17
לאוקטובר
בהיכל
התרבות
יחתום
את שורשת

אילן ואילנית

נשף בחירת מלכת המים 1972

צביקה פיק

יפה ירקוני

אירית ודודו דותן

המועמדות תדגמנה
דגמים מבוטיק
"קארין" והטוויג"
הנודעים, ושמלות
חופה של סלון
"אמבר" בין האמנים
שיופיעו: אילן
ואילנית, צביקה פיק
ויפה ירקוני.
ינחה: דודו דותן.

הנערות בנשף
תהיינה מעוטרות
באלפי פרחים
שיעוצבו על ידי
פרחים כ"ץ.
במאי המופע -
צדוק צרפתי.
איפור הבנות בידי
מאפרות
הלנה רובינשטיין.

גולדה שוב

מזועזעת!

ראשה ממשלה, גולדה מאיר, שוב "מזועזעת" אלא שהפעם אין זו מליצה. כמה מהגילויים שנכללו בדו"ח "ועדת קופל" שהתמנתה לחקור את מחדלי האבטחה הישראליים בחו"ל, גרמו לגולדה התרגשות ומתח רב. כרגיל, במקרים של התרגשות עמוקה אצלה, היא נפלה למשכב.

אבא אבן -

מועמד ה"גוש"?

בין ראשי הגוש המפא"י במפלגת העבודה מתגבשת והולכת ההכרה כי לא יהיה מנוס מלהציע את שר החוץ, אבא אבן, כיורשה של גולדה מאיר בכס ראשה מממשלה. גולדה הבהירה סופית, שהיא איתנה בהחלטתה לא לכהן קדנציה נוספת בתפקיד. ראשי הגוש נוטים להשתכנע שגם פני חם ספור עשוי לעמוד על דעתו ויכריע לרשת את גולדה. במקרה כזה, לא תהיה ברירה לאנשי הגוש אלא להציע את אבא אבן כמועמד לראשות הממשלה. היתרון היחיד של אבן על פני כל המועמדים האחרים לתפקיד: היותו איש מפא"י לשעבר במפלגת העבודה.

מציעים את רבין

כמוזכ"ל ההסתדרות

הצעה ישנה, שנשכחה בינתיים, צצה ועלתה מחדש, עם התקרבות שובו של שגריר ישראל בארצות-הברית, יצחק רבין. מאחר ובעיית שיכונן של רבין כאחד מזרועות הממשלה היא פרוכמטית, הועלתה האפשרות, שבשעתו הורדה מהפרק, שרבין יעמוד בראש רשימת העבודה להסתדרות ויהיה המוזכ"ל הכא. גם יוסף אלמוגי מעוניין מאוד בתפקיד זה והוא מגייס תמיכה בחוגים שונים לצורך זה. בינתיים מסתמנת מגמה, בהשראת המוזכ"ל הנרי

ארוסתו של נסיר

שבדיה - בארץ

ארוסתו של יורשהעצר השבדי, ליב פוריי, הגיעה לביקור בישראל, כדי לחגוג בירושלים את יום הולדתו ה-60 של אביה. ביקורה של הופתפיה השבדית בת ה-20, הנחשבת כבר כבת משפחת חז"ל מזוכה השבדית, נשמר כמור כשימזוויה הישראליים ניתנה הוראה לא לתת פורסום לביקור, בשל ההשקפות המדיניות העשויות להיות דו. הארוסה, המלווה עליידי שניים מבני משפחתה, שותה בנתניה והגיעה בטיסה מיוחדת של אחת מחברות טיסות-השכר הסקנדינביות.

כחי יצחק בן-אהרון, לפיה יהיה מטה הבחירות של המערך להסתדרות מורכב כולו על טהרת עסקני ההסתדרות ולא פונקציונרים אחרים של המפלגה.

מוזכ"ל משרד המסחר

לבוק לפיתוח

התעשייה

היחסים בין מוזכ"ל משרד המסחר והתעשייה גרעון להב, לשרה-המסחר והתעשייה חיים כריזק, הורעו לאחרונה. בעיקר בות זאת מתכוון להב לעבור לתפקיד מוזכ"ל הבנק לפיתוח התעשייה. כיום מנהל את הבנק ד"ר אברהם נאמן, העומד לצאת לפנסיה בעוד מספר חודשים. נאמן לוטש עין ניו לתפקיד יו"ר מועצת המנהלים של הבנק, תפקיד התפוס כרגע על-ידי צבי דינשטיין.

ביקורת על מוזכ"ל

משרד הקליטה

בחוגי מיפגת העבודה מתנהל לאחרונה מסע נגד מוזכ"ל משרד הקליטה, איש מפ"ם, חזל אשכנזי. גורמי הקליטה במפלגת העבודה טוענים כי אש-

לפי התוכנית יעשו סידורים להעסקתם של כ-800 בדואים מהחוף המזרחי של סיני, באילת. המעסיקים הגדולים באילת ובעיקר טולל-בונה, מתנגדים להעסקתם של בדואים אלה בתנאים שווים לתנאי הפרעלים הישראליים, כיוון ששיוויון זה מחייב הענקת תוספת ערבה לבדואים ותוספות אחרות המקובלות באילת.

בשלב ראשון יעשו סידורי איסון לבדואים באילת. בשלב יותר מאוחר יונהגו סידורי תחבורה ירמיים, כדי למנוע בעיות העלולות להיווצר כתוצאה ממגוריהם במקום.

תכונם אסיפה כללית

של עתונאי החוץ

בפרשת טל

החברים הישראליים של אירגון עיתונאי החוץ בישראל יזמו את כינוסה של אסיפה כללית של האירגון כדי לדון בפרשת הרחקתו של צלם העיתונות שבתי טל על-ידי הנהלת האירגון, בשל האשמות שהועלו נגדו בעקבות צירופו לפשיטת צה"ל ללבנון כנציג צלמי החוץ בישראל. פל טוען, כי הוצאתו נבעה מטעות מצד רת, שכתוצאה ממנה לא הגיעו כל התמונות שצילם בפולין וכך נציגי העיתונות הזרה בזמן. הנציגים הישראליים באירגון כתבי-החוץ רואים בהרחקתו של טל צעד בלתי מוצדק, שנועד לפגוע בחברים הישראליים באירגון.

"סוף-סוף הגענו לאוקטובר!"

האחים זמור פותחים

מחדש את "זוזביו"

האחים ויליאם ואדגר זמור, שנחקרו בשעתו על-ידי המישרה על רצח אילן אשורב בעקבות הצחת מסעדת וזוביו שהיתה בבעלותם, חזרו לישראל ועוסקים עתה בשיפוץ מסעדתם לקראת פתיחתה מחדש. בשעתו סירב משרד-הפנים להתיר לאדגר זמור, אחד האחים שיצא לצרפת, להיכנס לארץ בטענה שהוא מסכן את שלום הציבור. בעקבות צו-עדותנאי שהוציאו נגד שרי הפנים, הותרה כניסתם לישראל.

עירעור מחודש

של הדולר

חוגי הכנקים מצפים לעירעור מחודש של מעמד הדולר בעתיד הקרוב, וכתוצאה מכך ייסוף של הפרנק השווייצרי והמארק הגרמני. רמזים לכך ניתנו למצוא בהוראת בנק ישראל לכמה בנקים מקומיים לפזר את השקעותיהם במטבע-זר לסוגים שונים של מטבעות.

כנוי מגלה חוסר גמישות, מחבל במאמצי המפלגה לרכוש תומכים ואוהדים בקרב העולים החדשים, בעיקר מברית-המועצות. לעומת זאת נוצר מצב בו המיפגנות הדתיות ואנשי גח"ל מצליחים להתבסס בריכוזי עולים אלה.

מסכנות ישראל

ייבנו אניות מכולה

חברת "צ"ם" שוקדת אפשרות של בניית כחמש אניות מכולה קטנות במפרץ אשדוד. אניות מכולה אלה יופקעיקר לצרכי הובלה בימי-התיכון. בחודש ינואר הקרוב תפעיל צ"ם מכולות בקו חיפה-ארצות-הברית, בו יופעלו שלוש אניות במשקל של 25 טון כל אחת.

בדואי סיני

יעבדו באילת

משרד-העבודה מתכנן שימוש בבדואים של סיני, כדי להתגבר על המחסור החמור בכידים עובדות באילת, בעיקר בעבודת הבניין ובשירותים.

קפה טורקי סלימ

MENNEN

שינה את סגנון החיים של הגברים בכל רחבי אמריקה.

חתכים ושריטות; ותמציות מיוחדות המרככות את העור ומעניקות לך ניחוח גברי נעים. ה"אפטר שייב" של "MENNEN" יוצר תחושה של רעננות ונקיון שתלווה אותך שעות ארוכות.

מוצרים "MENNEN" מציע לך גם קצף גילוח ומשחת גילוח מעולים.

מוצרים אלה שינו את סגנון חייהם של הגברים באמריקה. עתה הגיע תורך.

"MENNEN" שינה את סגנון החיים של הגברים באמריקה.

מוצרי חברת הענק האמריקאית "MENNEN", שהגיעו לישראל, ישנו גם את סגנון החיים שלך, ואת הרגשתך.

- "MENNEN SKIN BRACER"

ה"AFter SHAVE" בבקבוק הירוק מיוצר במעבדות "MENNEN" מחומרים ומרכיבים שונים, ביניהם צמח המנטול הברזילאי המעניק לעורך רעננות וזוהר; צמחים ועשבים בעלי תכונות מרפא, המרגיעים

עכשיו הגיע תורך.

MENNEN
לגברים!

היו"ד מאו כפי שרואה אותו הפסל קאריקטוריסט הבריטי ג'רלד סקרג'ן שטסק חמישה שבועות בעיצוב יצירתו המוצגת בגלריה הלאומית פורטרטי בלונדון.

שבוע ירון במכתב לידיד ב" ארץ: "יש בעולם אמנות אפ" ריקאית מעץ, אבל על אמנות האבן יודעים רק בג'ונגל ב" אפריקה." את האמנות ש" גילה הוא מציג עכשיו בגלרי" יות מפורסמות בניו יורק, ו" הוא מתכוון לעבור לערים אחרות בארצות-הברית. "ה" תכנית שלי לשנה הבאה היא יפאן ואוסטרליה והיד נטויה לכל העולם. כפי הנראה אציג תערוכה בישראל בסוף 1973, כותב אברהם המתקרא בחו"ל" אנטואן ירון.

הלהקה המרכזית של הנוער העובד והלומד מכינה עתה תוכנית חדשה לשבין השאר היא משמיעה את שירו של דן אלמגור, מזריעים, העוסק בחבר'ה שעושים הו" רעה מלאכותית לפרות בקי" בוץ. באחת החזרות התעניין במאי הלהקה יעקב קלוזנ" קי, איך נראה מכשיר ההזר" עה. לחזרה הבאה הביאו אר" בע מחברי הלהקה שהם גם חברי קיבוץ. כל אחד מכשיר הזרעה שגודלו עם הצינור ל" מעלה ממטר וחצי, כדי שה" במאי ידע כמה המדובר.

פסוקי השבוע

הפיזמונאי חיים חפר, על תופעת הרב מאיר כהנא: „וכאשר אתה שומע אותו ו" את הכירו ורואה את שיטותי" הם אתה משתכנע שאילו ה" אצים לא היו רודפים יהודים — הוא היה נמנה על שורותי" הם.

העיתונאי שמואל שניצמן, על אותה תופעה: „כל מי שעקב אחרי מעשיו של איש זה יודע שאין הוא מסוגל לייסד תנועה חש" את. בלי מסיבות עיתונאים, בלי ראיונות, בלי תופעות ברדיו ובטלוויזיה הוא חדל להתקיים.

גו ומופיע שוב בבקרים בק" פה אקסודוס בתל-אביב. ביום החמישי השבוע הגיע לשם ב" שעה שמונה ורבע. קרא את הגירוסלם פוסט ואת הארלד טריבון, שתה קפה הפוך. אכל לחמניה מרוחה בחמאה ובשעה תשע עזב את המקום.

חוויה שחממית עב" רה על מפקד הכוחות המשור" יינים של צה"ל בסיני אלון דן לנר שפרש השבוע מ" צה"ל. כאשר שירת לנר ב" צבא הבריטי והצטרף לפרטי" זנים היגוסלביים שנלחמו ב" גרמנים. הכיר טייס אמריקאי שצנח מאחורי הקוויים והצטרף זמנית לפרטיזנים. אותו טייס אהב לשחק שחמט ומצא שו" תף בדן לנר. לוח וכלים לא היו להם, לכן ציירו לוח ויצ" רו כלים מלחם שחור. אחרי מספר שבועות היה על הטייס לחזור ליחידתו. כשנפרד מ" לנר, הבטיח לו: „אני אשלח לך לוח וכלים." סיפר לנר, שלא התייחס אז ברצינות ל" הבטחת הטייס: „כעבור איזה זמן כיוונתי מפציצים אל ה" עיר קלגנפורט, בגבול אוסט" ריהייגוסלביה. המטוסים הש" ליכו את מטעניהם וחזרו. אני עומד עם מכשיר הקשר שלי וקולט לפתע שאלה: „האם דן שם?" כשהשכתי בחיוב, ביקש הטייס: „תדליק נר עשן." ואז נפרד מפציץ אחד מהמיכונה ומיכל קטן גורק ממנו. רצנו. אססנו אותו. היו שם הרבה דברים טובים. וגם שח יפה. אמיתי. לא מלחם שחור."

בראיון פרידה שנתן לגלי צה"ל, סיפר ראש אמ"ן היוצא אלון אהרון (ארה" ל"ה" יריב כי כשעמד לפני גיוסו לצה"ל התלבט אם לב" חור בקאריירה צבאית או ב" קאריירה של שחקן תיאטרון, ולבסוף החליט ללכת במסלול הצבאי. כשנשאל אם הוא עדיין חושב על עתיד בתחום התיאטרון, אמר: „נדמה לי שאיחרתי את המועד, למרות שאני חייב להודות שבתפקידי

שיצא בשליחות עיתונו לאר" צות-הברית. נותני העצות יע" צו לו לא לדבר עברית ולא להציג פספורט ישראלי. אמר מרכוס: „מה יהיה הסוף? ש" אנשי הרב כהנא יחשבו שאני ערבי ויהרגו אותי בתור כזה."

איומי חברי אירגוני הטרור הפלסטינים, השפיעו גם על שחקנית הקולנוע ארי" זכט טיילור. ליו, שאימצה לעצמה את הדת היהודית כש" נישאה לומר היהודי ארי" פישר, קיבלה מבעלה הנוכחי ריצ'ארד ברטון יהלום בן 69 קאראט ששוויו למעלה מ" מיליון דולר. בעקבות איומי

על עברו של יו"ר ה" הלת תנועת החרות עזר וייצמן, סיפר השבוע סגן ראש-הממשלה יגאל אלון. היה זה בכנס של טייסת הצ" פון במלחמת השיחור ש" התקיים ביבנאל. בהתייחסו להצהרותיו של עזר במסיבת העיתונאים שערך בשבוע ש" בר, אמר אלון: „עזר וייצמן טוען שהוא היה באצ"ל. זה כאילו שאני אומר שאני היי" תי באצ"ל. עזר היה נספח ל" חטיבת הנגב בפלמ"ח. הוא קיבל אצלנו חינוך טוב, אבל כנראה שלא היה מספיק טוב."

במסיבת העיתונאים ש"

רונה מיכאלי

מגלמת בסרט סלמוניקו תפקיד של רווקה זקנה שגיבור הסרט ראובן ברייטס מנסה לשדך לה קרוב-משפחה שלו. באחת הסצנות היה על רבקה-לה להתפשט חלקית בפני המצלמה. אך ביום הצילומים היא חטפה שפעת וקדחה מחוס. הלבישו אותה במעיל עבה, השכיבו אותה בתוך מכונת האספקה של הצוות וכך נסעו לאיזור הצילומים. כשהגיע תורה להצטלם, הוציאו אותה מהמכונה, הפשיטו, צילמו וחזרו הביתה.

המחבלים לפגוע ביהודים, הח" זירה השחקנית את היהלום ל" חנות הפאריסאית בה נקטה. אירגוני החבלה הער" ביים נוהגים לייחס לעצמם כל אסון המתרחש בישראל. נשרף בית-מלאכה — למחרת מודיעים אנשי הפתח שהם ש" הציתו אותו. מיהשו חשוב נהרג בתאונת-דרכים — כע" בור יום אפשר לשמוע בתחנות הרדיו של המחבלים שאנשי" הם הגיבורים הם שהרגוהו. לפני שבוע פוצץ משחק כדור" גל בליגה אל"ף ולא התקיים. „למחרת" מספר ראיובן צדיק, ליצן הבוהמה הזל" אביבי, „אני שומע בתחנת ה" חבלנים ברדיו קאהיר: „אח" נו פוצצנו מישחק הכדורגל." צו הגירוש שהוצא נג" דו לא השפיע במיוחד על מאיר דנסקי שחזר למנהי

ערך בשבוע שעבר, יצא עזר וייצמן, נגד הנוהג, ש" דבק גם בצה"ל, לכנות את דרום-לבנון, בשם פאתחלנד. „זה כאילו להעניק הכרה לז" כות הפתח על דרום לבנון," אמר עזר, ואחרי הירחור קל הוסיף: „אם כבר, אז יותר מתאים לקרוא לדרום לבנון — צפון ישראל."

באותה מסיבה הגיב עזר על הבהלה שפשטה בין הישראלים היוצאים לחו"ל, מחשש לפעולות טרור. ליוצ" אים נותנים עצות להסתיר את זהותם הישראלית כדי שלא ייפגעו. „אפילו לי," התמרמר וייצמן, „הציעו לא לנסוע ב" שם וייצמן אלא בשם גולד" ברג."

עצות דומות ניתנו גם לכתב הארץ, יואל מרכוס,

חיה הררי (מימין) השחקנית הישראלית המתגוררת בשנים האחרונות בלונדון וכותבת תסרי" טים, הגיעה החודש פעמיים לביקור בארץ: פעם ראשונה בגלל מחלתו של אביה ופעם שנייה לבילוי עם בני משפחתה המתגוררים בחיפה. אחת הפעמים הבודדות שיצאה מחוץ לחיפה, היתה כדי לחזות בתצוגת אופנה שנערכה בתל-אביב. לתצוגה באה חיה יחד עם אחותה, רינה הררי (לידה) המשמשת ככמאית בטלוויזיה הישראלית.

מכתבים

הטירור הנגרי

בומרנג

לפני שממשלת ישראל עומדת לחסל את ארגוני הטירור הערביים, יש לחסל את ארגוני הטירור אצלנו — הליגה בתנהגותו של הרב כהנא ואירגון דב, הלווחם נגד "בוגדים" ונגד "תבוסתנים". צודק יואל מרקוס בכותבו (הארץ 24.9): "ואם מותר להקים יחידות פרטיות למילי-חמה בטירור, מדוע גם לא להקים מילי-טרה פרטית של אזרחים מזוינים למילי-חמה בביריונות בישראל? למה לא לפגוע פיסית גם באנשים שאת דעותיהם איננו סובלים? ומניין לנו שאותם קנאים דתיים שכבר זורקים אבנים, מציתים בניינים ושולחים כדורי תשעה מילימטרים לפא-תולוגים, לא יקמו אף הם צבאות קטנים למילחמה בחילוניים? ובאותה דרך ילכו אולי החילוניים נגד הדתיים?"

לשבועון העולם הזה יש הוכחות רבות לקיום טירור פוליטי אצלנו, ממנו מתעל-מים השלטונות. על כן, את המילחמה בטירור יש להתחיל בבית!

אליעזר פומרנץ, נהריה

תמים

מנוצל

"העולם הזה" 1830, "צרת ושמה טירור", על מעצרו של עמיחי פגליון.

מה חשב לעצמו עמיחי פגליון, שעם ארבעה רימונים ו- ארבעה מיקלעים הוא יצליח לפתור את בעיית הטירור הערבי?

שי

יש לי רושם ש- קצין המיבצעים של האצ"ל הוא איש תמים מאוד שנוצל על-ידי אח-רים לצרכים פולי-טיים.

יוסי שי, בתי-ס

חוצפה

טיפשות

חוצפתם של חברי הליגה להגנה יהודית ששלחו את הנשק לחו"ל, גובלת בטיפ-שות. לא סתם טיפשות, אלא טיפשות שתזיק למדינת-ישראל.

האם הם מתארים לעצמם, שממשלת אר-צות-הברית תרשה שיהרגו ויחבלו על אדמתה?

ואת מי היא תאשים אם לא את ממי-שלת-ישראל במחדלים שאיפשרו העברת הנשק מהארץ?

משה גרצור, רמת-גן

סדר

במדינה

כל הכבוד לפגליון ולחבריו! הגיע הזמן שמישהו יקח את העניינים בידיים ויעשה סדר במדינה.

אני מקווה שגם אליכם הם יגיעו!

ר.נ., רחובות

הרצח

במנוכן

הספורטאים היו חוזרים חיים. אילו עש-תה הממשלה הישראלית את המוטל עליה, בזה אין צל של ספק. ושום הסבר לא יועיל.

מאיר ברומברג, ראשון-לציון

איפה

היה דיין?

לדעתי שריהחנינויות-התרבות לא אשם באי-הבטחתה של המישלחת הישראלית לאלימפיאדה.

אך לעומת-זאת היו שריהחנינויות-התרבות שחונן צריכים לעשות יותר כדי להציל את בני-הערוכה ולא לתת לגרמנים לפעול כפי שפעלו.

בנובמבר השנה תכנס לתוקפה התקנה המחייבת חבישת קסדות מגן גם בדרכים עירוניות.

בקנותך קסדה הקפד שתהיה עליה תווית ובה: א. סמל המפעל המייצר ושמו.

ב. יעוד הקסדה לרכב אופנוע/קטנוע.

ג. אישור משרד התחבורה על תקינותה.

זכור כי על הקסדה חייבים להיות פסים זוהרים בצבע לבן, פס אחד במרכז מהמצח עד העורף.

קסדות ופסים זוהרים ניתן לרכוש בבתי המסחר לחלפים לאופנועים וקטנועים, במוסכים לאופנועים וקטנועים ובתחנות דלק מסויימות.

קניית הקסדה

משרד התחבורה

Israel & Palestine

הירחון המזרח-תיכוני המופץ באנגלית, בישראל, ובארצות-ערב
בעריכת מקסים גילן ולואיס מארטון
הופיע גיליון 13

מן התוכן:

דיפלומאטי ישראלית נורה עז רקע קנזית ש. ב. במארוקו
הקשר בין ארגוני-המחתרת הבינלאומיים
מי יורה בכנעני?

פועל-באות של הקרב — ואיחוד מצרים-לוב
רצח במנוכן —
רצח בסוריה ודבנון

יהודי מארוקו המרו על הקלף הלא-נכון
יגאל זביב — המלך עירום
בנימין עומר — קיצונים ערביים ומתונים ישראלים
נגד איחוד ישראל-פלסטיני

מקסים גילן — כיצד לעשות זאת
דו"ח סודי שנשלח על-ידי אחד מפעילי הליגה לזכויות האדם והאזרח
לשמאל היהודי-אמריקאי — "אמיתי כן-יונה"

והמדורים "קשרים"; "מכתבים לעתונות אחרים"; "ברגע האחרון" וכו'.

גיליון בודד: 2 ל"י
מינוי: 42 לירות בדואר האוויר

ISRAEL ET PALESTINE
Boite Postale 130-10
75463 PARIS CEDEX 10
FRANCE

תלוש ושלח!

ISRAEL ET PALESTINE
Boite Postale 130-10
75463 PARIS CEDEX 10
FRANCE

נא להעביר לי, חניס אין כסף, גליון לדוגמה
של הירחון ישראל ופלסטין.

שם

כתובת

מיקצוע

מכתב גלוי לנושיא המדינה

„העולם הזה“ 1830, הנשיא מעודד את אנשי הטיור הדתי, על רצונו של נשיא המדינה לצום יחד עם נאשמי „ארוס“.

(4) תמיכתו של נשיא ישראל בעושי מעשים פליליים שנשפטו והורשעו על מעשיהם הפליליים — אין הדעת סיבולתה, באשר יש בה משום הבעת תמיכה בעצם מעשיהם הפליליים. יש בכך אף חתירה תחת אושיות המישפט הישראלי, ולחץ ב" עקיפין על שופטים העתידים לדון במעשים דומים.

(5) מאחר שהמעשים הפליליים שנעשו נגד החוק מעוגנים בהשקפת עולם אני טידימוקרטיה, שחוקי ישראל כקל" פת השום בענינה, תמיכתו של נשיא ישראל בעושיהם פירושה גם קריאה לחוגים שמהם באו הפושעים ליוזם ולבצע מעשים פליליים נוספים, כשהשקפת עולמם משת להם צידוק לכל תועבה.

לאחר הדברים האלה, ובהנחה שהסיפור נכון, נראה לי, כבוד הנשיא, שאין אתה ראוי עוד לשמש בתפקידך, והנני קורא לך להתפטר ממנו.

עוזי אורנן, מוצא עילית

עוזי אורנן
על הנשיא להתפטר!

נדהמתי לקרוא את סיפור המעשה ב" דבר התערבותך למען שני אסירים ש" הורשעו בעוון הצתה. בהנחה שסיפור זה נכון, מבקש אני להצביע לפניך על הנקרא דות הבאות:

(1) לא ייתכן שמעשיו של נשיא מדי נתישראל העצמאית יכונו על-ידי אדם זר, שאינו ישראלי, והוא אף עויין לישראל בדרכו שלו.

(2) גם אם האיש שנבחר לנשיא יש" ראל מוקיר באופן פרטי ומטעמים משלו אישים זרים — עליו להפריד הפרדה ברורה בין השקפותיו הפרטיות והוקריותו האישיות ובין התנהגותו הפומבית. זו האחרונה אסור שתושפע מן הראשונות.

(3) כל מעשיו של הנשיא צריכים להיות מכוונים לפי החוק ולפי רוח ה" חוק. לא ייתכן שהנשיא ינצל את עמדתו הציבורית הרמה ויפעיל לחצים על אנשי השלטון כדי שאלה יעשו מעשים המנוגדים לחוק ומנוגדים לרוחו.

ובכלל, האם יכול משה דיין להגיד איפה הוא היה בליל הדמים במינכן? ע. מוזרחי, הגליל העליון

על הממשלה

להתפטר!

הרצח האכזרי במינכן אינו מותרת את ממשלתנו נקית כפיים. אילו ספורטאינו היו יוצאים לגרמניה בליווי הבטחה כלי שיהי, קרוב לוודאי שלא היה קורה מה שקרה.

הרי ידוע שגרמניה שורצת אירגוני מחבלים ערביים.

בכל מדינה אחרת, אחרי אסון כזה שגם הממשלה אשמה בו, היא היתה מגישה מייד את התפטרותה. לכן, על ממשלת ישראל להוציא בהקדם את המס"קנות, כדי למנוע אסונות נוספים בגלל רשלנותה.

מאשה פורמן, רמת-גן

מוחה

של גולדה

חומר למחשבה נותן לנו מחקרו של ד"ר ב. עמוס, (כתבה במוסף ידיעות אחרונות), הפרישה האיטית ממעגל החיים. הוא מזכיר לי את התקרבות ראשיהם של גולדה מאיר, לגיל 76, וכך כותב: „ההשתטות וההפרעות מופיעים לאחר גיל 65. התופעות מתפתחות בהדרגה עם הגיל: תחילה יש התפוררות איטית של האישיות, יש הפרעות בחשיבה הצלולה, יש ירידה במרץ וביוזמה הגופנית והמחשבתית. אין עוד כוח להתחיל בפעולה חדשה, אין עוד מרץ לחשוב ולל"י שם רעיון חדש. ה" מוח הופך פחות ופחות פורה, רעיונות חדשים כמעט ואינם חולפים ב"י כו. אין הברקה של הרגע — החשיבה מתנהלת במסלולים מוכרים, חוזרים על עצמם בצורה מעגלית.

זיב

המהלך הסגולי של הויקנה הטבעית הולך ומתקדם. האדם נעשה עייף, מופי" עה ירידה בכוח השיפוט ובכוח ההחלטה. מופיעות ההפרעות בקליטה, הפ" רעות בהבנה והפרעות בזכרון. האדם ה"

חומר

הגינות

„העולם הזה“ 1826, „מיסחקי אהבה ללא תאוות“, סקירה על ההצגה „אתם רוצים לשחק אי-תי“ מאת מרסל אשאר.

בסקירה שלכם הוזכר שמי. בצינוי להעיר את תשומת ליבכם ל" עובדה שאינני משתתף ומעולם לא הש" תתפתי בהצגה זו בפני קהל. שמי אמנם מופיע במודעות ובתוכניה, אך הוחלפתי ע"י חברי דוד סיטון עקב היותי עסוק בהצגה אחרת.

האיש אשר כותב בעיתונכם סקירות על תיאטרון, הוכיח את חוסר מקצועיותו וח" סר הגינותו כלפי וכלפי מקצועו הוא. אי-גני רוצה להיכנס לוויכוח על הסיגנון ה" פשטני של סקירתו, אך אני דורש מכ" התנצלות מעל דפי עיתונכם והעיתונ" הארץ, מעריב ידיעות אחרונות על העו"ל ועוגמת הנפש שנגרמו לי ע"י כך ששמי הוזכר לשלילה בהצגה בה לא השתתפתי. דוריאן אריוו, רמת-גן

● מבקר העולם הזה משיב: צר לי על הטוול שנגרם לדוריאן אריוו ששמו הוזכר בטעות בקשר להצגת אתם רוצים לשחק איתי. בגלל שיכבות האיפור ה" עבות שכיסו את פני הליצנים בהצגה ועיוות הקול שסיגלו לעצמם במתכוון, קשה היה לזהות בדיוק את השחקנים, ואם כי אריוו מרבה להופיע בהצגות ש" ליים בתיאטרונים קטנים, הרי שקלטתו בכל זאת אינו מן המפורסמים ביותר ב" תיאטרון הישראלי.

עם זאת, תמוה הדבר שאריוו, הקנאי כל-כך לאמת, לא מצא לנכון, במשך כל החודשים הארוכים בהם מוצגת ההצגה, לדרוש ששמו יוסר מהודעות הפירסומת שלה, והוא התעורר לפתע רק עם פירסוט ביקורת שלילית, תוך תרעומת על נשיאת שמו לשווא.

האם לכל אותם הצופים המבקרים ב" הצגה אין זכות לדעת מי מופיע בה? מעניי, מה היתה תגובתו של אריוו אילו היתה הביקורת חיובית.

הבהרה

במדור תשקיף של השבוע שעבר הש" תרבו פרטים בלתי בדוקים בידיעה על מאמר העומד להופיע בספר העיתונאים. מאמרו של מתי גולן על היחסים בין העיתונות והמיסד, מטפל באורח צדדי בבעיות האתיקה העיתונאית, ומתוך כך הוא מזכיר את בעיית נסיעות החיגים של העיתונאים לחו"ל.

לדברי מתי גולן, אין המאמר מתייחס לוויכוח אקטואלי על נסיעת משלחת העיתונאים לארצות-הברית והוא נכתב לפני שהתעוררה הפרשה.

קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עריסות תינתן למצרים תמר נות ומכתביהם.

פישר הוא אדם נורמלי לחלוטין. הוא עושה שמיניות באוויר כדי שישל" מו לו כמה שיותר. גם אנחנו היינו ער" שים אותו דבר, אילו היינו במקומו. נכון, אמנם, שהוא התנזר מהרבה תענוגות ב" ביל השחמת, אבל זה השתלם לו.

חץ מזה הוא לא מתנזר לגמרי, והל" וואי וכל אחד היה יכול לתפוס חתיכה איסלנדית כמו שיש לבובי עכשיו.

קורא, חיפה

● תגובתו של הדוקטור רודי לקורא החיפאי: „אני שמח מאד לקבל את תג" בת הקולגה החיפאי. אני בטוח שאת דע" תיו הוא מבסס על כמה עשרות שנות לימוד ועל דיפלומות משתי אוניברסי" אות לפחות. כמו תמיד בוויכוח כזה בין פסיכולוגים — קובעים בסופו של דבר ספרי ההוראה הישנים והטובים.

„אני מיעץ, אם כן, לפסיכולוג (פסי" כיאטר ?) החיפאי, לחזור לכמה שנים ל" ספרי-הלימוד, ואולי יגלה שם כי לא כל" כך טענית“.

מזדקן ניתפס לא אחת לדיכאון קשה עם אדישות ואפסיה קיצוניים. במיקרים אחר" רים טובל המזדקן מעצבנות ורגזנות ית" רה, המלווים חשדנות קיצונית, הגובלת בפאראנויה. האדם המזדקן מצמצם את היקף התעניינותו יותר ויותר — ביתו, משפחתו המורחבת, משפחתו המצומצמת ולבסוף הוא מרכז את התעניינותו בצורה אנוצנטרית רק בו עצמו, צרכיו וסיפוקם. האם לא כדאי שגולדה תוציא את המס" קנות?

נתן זליב, חיפה

קינאת פסיכולוגים

תרבה מיכתבים

„העולם הזה“ 1828, „רוצח ב" שחור לבן“, ניתוח הסיבות לטי" רופ השחמת של בובי פישר, על-ידי הפסיכולוג דוד רודי.

קראתי את הכתבה ואני חייב לחלוק על דעתו של הפסיכולוג שלכם. לדעתי

והמשכיל בעת ההיא יידום

לשמוע כלום, וגלך עד הסוף בדרכנו הצודקת, שהיא רק אחת. ומי שאשם בזה שאנחנו צודקים זה התבוססים למיניהם מבית. גם בהם נדע לטפל. יש גבולות גם לדימוי" רטיה, שעם הלוחם על חייו יכול ל" בול, את התבוססים למיניהם לא נח" זיק בבתי-מלון. נבנה להם מלון אור" חים במידבר, כמו שכתוב בספר יר" מיהו. שיקימו להם שם אוניברסיטה יחד עם כל הפרופסורים.

המשכיל בעת ההיא יידום. לא יפ" תחו לנו חנויות-תועבה. לא ינתחו מתים. עד היום היינו ידועים בעולם בגלל קדושת המישפחה. כעת אנו ידועים בגלל הידועה בציבור, וזוהי הנצחת הניאוף וקידוש הזימה על-פי החוק. ועוד בקבלה כתוב שייבום וחליצה הם התחתונים, שכנגדם הספי" רות העליונות וההרמוניה הקוסמית משתקפת בתקנות הייבום העתיקות. נהרוס את כל הבתים הערבים ליד הכותל, נתפלל על הרהיבית ונבנה את בית מקדשנו.

הפלטים הערבים יכולים ללכת ל" עבר-הירדן. אין להם זכויות כאן בכ" לל. שיחזרו לערב הסעודית. אין לנו שום זכות להחזיר להם מה שאלו" הים נתן לנו.

המשכיל בעת ההיא, דום ועמוד דום, ותוציא את הידיים מהכיסים, בבקשה. עכשיו מנגנים את ההימנון!

עמוס קינן, תל-אביב

עמוס קינן

קול התבונה

סופית שהצדק כולו אצלנו, ואצלם כלום. אז על מה יש לדבר בכלל? אם הם חושבים שעשינו להם משהו, שיפנו אל יאסר עראפאת. ובו אנחנו כבר נדע לטפל. ובכלל כאשר הצדק כולו אצלנו, ואצלם כלום, אז לא רוצים

בימי מעטפות-הנפץ, מי יזכור את בירעם ואיקרית? בימי כהנא, מי יעלה על דל שפתיו את בעיית הפלטים הפלסטיניים? המשכיל, אם יש כזה בעת הזאת, יידום.

בימים כאלה, ימי דינמיט, חוזר הכל לתווה ובוהו, וקולם של התבונה, המר" סר והתיקוה לעתיד יותר טוב, נדם. המשטמה העיוורת והצידקנות צועדים שולבי-זרוע, ומפילים כל הניקרה ב" ררכם.

בימים כאלה ברור שלא נחזיר אף שעל שכל מה שעשינו להם לא מס" עיק, צריך לעשות עוד. שאין עם מי לדבר. שמה פתאום נכיר בהם. שהת" שובה היחידה היא הכוח. מערת-המכ" עלה היא שלנו. ספר ההבטחה האלוהית עוד פתוח, וטרם נכתב בו הדף האחרון. שיעברו בפרדסים שלנו ביום, ובבליה יחזרו לישון במחנה-הפלטים בעזה. אם לבנון לא תדע להשליט סדר, נשליט אותו אנחנו. צדק כל אלה שאמרו לאלה אסור לוותר. איפה היינו היום, אם היינו מוותרים להם? היום להחזיר את עקורי בירעם, מחר את כולם, ואנחנו לים.

בכלל, מי מייצג אותם? יאסר ערא" פאת? אצלנו הפגינו נגד מדיניות הממשלה בבירעם. איפה הפגינו הם נגד הוועדה במינכן? וזה סימן שאנח" נו צודקים. וכאשר אנחנו צודקים אין לנו ברירה אלא להמשיך לצדוק. לא

שגיר ברית הקהיליות הסוציאליסטיות המועצות

פאריס.

אדון נכבד,

תנועת הידידות ישראל-ברית המועצות פירסמה כאן מיכתב שהוא לא לשגר למזכיר המפלגה הסוציאליסטית הצרפתית, מר פראנסואה מיטראן, בקשר ל"כופר ההשכלה" שהוטל בארצך על מבקשי הגירה.

הנני מוצא חובה לעצמי להשיב לך על מיכתב זה, שהיה מכון — כך אני מניח — לכל מתנגדי הכופר בעולם.

סבורני שזוהי חובתי דווקא מפני שאינני שונא מושבע של ברית המועצות. מעולם לא נתתי יד למילחמה הקרה נגדה, ויריבי הלא-מעטים רגילים להשמיץ אותי כ"שמאלני" ואף כ"שמאלני קיצוני".

אמנם, אינני מארכסיסטי-לניניסטי, אבל אני יודע להעריך את השאיפות ההומא-ניות שהיו מונחות ביסודן של תורת מארכס והלכת לנין.

אני חותר לשיפור היחסים בין ברית המועצות ובין מולדתי. אני מייחל ליום שבו יתנוסף דגלי שוב מעל לשגרירות מדינתי במוסקבה. קיוויתי שהמפנה האחרון בקהיליה הערבית המיצרית יקרב יום זה. משום כך יכול אני לכתוב לך מיכתב זה ללא רגשות יתרה, מבלי להיגרר אחרי השמצות, מתוך ניתוח הגיוני של הדברים. אני כותב את הדברים בתום לב, ואני מבקש לקבלם ברוח זו.

צר לי להודיע לך, אדוני השגריר, שאינני יכול לקבל אף אחת מן הטענות שהכאת במיכתבך.

ראשון מקבלים מילגות ממלכתיות... אנו משקיעים סכומים גדולים להכשרת מומחים בעלי כישורים גבוהים... אנשים היוצאים לחו"ל כדי להשתקע שם באופן סופי חייבים להחזיר את ההוצאות שהמדינה הוציאה כדי להקנות להם השכלה גבוהה...
הבה נבחן טענה זו.

אני רוחש כבוד רב למישטר השורר בארצך, אדוני השגריר, על שהנהיג חינוך חינם בכל השלבים, כולל האוניברסיטאי. צר לי מאוד שעדיין לא הגענו לכך בארצנו. כחבר ביהנהגרים הישראלי דרשתי פעמים רבות להעניק אצלנו חינוך אוניברסיטאי חינם, בתוספת מילגות ממשלתיות לסטודנטים.

אולם אין זו אמת שבישראל — ואני משער גם בארצות רבות אחרות — משלמים הסטודנטים עבור לימודיהם. הם מכסים רק חלק זעיר מהוצאות הלימודים. את חלקהארי מכסה הציבור כולו, באמי צעות המדינה.

בכל זאת אין אנחנו מחייבים את היורדים מישראל להחזיר את הכסף שהושקע בחינוכם. אילו הועלה רעיון כזה, הייתי לוחם בו בשצף-קצף.

למען האמת, שמעתי פעם דרישה דומה לזו גם בארצך. כאשר גבר המחסור ברופאים בספר, הציע מישור לאסור על רופאים צעירים לצאת מן הארץ תוך מיספר שנים אחרי תום

מיכתב

לימודיהם כאן, אלא תמורת תשלום הכסף שהושקע בלי-מודיהם.

אולם ההתנגדות לרעיון זה היתה כה כללית וחריפה, שאיש לא ניסה כלל להגשימה.

אני עצמי, הגרתי רעיון זה במליאת הכנסת כ"עבודת חדשה" — ואולי מקנה לי הדבר זכות-יתר לשלול גם את הכופר הסובייטי במילים דומות.

האם נכונה הטענה כי הכופר בא "להחזיר" למדינה את הכסף שהושקע במדען המהגר? כלומר — האם אפשר לראות בו, בצורה כלשהי, מעין "החזרת חוב"? עם כל הכבוד, אינני סבור כך.

אפשר היה לקבל טענה זו — אף מבלי להסכים לה — אילו קבעה ממשלתך שדמי הכופר פוחתים מדי שנה, ובטלים לגמרי תוך מיספר שנים אחרי גמר הלימודים — מאחר שבוגר האוניברסיטה מחזיר את חובו לחברה תוך כדי עבודתו למענה.

התקנות של ממשלתך לא קבעו זאת. מחדל זה אומר דרשני, מרופא ומהנדס סובייטי, שעבד עשרות שנים במיקצועו, נדרש כופר גבוה שכו-העבודה המלא של שש שנים!

מבדיק עולה, כימסט, שהמדענים גנבו משהו משאר האזרחים, שאר האזרחים שילמו עבור השכלתם, והנה הם גוזלים את ההשכלה ומעבירים אותה לארץ אחרת.

האמנם עומדת טענה זו במבחן ההגיון? בניין למדינה הכסף למימון ההשכלה? האם לא מפרי עמדם של כל האזרחים — כולל המדענים ובני משפחותיהם? כל האזרחים הסובייטיים משלמים — אם בצורת מיסים, אם בצורת הסכמה למשכורות נמוכות יחסית — עבור מערכת החינוך הסובייטית, המהגרים עצמם, הוריהם ובני-עדתם, שותפים לתשלום.

אולם האזרחים משלמים גם עבור מערכת הבריאות הסובייטית המהוללת, עבור מערכת התרבות ושרותים אחרים.

האם מתכוונת ממשלת ברית המועצות לדרוש מן המהגרים להח-זיר גם את הוצאות האישפוז שלהם בבתי-החולים, בעבר, או את מלוא התמורה עבור הצגות התיאטרון המסובסדות שחזו בהן?

שמחתי ללמוד ממכתבך שגם כיום — כמו בימי הצארים — עולה אחוז המש-כילים בקרב היהודים על אחוז המשכילים בשאר עמי ברית המועצות. יש סטודנט אחד בקרב 47 תושבים רוסיים, 65 תושבים אוקראיניים ו-21 תושבים יהודיים.

זהו אחוז מבוזבז, והוא מוכיח שאין בברית המועצות, "גומרוס קלאוזוס", כפי שהיה נהוג במישטרים אנטי-שמיים שונים.

אם בכל זאת רוצים יהודים רבים — וכל עוד אין חופש-הגירה מארצכם, אין לדעת כמה רבים הם — להגר מברית המועצות לישראל, שבה אין חינוך גבוה חינם, ושבה אין המשכילים מפונקים כמו אצלכם, יש ללמוד מכך משהו.

יש ללמוד מכך ששאיפתם להגיע לישראל היא חזקה ועמוקה, ואינה קשורה בעיקרה בגורמים חיצוניים.

אין מנוס מן המסקנה כי המטרה האמיתית של כופרי-ההשכלה היא למנוע מרבים מהם להגשים שאיפה זו — וכי התימוכין השונים המובאים להצדקתו הם בדידות-לונגוניים.

אתה טוען, אדוני השגריר, כי התעמולה נגד כופרי-ההשכלה מנוהלת בידי "חוגים ציוניים", המעוניינים לתקוף את ברית המועצות.

דומני שהדרך הטובה לשים קץ לתעמולה היא לכבד את הכופר, כבודו ויוקרתו של מדינה גדולה אינם נפגעים כאשר היא חוזרת בה מחוק שחוקקה, להיפך, הדבר מוסיף לה כבוד.

הצעתי כזאת לא פעם לממשלת מדי-נתי. אני מרחיב עוז כנמשל דהציע זאת, בכל הצניעות, גם לממשלת המדינה הסובייטית האדירה.

ברגשי הוקרה,

לוי אבנר

הנ"ל בזכות "התקנות החדשות שתוקנו כבריה" מ בנוגע ליציאה לחו"ל.

אתה פותח את טיעונך בקביעה ש"תקנות אלה מיושמות באופן זהה לחלוטין לגבי כל האזרחים הסובייטיים, בלי הבדל לאום".

להלכה, זה בוודאי נכון. האם זה נכון גם למעשה?

אני מאמין לך בהחלט שבתקנות — שלא פורסמו, כמדומני, מעולם — לא נאמר שהכופר חל רק על יהודים. אני מניח שהוא חל גם על רוסים, אוקראינים, ביילורוסים ואוּבֵּקִים.

אך העובדה המכרעת היא כי אין כיום הגירה המונית של בני הלאומים האלה מברית המועצות. לעומת זאת יש — בהסכמת ממשלך — תך הגירה המונית של יהודים.

אני מניח שממשלתך לא היתה מוצאת לנכון להטיל כופר על הגירת משכילים, יהודיים ולא-יהודיים, אילו היתה הגירה זו נמדדת בכמה מאות לשנה — כמו יציאתם של רוסים ואוּבֵּקִים. הצורך נתעורר — כפי שמסתבר בעליל דווקא ממכתבך שלך — מפני שיש עכשיו יציאה המונית.

של מי? של יהודים, כמובן.

הטענה הממשית העיקרית שלך, אדוני השגריר, היא שברית המועצות חייבת להגן על עצמה מפני "ברית המוחות". בריחה זו מהווה סכנה רק כשהיא המונית — ומכאן הקשר להגירת היהודים.

אתה קובע: "המדינה זכאית בהחלט לנקוט אמצעים כדי להחזיק במומחים הדרו-שים לפיתוח הכלכלה הלאומית, המדע והתרבות".

ניסוח זה מעורר בי, משום מה, אסוציאציות קודרות, הוא מזכיר לי את נסיכי ימי הביניים, שהחזיקו את האליטימאים במרתפי מצודותיהם, כלאום עד יום מותם, כדי שיהפכו למעגב אזהב.

האם המדינה "זכאית" להחזיק בבני-אדם חיים, ויהיו אשר יהיו, מפני שהם יכולים להועיל לה? האם זה תואם את תורת לנין?

אם כן — היכן הגבול? מה ההבדל בין מהנדס לטייס, בין פועל-מתכת מעולה לצייר?

לפי מגילת זכויות-האדם רשאי כל אדם להגר מארצו, ואף לחזור אליה. זוהי זכות אנושית יסודית. כל חוק או תקנה המפרים אותה, בטלים ומבוטלים מעיקרם — גם בברית המועצות, גם בישראל.

כנגד מגילת זכויות-האדם אתה מצטט מיסמך של יונסקו משנת 1970, הדן ב"ברית המוחות".

נאמר בו כי פיתוח החינוך הגבוה במדינות השונות, אינו עולה בקנה אחד עם הגירת בני-סמך. הבאה כתוצאה מן העובדה שמעודדים את המדענים לעזוב את ארצם או לא לחזור אליה. ועידת יונסקו המליצה בפני המדינות לנקוט את האמצעים הדרושים כדי להגביל את העידוד הניתן למדענים זרים לעזוב את ארצם.

אין אתה יכול להביא מיסמך זה כאסמכתא לכופר שלכם?

האירופה הבנילאומי רצה ששום מדינה לא תפתה מדענים בארץ אחרת לעבור אליה. אך הוא לא נתן לשום מדינה הכשר למנוע בכוח יציאת מדענים מתחומה שלה. זה הכרזת בין יום ולידה.

ישראל מפיה למדענים סובייטיים פיתויים כלכליים, כדי שיעברו אליה, להיפך. לפי הקומוניסטים בארצך אני למד שמצבם הכלכלי של המדענים בברית המועצות עולה בהרבה על מצב עמיתיהם בישראל.

אם רוצים יהודים סובייטיים — מדענים ואחרים — להגר בכל זאת לישראל, הם פועלים על פי אידיאלים ורגשות. טיבם של אידיאלים אלה אינו שייך לזיכוכה זה — החשוב הוא שאין זו, "ברית מוחות" שבאה בעיקבות פיתויים כלכליים ותאוות-בצע.

ממילא אין החלטת יונסקו נוגעת לנושא זה.

טענתך הממשית השניה היא ש"החינוך על כל שלביו ניתן בברית המועצות — להבדיל מארצות מערביות רבות — חינם אין כסף... הסטודנטים והמועמדים לתואר

סיקורת

(המשך מעמוד 11)

האחרת: ארץ של גופים מקסימים, היסטוריה מרתקת, ושפע מדהים בכל: במאכלים, ביינות, באפשרויות לראות, לטייל, לקנות. לשכוח מהכל — ורק ליהנות.

בלשים בשיריון לבן

Pick Up on Noon Street
"מלכות ברחוב הצהריים" מאת
ר. צ'אנדלר בחוץ Ballantine.
212 עמודים, 5.40 ל"י.
Killer in the Rain
"רוצח בגשם" מאת ר. צ'אנדלר
בחוץ Ballantine. 398 עמודים,
5.40 ל"י.

שני קבצים של סיפורים קצרים, אותם פירסם ריימונד צ'אנדלר באמצע שנות ה-30, ואשר שימשו אותו בנאמנות מאז חר יותר, כאשר נטל מהם חלקים שלמים, שינה אותם פה ושם, חיבר אותם יחד והכין מהם את סידרת ספריו על פיליפ מארלו, אחד הבלשים הפרטיים המפורסמים ביותר של המאה.

אם כי הסיפורים הקצרים פחות, מלר טשים מן הגדולים, ולמרות שלעתים מעמיסים קצת יותר מדי על אמונו של הקורא, וסצינות מלודרמטיות צצות עדיין פה ושם (למשל, סיוטים בשעת עילפון, וכדומה) הרי שבסך-הכל, יש כאן בכל 12 הסיפורים, (4 בקובץ הראשון, ו-8 בשני) כל הסממנים שהפכו את צ'אנדלר לאחד הגדולים בסוג זה של כתיבה. כרגיל, אצל צ'אנדלר, לא התעלומה היא העיקר, אלא הטיפוסים הנקלעים בדרך

סופר צ'אנדלר

און קשובה למרידות פטימית

לפתרונה, טיפוסים שהם בסופו של דבר כמעט תמיד אומללים ומתוארים בהבנה אפילו כשהמדובר בפושעים ורוצחים ב"שכר.

צ'אנדלר, אשר חי בהוליבוד והתאכזב מעולם הזה, מרבה לתאר מאורות של עולם הבד, הזורחים כלפי חוץ וביטנם חלאה אלכוהול או סמים. בגלל היותו תושב לוס אנג'לס במשך שנים, הוא מייטיב לתאר את העיר, על שכונותיה ופרי בריה, ואינו חומל על פוליטיקאים, שהם רק חזית ייצוג לגנגסטרים, על מיליונרים שאינם טובים במאומה מאנשי העור לם התחתון, או על המיטרה, שהיא אמי נם תמיד נוקשה, אבל רק לעתים רחוקות גם הגונה.

בתוך עולם זה שבו כוח הזרוע ולוע האקדח הם הנימוקים המשכנעים ביותר (ומי יעז לומר שהמצב השתנה מאז שנות ה-30 לטובה?) פועל גיבורו של צ'אנדלר, ר. ומנסה, כמיטב יכולתו, לחיות ב"שלווה עם מצפנו ולהתנהג כבן אדם בעולם אחוז תאוות בצע וטירוף.

אם הדבר כרוך במעשים שהיו יאים רק לדון קישוט במאה העשרים, כולל ויתור על שכר טירחה (ואין כאב גדול מזה לבני תקופתנו) אין הוא גרוע מכך. כיום, בשעה שאנשים מסוג זה הולכים ונעלמים, אולי הגענועים אליהם הם ש"מעוררים את הרצון לחזור לצ'אנדלר, ומעודדים בוצאת ספריו מחדש. ואולי העובדה שצ'אנדלר פסימי ומריר כמו רבים מבני תקופתנו, עוזרת למצוא לו און קשבת.

מאריכה את התענוג

BROADWAY 100

תוצרת דובק-ערבות לטיב • AMERICAN BLEND • SUPER KING SIZE FILTER

מאת אורי אבנרי

בבוקר זה קרה סוף-סוף. נודדה המפלגה הפאשיסטית הישראלית.

זה נראה מצחיק. אבל אין זה מצחיק כלל. קל לזוז בתופעה זו. מאיר כהנא נראה כקאריקטורה פרימיטיבית של שמואל תמיר, שהוא עצמו קאריקטורה וולגארית של מנחם בגין. אין הוא מבחיל. האיש הגלוי הזה, הנראה תמיד בלתי-מגולח ובלתי-מסודר, המצמצם בעיניו כאחד המופרעים והמתחכם — האם כמוהו יצליח בחברה הישראלית וישפיע על הנוער הצבאי הבריא?

הטלוויזיה הורגת אותו. היא רואה אותו כמו שהוא, על כל אפסותיו. יש אומרים: גם אדולף היטלר לא היה מצליח בעידן הטלוויזיה. הוא היה תוצר אופייני של עידן הרדיו, שהביא את קולו ההיסטרי לכל בית בגרמניה, מבלי להראות את האיש עצמו. (כשמראים כיום בגרמניה יומנים ישנים של נאומי היטלר, מתגלגלים הצופים הצעירים מצחק. נדמה להם שהוריהם השתגעו בשעתו. האיש העלוב הזה, בעל השפם המנוח, המניף את זרועותיו כשחנתי-רוח והנובט לתוך המיקרופון — איך יכלו להתייחס אליו ברצינות?)

אבל היטלר הביא חורבן על העולם ועל ארצו. כאשר מופיע בזירה הישראלית פירר חדש — אפילו קטן ועלוב — אל נעלים ממנו עין. הכה נבחן — היכן צמח העשב-השומה הזה? ואיך הוא יכול להכות שורשים כאן?

האם הוא פאשיסט?

ודם כל אזהרה: אל נמהר להדביק לשום אדם את התווית "פאשיסט". כולנו נוטים להיות קצת קליידעת בשימוש במלה זו. מדביקים אותה למפלגה שהיא אמנם ימנית-קיצונית ולאומנית-קנאית — אך שאין בה סימני-ההיכר העיקריים של הפאשיזם. משתמשים בה כדי לגדף דיעה שנאה, או להתרעע נגד מעשה שרירותי של השלטון.

אולם שימוש כזה מבלבל את היוצרות ומקשה את החושים, המצווים על ערנות. אל נדמה לילד "זאב! זאב!" — עד שמופיע זאב אמיתי, ואיש אינו מאמין כי בא. הפאשיזם הוא דבר מיוחד, חורג, מסוכן מאין כמוהו. כמו כל מחלה מסוכנת אחרת, יש לזהותו מיד עם הופיעו, כדי לאפשר טיפול מונע. אבל האבחנה צריכה להיות מדויקת.

הצרה היא שאין הגדרה מוסכמת לפאשיזם. בניגוד לקומוניזם, שקל לזהותו על פי רעיונותיו, אין לפאשיזם רעיונות ברורים ויחודיים. הוילזול ברעיונות, ובחיי-הרוח

כהנא

דרכו של פירר יהודי

מכיוון שאנשי כהנא מודיעים בעצמם שהם שלחו ארבעה מישלוחי-נשק בלתי-חוקיים לחר"ל לפני שנתפס המישלוח האחרון, ברור לגמרי שמיסחר זה התחיל הרבה לפני פרשת מינכן. לא נודע אף על פעולה רצינית אחת של הליגה להגנה היהודית נגד הליגה הערבית או הפידאיון. ברור, אישוא. שאין קשר בין פרשת-הנשק ובין פרשת-מינכן, ושסמכות-הזמן היא מיקרית. אך כהנא לא היסס לרגע לנצל את הדם והדמעות לצרכיו.

"זיין קאמפף"

הוא לא היה צריך להתרגל לשיטה זו, כי הוא משתמש בה זה מכבר בקנה-מידה הרבה יותר גדול. מזה שנים סוחר מאיר כהנא בזכר השואה הגדולה ביותר שפקדה אי-פעם את העם היהודי. הוא רוכב על השואה, כשם שפרש מאומן רוכב על סוס.

סיסתמו המיפלגתית, "לעולם לא עוד!" באה לנצל את זכר הווועות של היטלר — שסיסתמו, "עורי, גרמני!" באה לנצל את זכר התבוסה הגרמנית במלחמת-העולם הראשונה.

כהנא אינו האדם היחיד הרוכב על השואה. במקומות רבים ובמפלגות שונות שורצים אנשי-שואה מיקצועיים, המנצלים את השואה לצרכיהם הפוליטיים, הפרטיים, החומריים או הספרותיים.

אולם נדמה שאיש לא הגיע לניצול כה שיטתי כמו איש זה. לא חשוב על מה הוא מדבר ובמה הוא עוסק — ערביי חברון ("דיכוי המיעוט") או הסדרת נשים סובייטיות בסופרמארקט ניוירוקי ("האויב החיצוני"), קטטות-רחוב עם כושים בברוקלין ("כנ"ל") או מישחק בנשק ("פולחן האלימות") — תמיד הוא גורר לעניין את השואה. אין שיחה של כהנא בלי שואה.

זה עתה הופיע ספרו ה"רעיוני" של כהנא באמריקה, הנושא את השם "לעולם לא עוד!" (סימן-קריאה במקור) והמבטיח על עטיפתו שזהו "הספר המועזע ביותר שנכתב אי-פעם על יהודי אמריקה!" (סימן קריאה במקור). תוך כדי קריאת ספר זה עילעלתי בפרקים מסויימים של מ"ן קאמפף ("המאבק שלי"), ספרו של היטלר — ואייאפשר היה שלא לשים לב לדמיון בסיגנון ההיסטרי, בהרצאת הדברים ואף במסקנות.

התוכן האינטלקטואלי של שני הספרים הוא אפס — הכוונה היא להדהים, להפחיד, לפנות אל האינסטינקטים הפרימיטיביים.

הפנייה העיקרית היא אל אחד הרגשות העמוקים ביותר של כל אדם, ובעיקר של כל אדם יהודי: הפחד.

לדידי היטלר, במ"ן קאמפף, עמדה גרמניה בפני חורבן. כל העולם קם נגדה כדי להציל את צעדיה ולהשמדה. בבית שלטה כנופיית פושעים. היהדות הבינלאומית

בכלל, הוא אחת מתכונותיו. ("כשאני שומע את המלה, תרבות, אני פותח את ניצרת אקדחי!")

הפאשיזם הוא טכניקה, סיגנון, גישה. בשעתו ניסיתי לתמצת תכונות אלה בשישה כללים אמפיריים. כדי לאפשר קל של פאשיזם ישראלי, אם יופיע אי-פעם. תנועה ראוייה לתווית הפאשיסטית, אם מתקיימים בה כל השישה האלה:

- פולחן המנהיג.
- טיפוח רגש-עליונות (לאומי, גזעי או אחר) של ההמון, תוך כדי שיעבוד אותו המון.
- דיכוי מיעוט כלשהו.
- הישענות בילעדית על סיסמאות בלתי-רציונליות.
- טיפוח הפחד מפני אויב חיצוני.
- פולחן האלימות.

אין צורך לסמוך על הודאתו של מאיר כהנא עצמו ("אולי אני פאשיסט, אבל אני לא טיפוש!") אפשר לערוך בחינה אובייקטיבית.

אם נשתמש בששת הכללים האלה, נגיע למסקנה בלתי-מעורערת שתנועתו הזעירה של כהנא היא גוף פאשיסטי מובהק.

המיסחר בדם מיוכן

עוד היא להחליף את הפאשיזם בתנועה לאומית או לאומנית. הפאשיזם סוחר באיריאליזם דומיני, אותם הוא מספק עד לזא הכה, כשם שמיפלגות דתיות סוחרות בערכים דתיים, תוך סילוקם והריסתם.

הניסיון מספק לכך דוגמה מאלפת. כשתפס היטלר שהפסיד במלחמה, הוא פקד להרוס את גרמניה ולהפכה לאדמה חרוכה, תוך השמדת בסיס-המחייה של מיליוני העם הגרמני בשעתם השחורה ביותר. אותה שעה נפקחו עיניהם של הרבה חסידים שוטים, כמו שריהימוש הנאצי אלברט שפר, שעוד האמינו עד לאותו רגע שהיטלר הוא מנהיג לאומי כן. הם תפסו שהאומה הגרמנית לא היתה לגבי היטלר אלא אובייקט למימוש שאיפותיו המטורפות.

רצה ספורטאי ישראל במינכן יצר בישראל גל גואה של התרגשות לאומנית, שאיחד את הציבור הישראלי מקצה אל קצה. לא עלה על דעת איש להסיק מוועה זו הון פוליטי.

היה דרוש טיפוס כמו מאיר כהנא כדי לסחור בדם הזה — ולנצל את ההתרגשות כדי להודיע שהוא מקים רשימה לכנסת.

בספרי צלב הקרס, שהופיע בתקופת מישפט אייכמן, ושתיאר את עליית הנאציזם הגרמני תוך נסיון לאתר את שורשיו. הפרק האחרון מוקדש לשאלה: "האם זה יכול לקרות כאן?"

(המשך מעמוד 13)

מצצה את דם העם. בולשביקים, קאפיטאליסטים ויהודים חברו יחד כדי לחסל את הגזע העליון.

לדידי כהנא בספרו, שאפשר לקרוא לו זיין קאמפף, צפוייה השמדה לעם היהודי. הסובייטים עומדים לחסל את שירי היהדות. באמריקה עומדת להגיע לשלטון דיק טאטורה נאצית, שתעורר בה שואה חדשה. המימסד היהודי רקוב ובוגדני. השמאל החדש מכשיר את הקרקע לימין האנטישמי. היטלר אמריקאי עומד בשער. בקיצור: בולשביקים, ריאקציונרים, השמאל החדש והערבים חברו יחד להשמיד את העם הגבחר. מי יציגנו בשעת צרה? מאיר רבנו, יורשם האחר והבלעדי של ז'בוטינסקי, אליהו הכים ואליהו בית-צורי, אצ"ל ודח"י, המככים וגבורי האומה בכל הדורות. הוא יביאנו אל הארץ היעודה.

או הוא — או השואה הבאה, האחרונה, הטופית.

אגדת הסכין בגב

כֹּהנָא פותח בשואה, וממשיך בשואה. עיקר הספר הוא האישום שהיהודים בכלל, ויהודי אמריקה בפרט, לא נקפו אצבע כדי להציל את יהודי אירופה. המסקנה

Wer hat im Weltkrieg dem deutschen Heere den Dolchstoß versetzt? Wer ist schuld daran, daß unser Volk und Vaterland so tief ins Unglück stürzen mußte? Der Verfasser!

סכין בגב

פלאקאט גרמני המתאר בצורה גראפית את "הסכין בגב". התמליל פותח במילים: "מי נעץ את הסכין בגב הצבא הגרמני במלחמת העולם? מי אשם בכך שעמנו וארצנו שקעו באסון כה עמוק?"

המתבקשת: "המימסד היהודי" אשם בשואה. המסקנה השנייה: זה לא היה קורה, אילו היה קיים או כהנא.

כאן מופיע אחד התכסיסים הנאציים המובהקים ביותר — אגדת "הסכין בגב".

היטלר טען שגרמניה כלל לא הפסידה במלחמת-העולם הראשונה, אלא שחבורה של פושעים — יהודים וסוציאליסטים — נעצה סכין בגבו של הצבא הגרמני המנצח. משום כך היה צורך, לדבריו, לחסל קדם כל את "המישטר", שבו שולטים "בולשביקים" ו"פושעי נובמבר". (בחודש נובמבר 1918 פרצה בגרמניה מהפכה-חזקת ששמה קץ לשלטון הקיסר ולמלחמה האבודה.)

בעזרת אגדה זו הגיע היטלר לשיטתו, וטרך את השואה. עכשיו מנצל כהנא את השואה לאגדה חדשה מסוג זה: "המימסד היהודי" נעץ סכין בגב הצלת היהודים.

כהנא לא המציא אגדה זו. זכות-ראשונים מגיעה לשמואל תמיר. במישפט קסטנר — המערכה המישפטית-תעמולתית שסללה את דרכו להצלחה אישית, כל מה שנאמר או על-ידי תמיר מנוצל מאז על-ידי התעמולה הסובייטית הארסית ביותר, בטענה המיפלגתית שהנהגה הציונית שיתפה פעולה עם הנאצים, בן הכס, סופר יהודי אמריקאי מתוסכל שנדבק מתמיר, כתב על כך ספר היסטרי, מלא כובים וחצאי-אמיתות. כהנא ינק, כנראה, את התורה ממקור זה.

כמוכן, מחדלים סראגיים מצד ההנהגה הציונית בימי השואה. הם נבעו מחוסר-ההבנה של כל העם היהודי — ואכן, כל העולם התרבותי — מול פני המיפלג תיות הנאצית, שלא היתה לה דוגמה בהיסטוריה. יש הרבה מה ללמוד ממחדלים אלה — קודם כל לגבי איבחון מוקדם של מחלת-הרוח הפאשיסטית. אבל בין זה לבין אגדה של "סכין בגב" — רובצת תהום.

אגב, כהנא הכיר היטב את אגדת "הסכין בגב" של הנאצים — והוא עצמו מזכיר אותה בספרו, בהקשר אחר.

מאלף גם הביטוי "הבולשביקים בממשלה" — מטבע-דשון היטלר — לראית אופיינית שהופיעה לאחרונה בדברי כהנא.

קח שום לאשה

בכלל, פליטות-הפה הקטנות האלה של כהנא חשוכות הרבה יותר לאיבהון מהותו מאשר פרקיה-תעמולה המחושים שלו.

ידיד שלי, פסיכולוג נודע, שינה את דעתו על כהנא כהרף-עין, כאשר קרא בעיתון שכהנא הגדיר את יעקוב שימשון שפירא כ"אשה שנייה בממשלה".

שלוש מילים אלה מגלות תהום — תהום של זלזול בנשים, שהוא אחת התכונות המהותיות של הפאשיזם. האשה צריכה לבש, ללדת ולשתוק. כדברי ניצשה, שהיטלר העריצו (מבלי להבין): "אם תלך אל האשה, את תשכח את השט"ל".

הזלזול באשה הוא סימן-היכר של גברים שאינם בטוחים בעצמם, גברים מופר-

עים ביחסם אל האשה והמין — בדיוק סוג הגברים המחפשים אישור לגבריותם הפגומה בתנועה המעניקה להם רגש-עליונות ותאוות-אלימות.

הוא קשור בכמהיה ל"אכזריות" ול"ברוטאליות" — שתי מילים המופיעות תדיר בדבריו של כהנא. השבוע: "צריכים להילחם באכזריות!" ו"דרושים אמצעים ברוטאליים!" (שני מושגים אלה זרים, כמוכן, לחלוטין לאוצר-המילים של צה"ל, שצמח בימי הפלמ"ח בקרב נוער בוטח-בעצמו, שישב על אדמתו.)

די להעניף מבט בהתקהלות כלשהי של אנשי הליגה — כהנ"ל או בארץ — כדי לעמוד מול המשיכה המיוחדת שיש לגוף כזה לחדלי-אישים. כל תנועה פאשיסטית מושכת אליה אוסף רב של מופרעים, עלובי-נפש, טיפוסים מכווערים אף למראית-עין. אלה רוצים לשכוח את עצמם ולהטביע את אישיותם האומללה במחנה אלים, גבריר-כביכול, היונק כוח והשראה ופאר מן המנהיג הכלי-כול.

וכך אנו מגיעים אל סימן-ההיכר העיקרי של כל גוף פאשיסטי: המנהיג.

הלא-יוצלח המונומנטלי

פֹּדֶת-המנהיג הוא חיוני לפאשיזם, יותר מאשר לכל תנועה פוליטית אחרת. הקמוניזם הסובייטי לקח ב"פולחן האישי", גרפא ומתקיים בלעדיו. המנהיג אינו חיוני, אך אצל הפאשיזם מהווה פולחן זה עיקר העיקרים, תחליף לכל רעיון, גולת-הכותרת של המיסטיקה האירציונלית כולה.

בספרו "הדיקטטור הגדול" שיוחק צ'ארלי צ'פלין פארודיה של היטלר. כהנא נראה, לא פעם, כפארודיה של צ'פלין. הדיקטטור הגדול בהתגלמותו.

לגבי מעמדו, אין כל ספק. בליגה להננה יהודית אין בחירות, ועידות, מועצות. יש מנהיג, ועל פיו יישק דבר.

כהנא יסד, כהנא מסקר, כהנא קובע. הוא גיבורם של הלא-יוצלחים, שהתקבצו סביבו. והוא עצמו הנהו הלא-יוצלח המונומנטלי.

אי-אפשר לנתח תנועה פאשיסטית, מבלי לנתח את אישיותו של הפיר, הדו"ח, הקאודילו. הא בהא תליא.

מי שקורא את תולדות-חיינו של כהנא, כפי שנאספו ונחקרו בקפדנות על-ידי הנרייורק טיימס האובייקטיבי, נדהם. לא מפני שדרך חיינו כליך שונה מזו של פיררים אחרים, אלא דווקא להיפך — מפני שהיא כליך אופיינית לזו של פירר קלאסי, עד שגם היא נראית כמעט כמו פארודיה.

במו היטלר, במחצית הראשונה של חייו, הלך כהנא מכישדון לכישדון, לא הצליח בשום דבר שעסק בו.

היטלר נפלט מבית-הספר התיכון לפני הגבורה, נכשל בבחינת-הקבלה לבית-הספר לאמנות, לא נתקבל לבית-הספר לאדריכלות בגלל חוסר תעודת-גבורה, הסתובב שנים ללא עבודה, היגר מאוסטריה לגרמניה, עד שבאה מלחמת-העולם וגאלה אותו.

כהנא נכשל בבחינות לקבלת רשיון של עורך-דין, הוסמך כרב אך נפלט מכל קהילה שהחל עובד בה. בא ארצה, לא הצליח כאן, ירד שוב לאמריקה, נכשל בהוצאת

תמונת-פירסומת של מאיר כהנא בארצות הברית. היא מראה את כהנא (בחולצה הלבנה) בחברת נערי הליגה, כולם חובשי-כיפות, המתאמנים ברובי-צייד. הצעיר מימין מחזיק כלי לוחמת-מגע בשיטה יפאנית, בתמונות כאלה מילא כהנא את העיתונות.

שבועון, נכשל בכמה יוזמות פוליטיות, לא הצליח להתזק בשום משרה ובשום עבודה, הוא לא מצא גאולה במלחמה. זהו אחד ההבדלים המהותיים בין הפיר הגדול והפיר הקטן. היטלר התגייס לחזית, היה חייל קרבי טוב, שירת שנים בקוים, עלה לדרגת רב-טוראי, נפצע בהתקפת-גזאים, ושכב בסוף המלחמה בבית-חולים צבאי. כהנא לא התגייס לשום צבא ולשום מלחמה.

זוהי תמיהה כפולה. האיש שניסה להיבנות ממלחמת ויאטי-נאם, כפי שניווכח מייד, לא התגייס למלחמה זו. הפטריוט הציוני העיוני לא בא לארץ בימי מיכעל-עסיני, כשהיה בן 24, וגם לא ערב מלחמת ששת-הימים, כשהיה בן 35. עובדה הצועקת דרשני, לגבי אדם המעז להאשים חיילים קרביים ופצועי צה"ל כבוגדים.

מלך האלימות, המסיף ל"אכזריות" ול"ברוטאליות", סמל היהודי הגאה והלוחם, לא היה מעולם בקרב, לא סיכן את גופו היקר מעולם מול טאנקים ותותחים. גאולתו של כהנא באה לו בצורה אחרת — ובנסיבות מוזרות למדי.

שר תוך שנה

מֵאִיר כהנא לא התחמק רק משירות בצה"ל ומסיכון עורו במלחמות ישראל. הוא התחמק גם ממילוי החובה הראשונית של ארכי-ציוני כמוהו: העלייה לישראל.

יטכן שוהי העובדה המכרעת לגבי הערכת כנותו. מדוע ענה לישראל רק בגיל 39?

לא קרה לו מה שקרה לפאולוס בדרך לדמשק — המרת-דת כהרף עין, בגיל מאוחר. להיפך: מאיר כהנא נולד והתבגר כציוני מובהק.

אבל הוא הגיע לציון רק אחרי שכלו כל הקיצוץ, ואחרי שנכשלו כל שאר נסיונותיו לעשות קאריירה וזהבליט את עצמו.

הוריו היו יורדים מארץ־ישראל. הרב צ'ארלס כהנא הפך לרב בפרבר פלאטאבש ליד בני־יורק, והקים גם בית ציוני. זאב ז'בוטינסקי ביקר בביתו. בנו מארטין (הוא מאיר), שנולד ב־1 באוגוסט 1932, חונך באווירה ציונית מובהקת. הצטרף לבית־ר בחינתו ליד, התמאר אפילו שרק עגבניות, ארנסט ברוין, שריהוץ הבריטי האנטי־ציוני, בשעה שזה ביקר בניו־יורק. אותו זמן למד בישיבה למרות זאת לא מצא כל צורך לעלות לישראל, כפי שעשו רבים מחבריו בבית־ר. ערב הקמת המדינה או למחרת היום, הוא נשאר ליד סריהבשר האמריקאי, ניסה להשיג רשיון של עוררדין ובנשל בבחינתו. הוסמך כרב (רק אז הפך מארטין למאיר) וקיבל עבודה בקהילה, אך נפלט ממנה כעבור זמן קצר. גם כשנשא אתה, לא הקים בית בארץ. — אף שאחיו, נחמן, כיום פקיד במשרד־הדתות, הסיק את המסקנה מהשפתו ועלה. הביקור הרצוני הראשון של מאיר כהנא בישראל היה ב־1963 — כשכבר היה בן 31. ביקור זה נשא אופי של מסע־צייד. הוא חיפש קאריירה. (קודם לכן שהה כמה חודשים בכפר־הרוא"ה).

ערב צאתו סיפר לקרוביו שתוך שנה יהיה שר בממשלת ישראל.

לאחר דיווח בגאווה מהארץ לשכתאצל אצל שני הרבנים הראשיים — והר" סוף, שמעולם לא נזהר באמריקאי כה צעיר לכבוד כל רב. הוא גם סיפר על משרה בכירה שהוצעה לו, כביכול, באוניברסיטת ברא"ל, כראש המחלקה ליחסים בינלאומיים. אולם כהנא לא הפך לשר, לא קיבל משרה אקדמית והרבנים הראשיים לא הציעו להרפתקה הצעיר משרה זוהרת.

מאויב ומתוסכל חזר לארצות־הבית. מסע־הצייד נכשל.

ה גיבור לא שירת בצה"ל, הציוני לא עלה לציון, והיהודי הגא העלים את זהר תו היהודית.

וזהי הפרשה המזרח ביותר בחייו של מארטיין-מאיר כהנא. הוא הפך למייקד קינג.

הדבר קרה סמוך לשתי נקודות-מפנה בחייו של כהנא — התחברותו עם יוסף חורבה, ופתיחת הקאריירה הפוליטית שלו.

ובאין שוב מודקרת לעין הקבלה מוזרה עם דרכו של הפירר הגרמני.

היטלר הגיע לפוליטיקה בדרך אפלה מאוד. למחרת מילחמת-העולם, בהחלימו מהתקפת-הנאזים, העבירו הצרפתים הגרמני למחלקת-המודיעין. שעסקה בפעולות בילוש בזירה הפנימית — במגמה לעצור את המישטר הדימוקרטי במדינה. אחרי הפיכת-הנפול הקומוניסטית במינכן, פעל היטלר כמלשין, הצביע על אנשי-השמאל שהשתתפו בהפיכה. הם הוצאו-להורג על-ידי הצבא בו במקום.

לאחר-מכן הוטל על היטלר להסתגל לאירגונים שונים, ימניים ושמאליים, כדי לדווח עליהם לצבא. בהופיעו כאספיות אירגונים אלה, גילה היטלר שיש לו הכישרון לגאוס ולהשפיע על אנשים. הוא בחר באגודה לאומנית קטנה, איהל הגיע כסוכן המודיעין, השתלט עליה בעזרת ידידיו בצבא — וכך גולדה המפלגה הנאצית.

מה היתה תרומתם של שירותי-הביון האמריקאיים לקאריירה של מאיר כהנא?

חלק מהתשובה חבוי, בלי ספק, בדמותו המיסטורית של יוסף חורבה (או צ'ורבה), יהודי שגדל, כמו כהנא, בפרבר פלאטאש, ושהיה חבר כמוהו בבית"ר בעווריו. כאשר נתקל כהנא שוב באיש זה, היה חורבה מרצה במיכללת חילה-אוור האמריקאי באלאבאמה — אחד המוסדות העיוניים של מערכת-הביטחון. לימים נודע כאדם שיש לו גישה ישירה למקורות-הביון של מערכת-הביטחון.

מוסד"הביון האמריקאי היה אז מודאג מאוד מעשיית התנועה נגד מדינתם ויאט"אם באוניברסיטאות. הוא הקים אלפי אירגונים מוסווים — שהתיימרו להיות אגודות סטודנטים, מכונים מחקר, קבוצות פוליטיות — כדי להיחלם בתנועה זו, להטפן נגדה, וגם להסתכן לתוכה ולפוצצה.

היתה זאת הודמנות-הובל להרפתקנים. טיפוסים מקבוצות-השוליים המטרופול. חללה פוליטית מכל הסוגים, לזכות בחמיכה כספית של מוסדות-הביון — סי.איי.אי., אף.בי.אי. ואחרים — שהשקיעו הון-רעק בנסיגות אלה. כפי שנפתרם בינתים בחקירות רשמיות, הועברו כספים אלה בדרכי-סתר שונות, באמצעות "גדבנים" ומכוני מחקר" מדומים.

יוסף צ'ורבה הקים מכון שקטיבי בשם "יועצי מחקר מאוחדים", בעל חובת

אהרי שכל הפרטים האלה פורסמו עלידי ניו יורק טיימס, מצא כהנא, כנראה, לנכון להרצם בצורה כלשהי, כדי להסיר מעליו את החשדות. הוא עשה זאת בראיון שהעניק לירחון-העיתונים האמריקאי, פלייבוי, שפורסם השבוע.

הראיון מאשר את עיקר החשדות – ומעלה חשדות חמורים עוד יותר. בפעם הראשונה מודה כהנא שפעל בשירות הכולשת הפדרלית האמריקאית – אט-בי-איי.

מספר כהנא: בתחילת שנות ה־60 הקמנו, חברי ואני, מכון למחקר. עבדנו הרבה למען הממשל האמריקאי – משרד־החקר, הפנטאגון. ב־1963 ביקשה מאיתנו סוכנות ממשלתית לערוך מחקר קבוצות קיצוניות, במיוחד בימין".

כהנא לא רצה לספר איזו סוכנות הייתה זאת. רק תחת לחץ המראיין האמריקאי, הודה: "טוב, אז זה היה האף.בי.אי., שהתקשר עימנו... ביצענו עבודה תמורת 'תשלום'. איזה מין עבודה? מה נקרא 'מחקר'? מה היה הכסף?"

כהנא: "התבקשנו לחקור את אגודת ג'ון ברייך... נעשיית איסוף, חזר באגודה, פסוקים מעטים, אך הרבה סימני־שאלה."

ראשית: מדוע אמר תחילה, 'קבוצות קיצוניות', במיוחד בימין? אך מזכיר לאחר־מכן רק קבוצה אחת? מן הניסוח הראשון ברור שביצע, 'חקירות' גם לגבי קבוצות לא־ימניות, ולגבי מיספר קבוצות. מדוע הוא מתמקד מלגות זאת?

נראה שכהנא סבור שבידול אחרי קבוצה אנטי־שמית שנואה ייראה מכובד יותר מבידול אחרי קבוצות שמאליות, כמלושין בשכר.

שנית: אגודת ג'ון ברייך, (הנקראת על שם סוכן אמריקאי, שהסתגל לסין ונעלם לשם) היא אגודה פאשיסטית מובהקת, כלי הסוואה. מדוע היה האף.בי.אי. זקוק דווקא לשיני יהודים כדי לחקור אגודה זו. שלוחה הסתגנו מאות סוכני אף.בי.אי.? כל זה מוזה ביותר, וגם לא כל־כך משכנע.

הדבר הבטוח היחידי הוא שמאיר כהנא היה חבר בכת הפא
שיסטית הקיצונית ביותר בארצות-העברית, והיה לו די זמן להשתלב
בשיטותיה.

בצורה זו גם מוצא כהנא אליבי לפרט הבלתי-ניעים, שנחגגו קודם לכן: שהסתייר את זהותו היהודית, התיימר להיות נוצרי ושם נוצרי. אליבי מושלם: "ההסטרפתי (לאגדת גיון בריץ') תחת השם מייקל קינג. מובן שאי-אפשר היה להצטרף לחבורה זו בשם מאיר כהנא. ביילית עימם שנתיים וחצי ולמדתי הרבה."

שתי המילים האחרונות נכונות, כדי ספק. הספק מתעורר לגבי

השאר. ועוד תוספת קומית ממש: "פעם אחר פעם היה עלי למצוא תירוצים כדי שלא להשתתף בפגישות שהיו בערב־שבתות."

זוהי כמעט קומדיה: רב ארתודוקסי, בשליחות בשכר של הבולשת, חבר בקבוצת אנטי־שמים מטורפים, מקפיד על מיעוֹת השבת. צחק בשולי העולם התחתון הפוליטי, בשבת־המפקד בין פגיעון וטרט־בלשי וול.

מדוע חזר קינג להיות כהנא? זה קרה ב־1968. **הבז תלוי במיב העיתוי.**

תצלומים אלה נלקחו מסידרה שצולמה על־ידי צלמו הפרטי של היטלר, ושפורסמו רק אחרי מותו. היו אלה תצלומי את הפוזות שלו לצורכי נאומים, אותן גיבש במשך שעות היו משוכנעים שהוא אחוז התרגשות עילאית למען גרמניה.

פיקטיבית — תיבת-דואר וטלפון — בשדרה החמישית היקרה של ניו-יורק. השותפת שלו היה אחד מייקל קינג — הוא מאיר כהנא החדש.

ה מביצע כולו לבש אופי אפולו, כמעט מחתרתי.
כהנא הציג את עצמו לא רק בשם הברזי — מייק קינג — אלא גם בשמות בדויים.

לדברי אחד העדים, טען שהוא כתב של שירותידיעות אפריקאי, ושהוא שייך לכת הפרסביטריא — הכנסייה של סקוטלנד.

מדוע העלים את מוצאו היהודי הגא? מדוע התחפש לגוי, כאחד מאותם יהודי־גטו בווייט שהוא שופך עליהם אש וגופרית בספרו? לדבריו: „כדי להשיג עמדה יותר טובה, ולעשות רושם טוב יותר.“ כעבור שנים, כשנשאל על־כך, „לא יכול היה להיזכר“ שהציג את עצמו כנוצרי.

מיניו כאן הכתפים גנות החדש? „אירגונים ואיגודים מיקצועיים“.

תהום חדשה של שחיתות!

צ'קים שנועדו לנצרכי הסעד -

צ'ק מס' 92 9843054

בנק הדואר

תאריך: 5.9.72 ירושלים

הסכום כספי (או שניה בספרות) 0.05017,8

הסכום בל"י *25.-

שלמו ל-/או לזכות חשבון הנפרע בלבד * לוי סוויסה

מס' הוחתם

חתימת

109001

א יום חג, וחג כל יום, הכל בגלל משרד הסעד. כל הימים עכשיו בא עלינו זרם של צ'קים ממשרד הסעד. אני בידים שלי מחלק צ'קים בבתים. על הר צ'קים אין כתובת, ואין מספר תעודת זהות. רק שם וסכום. את הצ'קים אני מקבל מהפעילים של רשימת למיפנה של המפד"ל. גם אני בעצמי קיבלתי 50 ל"י. גם האח שלי, עזרא, שלומד בישיבה, קיבל צ'ק.

יאר משה, צעיר דתי בן 18, מתושבי שכונת קטמון בירושלים, מוכן לגלות גם מדוע ירד, לקראת החגים, גשם של כסף פים על תושבי השכונה: "מחנה לחגים, אמרו לי. בשביל העבודה שעשיתי בבי חירות. חזון שלום, שהוא חבר הנהלת סיעת למיפנה אצלנו, הבטיח לי עוד כסף, בימים הקרובים."

רשמית -

הכחשה

ב מקרה אי שלא במקרה, חלה חלוקת קת כספי הסעד האלה, לקראת החגים, בדיוק כאשר הסיעות השונות ב"מפד"ל מתכוננות לוועידת המפלגה שתכריע מי יזכה בתפקידים, בתקציבים, בליסאות כנסת ובממשלה - עד לוועידה הבאה. סיעת למיפנה, במפד"ל, היא סיעתם של השרים חזני ובורג. "כל שהייתי נותן לו צ'ק, מספר משה יאיר, "בני קשתי אותו גם לחתום על טופס המלצה על מועמד של סיעת למיפנה, וגם מסרתי לו הזמנה בכתב לאסיפה של למיפנה."

בקטמונים - כמו במקומות אחרים ברחבי הארץ - כמו בקרב הסיעות הירדיות במפד"ל - כמו בלמיפנה עצמה - אין זה סוד שכספים מתקציבי סעד, שי נועדו לענני הארץ, משמשים לקניית קורות במערכת הבחירות הפנימית של המפד"ל - לטובת הסיעה שבידיה השליטה על כספים אלה. במקרה זה, למיפנה, רשמית, מכחישים אנשי למיפנה. הסי

הצ'ק, נתבקש סוויסה לחתום על המלצה על מועמד של, "למיפנה" בבחירות הקרובות לוועידת המפלגה הדתית-לאומית. סוויסה (תמונה קיצונית משמאל) סירב, כשם שהוא סירב לפדות את הצ'ק, שהושאר בביתו, על אף התנגדותו למעשה זה.

צ'ק בנק הדואר מס. 92-9943054-9, מס. חשבון משרד הסעד 8-05017-0, על סך 25.- ל"י, לפקודת לוי סוויסה, מתאריך 5.9.72. צ'ק זה מתקציבי הסעד של המשרד, נמסר לסוויסה על ידי ראובן נקב. יחד עם

שימשו לקניית קולות במערכת הבחירות הפנימיות של המפד"ל

רק לנזקקים, ולא לאוהדים של סיעתנו. חס וחלילה.

הסביר משה יאיר, בחור תם וישר דרך שלא למד עדיין לשקר: "אני לא זקוק לעזרה. ההורים שלי בותנים לי הכל. שלום חזן נתן לי את הכסף, וגם לאחיי, בשביל העבודה שלנו בבחירות למפלגה."

אל תיגע בכסף זה

לוי סוויסה מבין בעניין קצת יותר ממה שאירי הצעיר, "בחורש שעבר", מספר סוויסה, מתושבי השכונה, "פנה אלי ראובן נקב, שהוא הבוס של סיעת למיפנה. נה בקטמונים, והזמין אותי לאסיפת בחירות בביתו. יחד עם ההזמנה, הביא לי צ'ק של משרד הסעד על 25 ל"י. סירבתי לקבל את הצ'ק, וגם אמרתי לו שלא אבוא לאסיפה. אמרתי לו שאני לא צריך את הצ'ק שלו. אבל הוא השאיר לי את הצ'ק."

"מדוע הביא לך נקב צ'ק סעד, אם אתה לא זקוק לסעד?"

"הוא רצה לקנות אותי. כדי שאעזוב את הסיעה שלי, של ח"כ רפאל, ואעבור לסיעה של חזני. אבל אני לא עומד למכור רה. יש לי בית מסודר, אני עובד בתור נוסף במשרדה. יש לי משכורת טובה, ואני לא זקוק לסעד, לא אגע בכסף זה." בשפה ברורה לא פחות מדבר דוד חוה, עובד משרד הבריאות:

"דויד מדינה, חבר הנהלת סיעת למיפנה נה בירושלים, בא אלי, אחרי ששמעתי סירבתי לקבל את הצ'קים של משרד הסעד ששלחו לי. הוא הבטיח לי 700 ל"י אם אעבור לסיעה שלהם. אחר כך דובר כבר על כסום של אלפיים ל"י. אבל אני לא מוכר את הכבוד שלי."

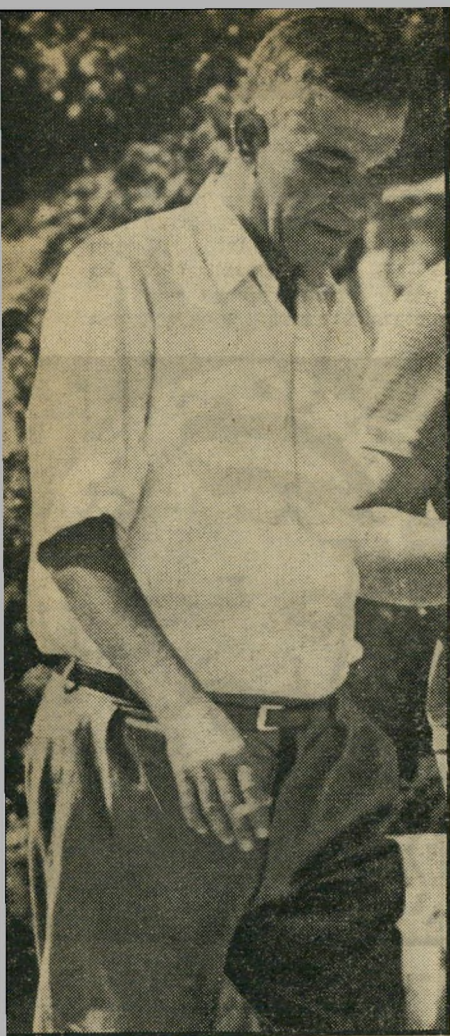
לסיפור זה יש אישור גם ממה יאיר: "באסיפת בחירות, שהתקיימה בבית של ראובן נקב, בבלוק מס' 3 בקטמון ט', שמעתי שהחליטו להציע לדויד חוה אל-פיים ל"י, בשביל להביא אותו לסיעה שלנו."

ביר שלום חזן, מראשי הפעילים של הסיעה בירושלים: "נכון, אני המלצתי לחת מענק סעד לקראת החגים לחברי הפועל המזרחי, אך מענקים אלה חולקו

מלחמת הבחירות

שר הסעד מיכאל חזני וח"כ יצחק רפאל, בהיוודע תוצאות ההצבעה במרכז המפלגה, לפני שנתיים, בה נכשלו מאמציו של רפאל לזכות בכיסאו של השר שפירא שנפטר. חזני, המנצח, זוכה בלחיצות ידיים, ואילו רפאל המפסיד מחייך באכזבה. המאבקים הפנימיים בין הכוחות היריבים במפד"ל מצטיינים תמיד בחריפות ומרידות קיצוניים.

האחראי לביצוע חלוקת הצ'קים האלה הוא עוזר השר, בן-ציון דל. עד כאן תגובת הדובר. בעקבות גילויי העולם הזה, הסביר הדור בר, יפתח שר הסעד בהקירה, כדי לברר כיצד הגיעו כספים ממלכתיים, מתקציב המשרד, לידים הלא-נכונות. תהיה זו חקירה במקומה. בשבועות ה-אחרונים, יצאו מלישכתו של השר מת-נות כאלה לחגים בסך כולל של כעשרים

משה קור, לגלות מי אחראי למיבצע חלוקת הצ'קים לחגים, הסביר: "אין לי שום קשר עם זה. שום קשר. הצ'קים האלה יצאו מלישכתו של השר". הכדור הועבר הלאה, אל שר הסעד, מיכאל חזני: "מי היה אחראי לחלוקת הצ'קים לחגים? האם ידע השר כי כספי סעד חולקו לאוהדי סיעת למיפנה ולפע-ליה? מי קבע למי יחולקו הכספים? מי המליץ על הנוקמים? מה הקשר בין חלוי

שהם זקוקים לסעד. סמי קיבל צ'ק בגלל שהוא משמש כשומר-ראש של ראובן נקב. היו פה אצלנו בקטמונים סיכסוכים עם סיעות אחרות של המפד"ל, נקב פחד לקבל מכות, אז אחי בא לשמור עליו. "גם האחים שלי, כשהם קיבלו את הצ'קים, חתמו על טפסי-המלצה של מוע-מדי למיפנה, וקיבלו הוזמנות לאסיפת בחירות של הסיעה".

כאשר נשאל אחיו, פקיד בכיר באגף המשק של משרד הסעד וחבר הנהלת סיר עת למיפנה בירושלים, על השתתפותו בחלוקת הצ'קים האחרונה בקטמונים, הכחיש כל קשר לעניין: "אני לא הייתי שם. לא הייתי באסיפות של סיעת למיפ-נה, לא שמעתי על אסיפות כאלה, ואין לי כל קשר לדבר".

היתה זו הכחשה לא אינטליגנטית כי מיוחד, נוכח העובדה שהסיעה הפיזה, לאחרונה, הוזמנה לציבור אוהדיה, בה נאמר:

הינן מוזמן בזה לחוג הסברה שיתקיים ביום השלישי, חול המועד סוכות, 26.9.72, בשעה שש בערב, בבית הכנסת הרשב"י, בית-יעקב, קטמון ט', בהשתתפות חבר הנהלת הסיעה בירושלים מר אשר אוחיון. יוגש כיבוד".

כאשר הוצגה הוזמנה זו בפני אוחיון, הכחיש את הכחשתו הקודמת: "נכון, השר חתמתי באסיפות של הסיעה, אך אין לי משג כי חולקו צ'קים של משרד הסעד. אינני יודע אפילו על מה מדובר".

„אינני

מדבר!"

מ פניא הדבר, נוכח הזרם החופשי של כספי משרד הסעד שניתכו לאחר רונה על חברי המפד"ל ברחבי הארץ — עד כמה מעט ידעו על כך דווקא השמות העיקריים המעורבים בפרשה.

דויד מדינה, שוהה עלידי משה יאיר ואחרים כאחד מספיקי הצ'קים של משרד הסעד, שהובאו לאסיפות הסיעה לשם חלוקה, הגיב, בתשובה לפניית כתב העולם הזה: "אני רואה שאתה יודע הר-בה דברים עלי. אני יודע את כוונתך. אני לא יודע שום דבר על הצ'קים. אבל אין דבר. אני יודע מי שלח אותם. אין לי מה לדבר".

הלאה. במישר הרשמי של משרד ה-סעד, גם כן לא היה עודף במתנדבים שיסכימו להכניס ראשם לקלחת הזו. כאשר נתבקש מנכ"ל המשרד, ד"ר

הספלה הדתית הלאומית
סיעת "למפנה" - י-ם

ב"ה י"ד חסרי תשל"ב

לכבוד
הרב יוסלים,
הרב נכבד,

הנך מוזמן בזה לחוג הסברה שיתקיים א"ה ביום שלישי (ג' דחול המועד סוכות) י"ח בחודש תשל"ב (26.9.72) בשעה 6.00 בערב בבית הכנסת הרשב"י בית יעקב, (קטמון ט') של הרב יעקב וחנייה.

בהשתתפות:
חבר הנהלת הסיעה בירושלים
מר אשר אוחיון
מר דוד מדינה

על סדר היום:
דברי פתיחה: הרב שלום חזן
דברי הסיעה: מר שלום חזן
הפייסון: הרב סלון דהן
דברי סיום: מר ראובן נקב

בהתכבדים נחלכדו
יוגש כיבוד

בברכת חג שמח
ד. פרוסן, ע"ד
ספה הבחירות

הזמנה מצורפת לצ'ק
"נזקקי סעד", שקיבלו, תמיכה לקראת החגים" ממשרד הסעד, קיבלו, במצו-רף לצ'ק, הזמנה לאסיפת הסברה של "למפנה". היו אלה גם פעילי "למפנה", שחילקו את הצ'קים. השילוב בין הצ'קים הממלכתיים לפעילות המפלגתית נעשה בריש גלי.

זוהי השיטה. מי שמצליח לשים ידו על מקור כסף — מנצלו למטרותיו שלו. ואם הכסף איננו שלו, אלא של המדינה — צריך רק להפעיל את המוח המפולפל, כדי למצוא דרך לעקיפה אלגנטית של האיסור.

זוהי השיטה. וכל פעם, נופל מישהו אחר קורבן לה. הפעם, היו אלה עשרות ומאות נזקקי סעד אמיתיים ברחבי המדי-נה. שלא זכו לקבל את הכספים שהמדי-נה הועידה להם.

שוד כספי נזקקי הסעד

אלף ל"י. כמה מכסף זה הגיע באמת לנזקקים?

אולם גם אם תגלה חקירת השר את האשמים, וגם אם יבואו על עונשם. לא תרופא המחלה. שכן האשמים האמיתיים אינם הפעילים והפקידים ששדדו כספים מעניי ישראל כדי לשריין לעצמם טר-בות-הנאה. האשם האמיתי הוא בשיטה. ואת זו, לא נראה כי מישור רוצה באמת לשנות.

השיטה

חזקה מכל

ה שיטה היא ישנה נושנה. ואיננה פטנט בלעדי של משרד הסעד. במי-דה זו או אחרת, נוקטות בה כל מפלגות המימסד. אולם מצטיינות בשימוש בה דווקא המפלגות הדתיות.

בשעתו, כאשר התפוצצה פרשת השודד המפורסמת בתל-אביב, התגלה כי קבלן שזכה בהזמנה לעבודה כלשהי, "נתבקש" לתרום למוסד הרב קוק. רק לאחרונה, התגלה כי שר הדתות תמך במישרת הצעירה של מפלגתו בשיטה מקורית: הוא העביר כספים מתקציב תמיכה בבת-יכ-נת — למועדונייהם של הצעירים. הא כי-צד? מכניסים למועדון כזה ארון קודש — ומיד הוא הופך זכאי לתמיכה.

קת כספי סעד של מדינת-ישראל — לי-פעילות מפלגתית במפד"ל? "הגיב אברהם הופמן, דובר משרד הסעד, שהפסיק את חופשתו לשם כך:

השר יודע על כל מענק ומענק. הוא לא שמע על כך שהמתנות חולקו לצורך ניהול מערכת הבחירות הפנימיות בי-מפד"ל. הוא מקבל דיווח על כל מענק. במשרד הסעד, במסגרת התקציב, יש סעיף של מקרים מיוחדים, בסכום של 80 אלף ל"י. הסעיף נותן לשר את האפשרות להיענות לפניות הציבור, לתת מענק מיוחד בסכומים לא גדולים. המקרים ה-מיוחדים הם לא במסגרת לישכת הסעד המקומית. מדובר במקרים כגון עזרה לניתוחים בחו"ל, נישואים של יתומים, ועוד.

עזרה

לא רגילה

בקשות למענק מיוחד מגיעות לליש-ת השר מכל חוגי האוכלוסיה. סכום של 20 אלף ל"י נועד למתנות לחגים. ההמ-צות באות מאירגונים ציבוריים, מעסק-נים, אישי ציבור — מכל חוגים. השר מחליט לפי כל מקרה ומקרה. מדובר בכ-400 עד 500 צ'קים, הנשלחים לכל חלקי הארץ.

המקבל תלמיד-הישיבה משה נה" שזכה בצ'ק סעד למרות שאינו זקוק לסעד, עסק בעצמו בחלוקת צ'קים לאחרים.

המחלק ראובן נקב, הבוס של "למפנה" בירושלים, שמחר ללוי סוויסה צ'ק סעד רשמי של נזקקים — למחות שוויסה סירב לקבלו.

(המשך מעמוד 15)

בשעה שבארץ סערה מלחמת ששת־הימים, ושוחרי־ישראל מכל העולם נהרו אליה בשעת חרדה לארצם, היה כהנא עסוק עדיין במלחמת ויאט־נאם. יחד עם חורבה עסק בכתיבת ספר על יחס היהודים למלחמת ויאט־נאם. כדי להוכיח שעל היהודים להילחם בקומנונים, ושהווי יהודי אינו יכול להתקיים במישטר קומוניסטי. על הספר חתמו שני אנשים בעלי שלושה שמות — יוסף חורבה, מייקל קינג ומאיר כהנא. מניין בא הכסף? „מאנשים פרטיים, שהרגישו צורך להוציאו“.

מורל אמריקאי, שהאמין, לדבריו, כי חורבה הוא איש מוסדות־הביון של ארצות־הברית (סי.איי.אי.), הציע לו לכתוב ספר על צפון ויאט־נאם. חורבה הביא לו את מייקל

לתעמולה הסובייטית נגד ישראל והציונות. עוררו אנטי־שמיות בברית־המועצות והקימו את דעת־הקהל האמריקאית נגד הפעולה למען עליית היהודים. מאות פעולות־ראווה כאלה הפרו את החוק האמריקאי. אולם המישטרה, הבולשת הפדרלית, ואפילו בית־המשיפט התייחסו לאנשי הליגה כסלחנות בלתי־רגילה. ברוב המקרים לא נתגלו האשמים, ובמיקרים האחרים — נידונו לעונשים מגוחכים. אילו רצה האף.בי.איי. לחסל פעולות אלה, יכול היה לאסור את כל אנשי הליגה תוך 24 שעות. לימים נתגלה במיסמכים רשמיים שהאף.בי.איי. קיים עיקוב רצוף ויסודי אחרי פעולות הליגה. אולם לא ננקטה גנדה פעולה ממשית.

היה ברור כי הליגה נהנית מחסות גלובלית של מוסדות־הביון. ירח־דבש זה נגמר לפתע.

ביצת קולומבו

ה קרה כאשר החליט הנשיא ניקסון להשתית את מערכת־הבחירות הבאה שלו על התקרבות אמריקאית־סובייטית, וליצור לעצמו תדמית של איש־שלום. הוא שם קץ למלחמה הקרה, הכשיר את הקרקע לברית אמריקאית־סובייטית, הבטיח לחסל את מלחמת ויאט־נאם, הכין את ביקוריו בפקין ובמוסקבה. כל שלוות השליטון קיבלו הוראות לשנות את גישתן בהתאם לכך. ולחלל כל פעולה העולה להפריע. לפתע נוכח כהנא לדעת שהיחס הפלחני והתמיכה הפסמיוויה של האף.בי.איי. — נפתימו. אנשיו החלו להיאסר, המישפטים נגד כהנא עצמו ופקודיו התחילו להיות רציניים.

כפיות־טובה זו הרגיזה את כהנא מאוד. מה היה מסוגל לעשות בלי תמיכה זו? הפיתרון היה פשוט. אם האף.בי.איי. פונה נגדו, אפשר לבקש את חסות הגוף הנרדף ביותר עדידיו האף.בי.איי.: המאפייה.

בניו־יורק קיימות שלוש „מישפחות“ גדולות של המאפייה, הלוחמות זו בזו. לכל כנופייה כזאת יש כמה מאות „חיילים“ מגויסים ומזוינים. הם עוסקים ברצח, סחיטה, סמים והימורים. הכנופייה החשובה ביותר היא זו של ג'ו קולומבו. מישפחה זו נמצאת במלחמה לחיים ולמוות עם הכנופייה היריבה — זו של האחים גאלו. אנשי גאלו ניסו לרצוח את קולומבו, ופצעוהו קשה. אנשי קולומבו רצחו את גאלו. וזו עמדה ליד ג'ו קולומבו, כאשר ירה בו המתנקש? הדוחים היהודי האמין, מאיר כהנא.

היה זה שיאה של שותפות בין המאפייה ובין הליגה. כנופיית קולומבו הקימה אירגון־כיסוי פוליטי, שלחם, כביכול, למען זכויות האמריקאים־ממוצא־איטלקי. הליגה היהודית קשרה עימו ברית־ידידות רשמית.

האינטרסים המשותפים והעיסקות המשותפות של שני הגופים לוטים ערפל. אולם לאף.בי.איי. היתה דיעה שלילית מאוד על תעלול זה של בן־חסותו מאתמול. הוא התחיל לרדת ברצינות לחייו של כהנא. מתחת לרב הרעשני התחילה הקרקע לבוער. אז — רק אז! — עזה עד דעתו של איבר הציונות האכזרית שהגיע הזמן לענות לישראל. הוא הודיע שהוא מעביר את מפקדת הליגה לישראל, והגיע לארץ — אך מבלי לוותר על הדרבון האמריקאי, ומבלי לבקש אזרחות ישראלית או מעמד של עזרה — עד לפני חודשיים.

מה היה כוחה האמיתי של הליגה? לדבריה לפני שנתיים: 12 אלף איש. לדברי „הליגה נגד השמצה“, שהיא הבולשת הפרטית של המימסד היהודי, לא עלה מיספר הפעילים בכל ארצות־הברית מעולם על 200, אף שאלפי יהודים תרמו לליגה מכספם.

מפ"י והמאפייה

ה שבוע, בראיונו בפלייבוי, ניסה כהנא להסביר גם את קשריו עם המאפייה. כמו הסבירו לגבי קשריו עם האף.בי.איי. נשמעים גם תירוצים אלה כדחוקים. לדבריו, רצה לשפר את היחסים בין „הקבוצות האתניות הלבנות“, ובעיקר בין היהודים והאיטלקים. הוא משבח את הארכי־גאנגסטר, קולומבו, כאילו היה לוחם־שיחור רור איטלקי — ופשוט מטשטש את העובדה שבן־בריתו לא היה אלא מנהיג של כנופיית רוצחים־שוודים־סחטנים.

הא „סנדר“ של סרט רומנטי — אדא נגנסטר מסוכן, בשר ודם, כשהתכונן כהנא לטוס השבוע לארצות־הברית — נסיעה שנמנעה עלידי מעצרו המאוחר — היה ברור שהתכונן גם לחדש את קשריו עם אנשי קולומבו. כך נוצר קשר ישיר בין מפ"י (המיסלגה הפאשיסטית הישראלית) ובין המאפייה, כשהנשק שנשלח מהארץ לאמריקה נותן משמעות נוספת ליחסים אלה.

האף.בי.איי. לא פסק מעולם מלהתעניין בקשרים אלה. ניהל גם בארץ חקירה נמרצת וחשאית. על רקע זה התפוצצה בשעתו הפרשה המורח, כשסוכני האף.בי.איי. בארץ, שהופיעו באיצטלה של אנשי־השגרירות, שדרו דרכון מזויף של צעירה יהודיה אמריקאית, ממסורבות הליגה.

אך האם זה נוגע רק לאמריקאים? האם קשרים אלה בין גוף ישראלי מזויין ובין הפשע האמריקאי אינו מחייב חקירה כאן?

לעולם לא עוד!

אך בעיית כהנא חורגת, כמובן, מן התחום הצר הזה. היווצרות מיסלגה פאשיסטית בישראל מעוררת שאלות יסודיות לגבי המישטר הדמוקרטי בישראל. בארצות רבות השתמשו הפאשיסטים בכל מכשירי הדמוקרטיה, כדי להרוס את הדמוקרטיה.

הם חדרו לפרלמנטים, כדי להרוס את המישטר הפרלמנטרי. הם השתמשו בחופשי־הדיבור כדי להטיף למישטר שיחל את חופש־הדיבור, תוך הטפה לשפיכות־דמים. לדי־כוי מעוטים. לרצח מתגנדים פוליטיים (המכונים תמיד „בוגדים“ ולמלחמה. האם אין הדמוקרטיה זכאית, חייב בן, להגן על עצמה? כשישבו מנהיגי הדמוקרטיה הגרמנית במחנות־הריכוז, היה להם זמן להצטער על גישתם האולטרה־דמוקרטית כלפי הנאצים. הם הצטערו על שלא גירשו את היטלר מגרמניה. כשהיתה להם הזדמנות לכך. (היטלר היה מהגר מאוסטריה, ובמשך רוב שנות מאבקו לשליטון לא היה כלל אזרח גרמני.) הם הצטערו על שהתפתו להאמין לו, כאשר נשבע היטלר בבית־המשיפט שלא ישתמש לעולם אלא ב„שיטות חוקיות“.

כל זה חוזר ותה על עצמו בישראל. הממשלה פוחדת לגרש את כהנא מהארץ, למרות שלפי תקדים לנסקי יש לה כל האפשרות לכך. לכהנא יש עבר פלילי, הוא קשור בגלוי עם הפשע המאורגן האמריקאי, הוא מסכן את שלום־הציבור. הוא הפר את הבטחתו המפורשת להשתמש רק „בשיטות חוקיות“ בישראל.

הממשלה חייבת לשדוד ממנו מעמד של עזרה עיפוי חוק השבות. אם לא תמלא את חובתה זו כלפי הדמוקרטיה הישראלית, עלול הפאשיזם להכות שורשים בארץ. אפשר לזלזל בכישורו האישי של כהנא. אפשר לבטוח בחושם הבריא של אזרחי ישראל, שלא ינהרו אחרי טיפוס כזה.

אולם זילזול זה הוא מסוכן. אם יוכיח כהנא שהפאשיזם יכול לשגשג כאן ולהנחיל פירות לבקווי, יבואו אנשים מובשלים יותר, בעלי הופעה מרשימה יותר, ויקומו גוף פאשיסטי מסוכן יותר.

במישטר דמוקרטי, מותר להשמיע כל דיעה — לאומנית ככל שתהיה. אולם עליו לדכא באיבו כל ניסיון להקים גוף פאשיסטי, הסוגד לאלומות והמטיף לאלומות, המעמיד גוף של מופרעים מזוינים לרשות הדמוגוגיה רוויית־שינאה. מותר לאמץ למאבק זה את סיסמתו של כהנא:

„לעולם לא עוד“ — לעולם לא יקום עוד הפאשיזם, ובזוראי לא במדינת ישראל!

מצמצים וברתי־מגורחים

כהנא ויאסר עראפאת, ששניהם אינם מגולחים דרך קבע, וממצמצים בעניהם. הדבר יון אינו חיצוני בלבד — פעולות עראפאת ואנשיו עוזרים לכהנא, ולהיפך.

קינג, כמומחה להסתננות פוליטית ולאירגונים מוסווים. המורל היה בטוח, לדבריו, שקינג מתאים לתפקיד מפני שיש לו גישה ישירה למקורות המודיעין של סוכנות־הביון.

ביוני 1968 — שנה אחרי מלחמת ששת־הימים — עוד הופיע כהנא בפני הוועדה לפעולות אנטי־אמריקאיות של הקונגרס האמריקאי — מוסד הידוע־לשימצה באמריקה, ששרד מתקופת ציד־המכשפות, והקשור קשר אמיץ עם האף.בי.איי.

אולם כינתיים חדה תמורה גדולה בחייו של כהנא. הוא נפרד מחורבה, ויצא לדרך עצמאית. כי כינתיים גילה נאמני גדול.

מלחמת ששת־הימים יצרה תמורה יסודית ביהדות האמריקאית. עוררה בקרב הנוער היהודי התלהבות לאומנית ללא־מצרים. כהנא הריח שכאן נולדה סוף־סוף ההזדמנות הגדולה שלה חיכה כל חייו, ושחמקה מידיו בכל ניסיונותיו עד כה.

הוא הקים את „הליגה להגנה יהודית“.

העיתוי היה מצויץ. מוסדות־הביון האמריקאים הודאגו עלידי התוקפנות החדשה של הכושים, שהקימו אירגוני־מלחמה שונים, כמו הפנתרים השחורים, בתמיכת הליז בריים היהודיים. אירגונים אלה הדאיגו גם את המוני היהודים, שהסתכסכו עימם על רקע מקומי — היהודים היו בעלי־הבתים, החנוונים והמורים בגיסאות הכושיים, והכושים ביקשו לגרשם משם. תוך שימוש בסימאות שנבלו לא פעם באנטי־שמיות קלאסית.

הליגה ניצלה מצב זה. היא נועדה, כביכול, להגן על היהודים בפני הכושים.

להציב ביריונות יהודית מול ביריונות שחור. ואז נתגלה כישרונו האמיתי של כהנא: לערוך תערוכה־פירסומת, שערכם המעשי היה אפסי ואף שזיזי, אך שאמצעי־התקשורת האמריקאים עמו עזרם.

לדבריו עצמו: „היתה לי תמיד הבנה למה שמעורר אנשים ומלהיב את דמיונם.“ — פסוק היטלראי אוסייני. הוא גם התגאה בכישורו לייצר ידיעות המעבירות אותו „מעמוד 40 בעיתון היומי לעמוד הראשון“.

כאשר רצו הכושים לסחוט „כוסר“ מכנסיות ובתי־כנסת עבור תקופת עבודתם ואימם, בין השאר, על בית־כנסת גדול במרכז מנהאטן, הופיעו נעריו של כהנא כ„מגרי נים“, ממיידיים בשרשרות־ברזל (נשק כנופיות־הרחוב של ניו־יורק). מבלי שאיש הזמין אותם, הצלמים צילמו — והתמונות הגיעו לעמוד הראשון.

כשהתקפו פירחחים כושיים זקנים בדרכם לבית־הכנסת — שלח כהנא „סוורים“ מזוינים להגן עליהם.

הסוורים הונצחו עלידי הטלוויזיה והעיתונות — ונעמדו לזמרת היום, כפי שציין ה„ניו־יורק טיימס“.

הם השאירו אחריהם את התוצאה המעשית היחידה של פעולתם: שינאה נוראה בקרב המוני הכושים, שהתחילו רק אז לראות ביהודים את חילי־החלוץ של הגזענות הלבנה, המכוונת לדכאם.

הכל למען הטלוויזיה

ה עניין הכושי לא הספיק כדי לספק פירסומת לאורך ימים. מלולם, התעורר עניין יהודי בריית־המועצות.

לתוך המערכה הליגטימית למען חופש־העלייה של יהודי ברית־המועצות הסתננו לא פעם גוטי־סתר של מוסדות־הביון האמריקאי, שביקש לנצל עניין זה לטובתו. מוסדות ישראלים וציוניים ערים לסכנה זו, והזהירו לא פעם בפני עירובו זה. המזין לעניין, אבל מוסדות־הסתר הלווחמים נגד הקומוניזם באמריקה ובעולם עטו, כמובן, על נושא זה, שאיפשר להם לגייס את יהדות ארצות־הברית למען מלחמת ויאט־נאם. מצב זה הבטיח מראש חופשי־פעולה — אם לא יותר מזה — לתעודלי הליגה.

כל פעולותיה היו לראווה בלבד — מיבצעי־פירסומת אלימים, בעלי ערך ממשי אפסי. פצצות־סירחון במופעי אומנים סובייטיים, הטרדת נשים וילדים של דיפלומטים סובייטיים בדרכם לסופרמארקט או לבית־הספר, ניסיונות הצתה ופריצה, ולבסוף מעשה הריגה — כאשר נספתה מוכירה של סול ורוק, האמרגן היהודי־הציוני הנודע, שעסק בייבוא אמנים סובייטיים, בשעת פיצוץ מירודו. כמו תמיד כש... א מריח סכנה, הכחיש כהנא שהוא קשור לעניין. אך מעולם לא נמצא שום גוף אחר שיכול היה להיות אחראי לו.

התוצאה היחידה של פעולות הליגה היתה גם הפעם שלילית: הן סיפקו תחמושת

בישראל נפטרות הרחוקות
בגלל מידים —
ולא בשל רעיונות

התרגשות גדולה גרמו השבוע כמה מישפטים מחוספסים שהשמיע ראש עיריית ירושלים, חדי קולק. במסיבת קבלת הפנים המסורתית שנערכה לרגל חג ה-סוכות בסוכת העירייה במיגדל דויד, ה-סוכה קולק, שהיה שותף במקצת, כמה אימרות שפר בפניו של ח"כ אגודת ישראל מנחם פרוש. "צריך לשרוף את מאה שערים ואת בתי אונגריה", קרא ראש העיר לעבר הח"כ המזוקן והמזוה עזר טרם הספיק פרוש להתאושש וראש העיר שלח לעברו פנינה נוספת: "זלמן שז"ר הוא נשיא מבולבל, הוא היה צריך להתפטר בגלל הוזהרות עם מציתי ארז, ואתה יכול ללכת ולהגיד לו את זה". אפשר היה להסכים עם מניעי התפטרותו של קולק. קשה היה להשלים עם סיגונו של האיש שקבע את הביטוי "שק בתחת", כמטבע לשון בשירות המוניציפלי. אבל גם כשהתנצל קולק וטען כי בסך הכל אמר שיש "לשבור לאנשי מאה שערים את העצמות", אפשר היה לסלוח לו ולעבור סדרהיום כפי שעשה ח"כ פרוש. היה ברור שאין הוא מתכוון למה שהוא אומר ואין חשש שמישהו יבצע זאת.

"לא יבדלים להתקיים". באותו שבוע נאמרו דברים בסיגון קצת יותר עדין, אבל הם היו חמורים הרבה יותר. בראיון לתוכנית פנורמה בטלוויזיה הבריטית, כאשר התבקשה לגלות את עמדתה לגבי הבעיה הפלסטינית, לא אמרה גולדה "לשרוף להם את הבתים" ולא "לשבור להם את העצמות". אבל דבריה היו פוגעים יותר. האם את רואה שבעתיד תהיה אי פעם

מאחורי הקלעים של דו"ח ועדת קופל: איך סחבה גולדה את יריב מדיי

קציני הביטחון של משרדי הממשלה היו שונים בלבד.

למרות שהדבר היה ידוע ליגאל אלון, הוא לא הסב את תשומת ליבו של איש לכך, לא פיזר את הוועדה ולא התפטר מראשותה. דיין עצמו, הגיש מכתב התפטרות מהוועדה רק אחרי אסון מינכן. גולדה סירבה לקבל התפטרות זו.

מקפצה

טובה יותר

את ממסכנות ועדת קופל היא, שבגלל היחסים המעוררים בין הרשעים ובין הפקידים הבכירים, נשמט גורם הביטחון בחול' ונפל בין הכסאות, מבלי שאף אחד יראה עצמו כאחראי לו. כאחת ההצעות לתיקון מצב זה, המליצה הוועדה למנות מתאם בדרג עליון, שיהיה ממונה ומפקח על פעולות כל גורמי הביון והביטחון.

עוד לפני שדו"ח הוועדה ומימון צאיה הוגשו רשמית לגולדה, נרדף זה באופן כללי, כשם שנודע לאישים בחוגים שונים, מה יהיו המלצות הוועדה. גולדה חששה כי אם תיאלץ למלא את המ"ד צד הוועדה ולמנות "מתאם", כפי שדרשה הוועדה, (וכפי ש"רש גם לפני שבועיים אורי אבנרי בכנסת) יהיה בכך משום הוראה בכישרונה ובאחריותה לזונחה ולהפקרות ששררו בתחום זה. זאת היתה צפרדע גדולה מרי מכדי שגולדה תוכל לבדעה.

לכן היא החליטה להתחכם: היא החליטה למנות את המתאם עוד לפני שיגיע אליה רשמית המלצות הוועדה. בצורה זו היא תשיב את הארץ (הוועדה) וגם היא כבשה (גולדה) תישאר שלימה. אחרי ישיבת הממשלה ביום הראשון השבוע, הודגש בכל צינורות התיקונות שגולדה החליטה על מינויו של אהרל'ה יריב כי יועץ מיוחד עוד לפני שהגיעו לידה מס' קנות ועדת קופל.

רק במקרה, כך ניסו דוברי הממשלה למכור את "הלוש" לציבור, יספלי יריב בחוקת תפקידיו יועץ גם ביישום המסקנות שיתבקשו מדו"ח ועדת קופל.

מדוע העירף אהרון יריב תפי קוד יועץ לגולדה על תפקיד עוזר דיין?

המידה "יועץ" היא מטעה מאוד במקרה זה. כי בתפקידו החדש הוענקו ליריב סמכויות הרבה יותר גדולות מאשר לתת עצות לגולדה.

זהו עמדת כוח אדירה, עם סמכויות עצומות, עם השפעה מכרעת. אי אפשר להשוותה כלל לתפקיד שיוכז היה יריב לקבל כעוזר שריהביטחון, שכן במצב הנוכחי מנוטרל דיין כמעט לגמרי כי בכך הנרשאים שאינם נוגעים ישירות לצה"ל. הניטרול הוא כה גדול, שאינפורמציה חיונית אינה מגיעה כלל לידועת דיין ואנשי משרדו.

תפקיד היועץ עבור אהרל'ה יריב הוא מקפצה הרבה יותר טובה לקאריירה של טונית מאשר תפקיד העוזר. אבל לא רק הוא עשה עסק טוב. גם גולדה שמחה בחלקה: מינויו של יריב עשוי לטיח את כל פגמי העבר ולמנוע מגולדה לתת את הדין על אחריותה למחדלים.

מי שנשארו קרח מכאן ומכאן הוא משה דיין.

אה יריב תפקיד מספק לכל הדין עות.

יריב, הוכח לאמונם של גולדה ודיין כאחד. — בשעתו נשלח על ידי גולדה לפקח על שיחותיו של דיין עם ניקסון ושרי ממשלתו בעת ביקורו באמריקה — אמר היה לצאת לשני חודשי חופשה לפני שיתמנה כעוזר שריהביטחון. לפתע, בסוף השבוע שעבר, עוד לפני שהספיק להסיר מעליו את מדי האדום, התהפך עתידו של יריב. ביוזמה נזקח יריב מחסורו של דיין לחפזותה של גולדה מאיר, בניגוד לרצונו המפורש של משה דיין, גולדה פשוט סחבה, להפתעת הכל, את יריב מאחוזת הביטחון הפרטית של דיין, העניק קה לו נחלה בתחום אחוזותיה. מדוע היא עשתה זאת?

מפולת של

שירותי הביטחון

מ בחינת האחריות המיניסטריאלית, גולדה מאיר כראש הממשלה היא האחראית הישירה על פעולותיהם של המוסד המרכזי למודיעין ושל שירות הביטחון הכללי, שני גופי הביון והביטחון האזרחיים, שבאחריותם נמצא גם נושא הביטחון הישראלי בחול'. האחריות ליכשולן מינכן ולכישלונות האחרים של שירותי הביטחון בחול', נופלת ישירות על כתפיה של גולדה.

אולם גם כשהבינה זאת, ועשתה הכל כדי להתחמק מאחריות, עדיין לא תפסה גולדה מה גדולה המפולת המסתתרת מ"אחריות כישלונות אלה. כאשר מינתה את "צוות החוקרים" בראשותו של פנחס קורפל כדי לחקור מי אחראי להיעדר סידורי הביטחון למשלחת הישראלית לאולימפיאדת מינכן, היה ברור לה, כמו לשרי הממשלה האחרים, שצוות פונקציונרים מעין זה יכול לכל היותר להצביע על אחריות בדרג מבצעי, בלי לתבוע את הדין מהדרג הממשלתי.

אולם ועדת קופל לא הצטמצמה רק בחקר פרשת מינכן. כ-20 אנשי המוסד ושירות הביטחון שהופיעו בפניה, שפכו על ליבם במשך שנים.

כאשר החלה הוועדה לסכם את מימצאיה, הצטרפו המימצאים, כי לשון עיבודת יכשה ביותר, לכתבי אישום חריף ביותר, שהצביע על שרשרת מחדלים, רשלנות, זונחה, והתעלמות.

אחד המימצאים החמורים של ועדת קופל מצביע על כך שבגלל משחקי "ברגוז" ולדותיים בין שרים ובין בעלי תפקידים בכירים שונים, אין קיימת קומוניקציה כלל בין מוסדות החייבים לפעול בשיתוף פעולה הדוק מתמיד.

דוגמא למה שמתרחש הוא עניין ועדת השרים לאבטחת מטוסים. אניות מוסדות אישים ומשלחות ישראליות בחול'. ועדת שרים זו, שהוקמה בשנת 1968 אחרי חטיפת מטוס אל-על לאלג'יר, היתה מורכבת משרי התחבורה, המשטרה, האוצר והביטחון, כשיושבי-הראש שלה הוא סגן ראש הממשלה יגאל אלון.

הנה, מסתבר, שדין מעולם לא השתתף בישיבות ועדה זו ולא התעניין בי נעשה בה. אחרי כמה ישיבות הפסיקו גם שרים אחרים להשתתף בישיבות הוועדה. היא הפכה לשלט בלבד. המצב הגיע לידיו כי ששיבות הוועדה התקיימו בנוכחות

בראשון לדצמבר, בעוד חודשיים, אמר היה אלון אהרון יריב, ראש אגף מודיעין במטה הכללי של צה"ל, להכנס לתפקידו האזרחי הראשון. הוא עמד להצטרף לצוות הפקידות הבכירה של משרד הביטחון בתפקיד עוזר מיוחד לשר הביטחון משה דיין, כשהוא מיועד לחזור למשרד זה אחרי הבחירות לכנסת השמינית, כחבר כנסת ברשימת המערך וכסגן שריהביטחון.

שנה שלימה נמשכו הדיונים לגבי הבטחת עתידו של ראש אגף המודיעין היריב, לא היו אלה דיונים סודיים כל כך. למרות שלא ניתן היה לפרסם את שמו של האלון יריב בהקשר זה, עסקה המדינה כולה בניהושים ובדיווחים על התפקידים המוצעים לו, כשהתואר "הקצין ה"בכיר" משמש כתחליף קבוע לשמו.

יריב, המכונה בפי כל "אהרל'ה", רכש לעצמו בשמונה שנות כהונתו כראש אגף המודיעין בצו"ל עמדת כוח כזו, שברור היה שהממשלה לא תוכל לוותר על שירותיו הטובים אחרי פרישתו מצה"ל. ממשלת ישראל אינה סובלת מעודף יועצים בעלי כושר חשיבה לוגי, יכולת גיר תוח בהירה וכישרון להערכת מצב מדי

יועץ למידחמה-ביטחון, יריב
תפנית ביוזמה

נית במושגים גלובליים — תכונות בהם מצטיין יריב — כדי שתהיה לו לפרוש לפעילות בשוק האזרחי.

מצד שני, לאדם שאפתן, בעל אמיציות פוליטיות מרחיקות לכת כמוהו, לא היה כד עניין כי תפקידים הרבים שהוצעו לו: מישורת יועץ לראשיהממשלה, מי עין "קיסרינג'ר ישראל", שהיתה הופכת אותו לתפקיד ברמתו של שמחה דיניץ: מישורת מנכ"ל משרד הביטחון או תפקיד שגריר ישראל באמריקה. יריב ידע מה שהוא רוצה: תפקיד שיומנוני ביוצני בו יהיה שותף בהכרעות. תפי קור סגן שריהביטחון, שבקוני ספליציה מבונימת, אם יתמנה דיין לתפקיד אחר, עשוי לרשת את מקומו של דיין כשריהביטחון, נר

לפלסטינים מולדת משל עצמם? "שאל המראיין.

"מה קרה לפלסטינים האלה עד 1967?" היתהממה גולדה, "מדוע לא ניסו להסדיר את זהותם אז?"

המראיין: "בכל זאת, אם היו רוצים מולדת, נאמר לשם הויכוח, בגדה המערבית."

רבות... "היו היו בגדה המערבית עד 1967..."

המראיין: "אני חייב ללחוץ עליך בני קודה זו, משום שזה חשוב — לפחות בשביל הפלסטינים... אם המלך יורדן היו מוכנים לכך, האם זה יהיה מקובל על ישראל?"

גולדה: "עצמאית?"

(המשך בעמוד 22)

..הייתי מכניסה להם,

הפני

של

..אוד, הריצ'דאצ'יים מתוצרת הארץ! "חמיד רציתי להיות כמו רובינא..."

אחת לשנה, מגיעה פגי פיאג'ה לארץ, למילוי סוללות, כפי שחיא קוראת לזה. במשך חודש שלם היא נשארת לבד — מלבד כשהיא נכנסת למיטה — משילה את השם המפוצץ, ונקראת מחדש פנינה (שם המשפחה לא חשוב). אם המשפחה שלי תזוה שזה אני, הם יקבלו על המקום התקפת-לב. ככה, מהצילומים לבד, עם כל המייק-אפ, הם לא יכירו את הילדה הנחמדה שלהם. (" היא מבקרת חברים, ומקומות, משתפת ומשמינה, ובסוף שלושים ימי החופש, חוזרת שוב לאירופה, לעבוד, כמדי שנה, במשך 11 חודש בחשפנות בגולה הקרה.

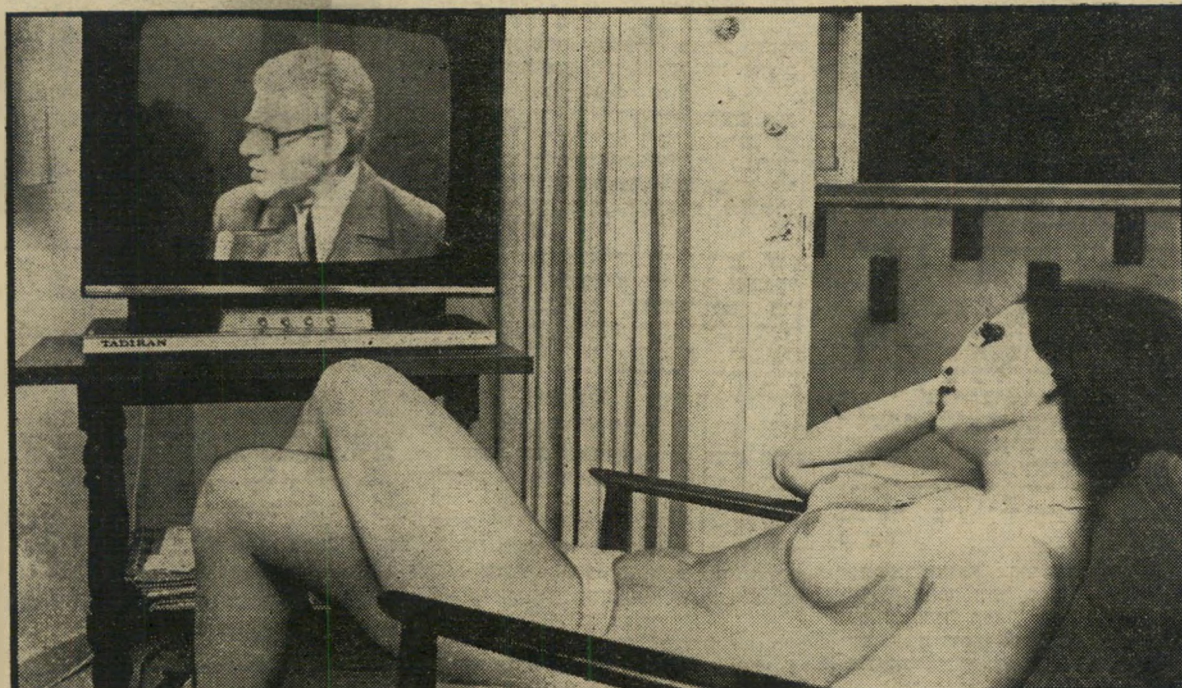
השנה, סטתה החיפאית לשעבר מ" המסורת, ניאותה להופיע גם על במה בארץ. בהזדמנות מאווררת זאת, בהיותה כבר בין כה באווירה של גילוי-לב — ושאר אברים — גמור, הואילה להניח ציח, למען דורות יבואו, כמה מהפנינים שלה.

וכמו על הבמה, פנינה איננה מדברת רק בפיה. כשהיא מדברת, כל גופה מביע אומר.

ועוד איך מביע.

..אתה רואה בעצמך שאין לי מה ללבוש!"

..קחו את הרבי

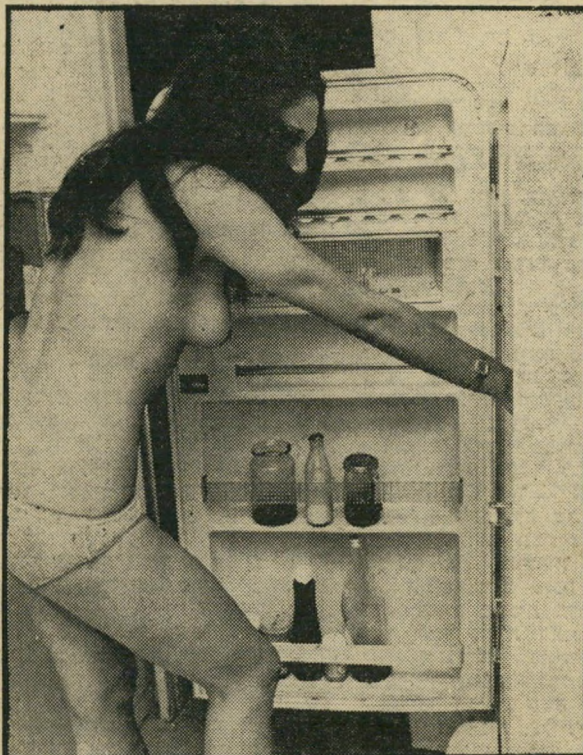
..הקול העמוק הזה עושה לי חמיד משהו..."

טוריסטים האלה!"

ים פנינה

„הגברים הישראליים האלה! רבע שעה, והוכי, הביתה לאשה?"

„אך פעם אין ביצים בבית הזה?"

„אילו גולדה היחה שומעת לי..."

הנא הזה ממני!"

תצלומית עמומה לבנוני: גופות מעוכות במכונית שנדרסה
אחרי הבולדוור

תצלום ישראלי: "פוקסוואגן" מעוך
— הסנק הדורס

במדינה

(המשך ממעמד 19)

המראיין: "מדינה עצמאית לפלס-טינים..."
גולדה: "הם אינם יכולים להתקיים. זה פשוט אינו בר-קיום..."
ובניגוד לתדי קולק היא התכוונה למה שאמרה, שום סערה לא התחוללה.

הממשלה

תרגיל בהיקשים

הממשלה הכחישה ידיעה שלא הורססה

"הידיעה שפורסמה בידיעות אחרונות, אמר סגן ראש-הממשלה יגאל אלון כי צאתו משיבת הממשלה השבוע, על-ה-המלצה הכלולה כאילו בדו"ח ועדת קופל, בעניין העברת שירותי הביטחון למשרד הביטחון, אין לה שום יסוד ובסיס".
לא רק הוא עשה זאת. גולדה יצאה כמעט מעורה. כל אמצעי התיקשורת הר ממלכתיים גויסו בסוף השבוע כדי להכיר חיש את הידיעה, כאילו יש כוונה להעביר את שירותי הביטחון מתחום אחריותם של גולדה ואלון, לאחריותו של משה דיין. היה רק דבר מצחיק אחד בכל ההכר שות: הם התייחסו לידיעה שלא פורסמה כלל.

כי הכותרת הראשית בגליון יום שישי של ידיעות אחרונות אליה התייחסו ה-הכחשות, בישרה רק: להפקיד המלחמה בטיור ביד משרד הביטחון — ממ-ליצה הוועדה שחקרה את אסון מינכן. גם בגוף הידיעה לא היה זכר להחלטה או המלצה כלשהיא להעביר את שירותי הביטחון למשרד הביטחון. הטעות נבעה מאגלוגיה פשוטה: כיוון שהמלחמה בטיור היא בסמכות שירותי הביטחון, וכיוון שיש המלצה להעביר את המלחמה בטיור למשרד הביטחון, מכאן משתמע כי אילו יועבר שירותי הביטחון למשרד הביטחון.

הפתעה לשבת. הכותרת הראשית של ידיעות אחרונות, שהעירה את צמרת המדינה, לא היתה, "ברווז" עיתונאי. היא נכתבה בידי הכתב הצבאי של העיתון, איתן הבר, הידוע במקורות המידע הטובים שלו ובמהימנות הידיעות המתפרסמות עליה.

לידי הבר הגיעה ידיעה שוועדת קופל המליצה לרכז את המלחמה בטיור בידי מתאם אחד. באותו זמן נודע לו על ה-החלטה למסור את תיאום המלחמה בטיור לידי הבר, הידוע במקורות המידע הטובים שלו ובמהימנות הידיעות המתפרסמות עליה. הוא הסיק מכך בצורה הגיונית, שי-יריב, במשרד הביטחון, ירכז את המלחמה בטיור. מכאן שהדבר יהיה בתחום סמכותו של משרד הביטחון. איתן הבר לא ידע, על ההפת-

ה מחוז נראה כאילו נלקח מסרט אימים. במשך למעלה משעה היו שחקני הכדורגל של מכבי תל-אביב נצורים בחדר ההלבשה של איצטדיון הכדורגל בבאר-שבע. המון מוסת ונסער, ש-מנה מאות אנשים, צר על חדרי ההלבשה ומנע יציאה מהם. לשוא ניסו השוטרים לפזר את הקהל. ההמון הפרוע תבע את דמם של כדורגלני מכבי תל-אביב שהעזו לנצח את קבוצתם, הפועל באר-שבע על מגרשה. מטר של אבנים ניתך על קירות הבנין.

אותה שעה גילו באר-שבעים אחרים את האוטובוס שהביא את כדורגלני מכבי תל-אביב לבירת הדרום. הם המטירו עליו אבנים כבדות. לידיהם של השחקנים ו-אנשי ההנהלה שהיו אותה שעה באר-טובוס נאלצו להשתטח על המרצפות. כל זכויות האוטובוס נופצו. רק משום ש-קודם לכן הורידו את וילונות הבד, לא

נמני

"השוטרים עצמם קיללו"

קדוש

"תגידו תודה שאתם חיים"

פגעו רסיסי הזכוכית בילדים. מזלו של נהג משאית אחד, שהביא לבאר-שבע את נקטו תכסים. כל הכדורגלנים הולבשו בי-קסדות וצוידו במגיני-מישטרה. בצורה זו, תחת משמר מישטרה, הם הוברחו אל שלוש מנויות שהוזמנו למקום, שהסיעו אותם לבית-מלון. משם במכוניות אסירים, כשהם מלווים במכוניות מישטרה מלפנים ואחור, יצאו השחקנים בשירה לתל-אביב. רק אחרי שהתרחקו מבאר-שבע קי-לומטרים רבים, נטשו אותם מכוניות ה-מישטרה.

כאשר ראו שוטרי באר-שבע ש-ה-דרג לחץ את כדורגלני מכבי מהמגרש, הם נקטו תכסים. כל הכדורגלנים הולבשו בי-קסדות וצוידו במגיני-מישטרה. בצורה זו, תחת משמר מישטרה, הם הוברחו אל שלוש מנויות שהוזמנו למקום, שהסיעו אותם לבית-מלון. משם במכוניות אסירים, כשהם מלווים במכוניות מישטרה מלפנים ואחור, יצאו השחקנים בשירה לתל-אביב. רק אחרי שהתרחקו מבאר-שבע קי-לומטרים רבים, נטשו אותם מכוניות ה-מישטרה.

טרילית" של הפשיטה המשוריינת היש-ראלית.

מול תעמולת זוועה זו נשארה ההס-ברה הישראלית בחו"ל ללא מענה: שום תגובה, שום הכחשה, שום הפרכה. אחרי תבוסת שירותי הביטחון בחו"ל, נראה היה כי מכת המחדלים פגעה גם בשירותי ה-הסברה הישראליים שם.

דרכי אדם

נקמה בוערת

אהבתו להמה כאש — והדליקה שדות, מתכנים ויבולים

שימשון הגיבור הבעיר אש בשדות פלישתים, בעזרת 600 שועליו, לאחר ש-אשתו הראשונה ניתנה על-ידי אביה ל-אחר. כמה שנים טובות לאחר מכן, עשה יצחק מגל אותו דבר. בהיעדר שועלים במספר מספיק, הוא הסתפק בגפורים בלבד.

יצחק הגיע לכפר גדעון שבעמק-יזרע-אל לפני חודשים מיספר, הועסק שם כי עובד המועצה האזורית. שם, הכיר את נאוה קרן, בת משק ארבל הסמוך, התא-הב בה קשות.

לאחר תקופה של יציאה משותפת, הס-כימה נאוה, תלמידת בית-הספר לאחיות שליד בית-החולים בעפולה, להינשא לו. אך שימתחו של יצחק היתה מוקדמת, ימים ספורים לפני תאריך החתונה — שינתה נאוה את דעתה. היא ביטלה את כל רעיון הנישואין, ניתקה כל קשר עם המועמד.

כאשר נודעה ההחלטה ליצחק, יצא ל-פעולה.

שריפת שרישרת. ראשית, פרץ ל-מועדון האחיות שבבית-החולים בעפולה, שבר חלון, נטל משם שק שינה, תרמיל (המשך בעמוד 26)

עה אותה הכינה גולדה לדיין ולשרים לקראת שבת: החלטתה לספח את אהרון יריב למישרדה.

הסברה

קווש - למי?

תעמולת זוועה לבנונית

דא תגובה ישראלי

הבולדור הפך לסמל הנישול הישראלי, ומכונית הנוסעים המעוכה עלולה להפוך לסמל פעולות הענישה של ישראל. בתום פשיטת צה"ל ללבנון ערב יום-הכיפורים, אחרי שחילל צה"ל הפושטים כמעט ולא מצאו את הפידאיון שמהירו להימלט מבסיסהם בעוד מועד, נראה היה כי הם כילו חמתם במכוניות הפרטיות שנקלעו בדרכם.

למרות שמערכת מכוניות צובטת את ליבם של ישראלים רבים, תמיד עדיף לראות פעולת ענישה כלפי רכוש מאשר כלפי אנשים. זאת בתנאי, שהמכוניות שנמנעו עלידי הטנקים, היו ריקות מ-אדם שעה שנמנעו.

השבוע, הועלו במקומות רבים בעולם ספקות רבים בקשר לכך.

מכה של מחברבים. היה זה אחרי ששירותי התעמולה של לבנון הפיצו כי-עתונות העולם תמונות זוועה, המציגות כביכול את "תוצאות התוקפנות היש-ראלית". התצלום שזכה בפירסום המירבי היה תצלום מכונית מעוכה, מתוכה ביצ-בצו רגלי גוויות האנשים שהיו בתוכה שעה שנמנעו "עלידי טנק ישראלי", כדברי התעמולה הלבנונית.

למראה הצילום קשה לקבוע אם אומנם נמנעה המכונית עלידי טנק או שמא נפגעה מפגיעת פגז תותח או פצצה אווירית. איך שלא יהיה, הלבנונים היטיבו לנצל תמונה זו כדי לפגוע בתדמית ה-ס-

כדורגלי מכבי תל-אביב מאשימים:

עשו לנו

מינכן ובאר-שבע

"זה לא ספורט, זה טירור" אמרו הי-
שחקנים. "עשו לנו מינכן בבאר-שבע."
נאנח אחד העסקנים.

המישטרה

נתנה דוגמה

כבר המישחק עצמו היה אלים ופרוע. מספר יוסף מרימוביץ, מאמן מכבי תל-אביב. "האווירה היתה חמה מההתחלה. אוהדי הפועל באר-שבע השליכו עלינו אבנים שלמולנו לא פגעו בנו בגלל המרחק. במשך כל המישחק ביצעו שחקני באר-שבע עבירות בכוונה תחילה על שחקנים ללא כדור. זה קורה כשישחק מתחמם ושחקנים מבצעים עבירות. אבל השופט צריך להגיב. הפעם נראה היה שהשופט, איתן, מפחד להגיב. לא יודע מה היה קורה אם אחד מאיתנו שעשו שחקני באר-שבע בשבת האחרונה. כשנגמר המישחק היה הקהל שלהם היסטרי. הוא היה משולהב גגדגו. אני לא יודע מה הי הקורה אם אחד מאיתנו היה נופל בידיים שלהם. אבל מה אפשר לדרוש מהם אם המישטרה שלהם נתנה להם דוגמה. בשעת המישחק, התנפל אחד השוטרים על הקוון ממך והיכה אותו עד שקצין הפריד ביניהם. נשארנו באיצי סדיון שעתיים. עד שהיה חושך ואפשר היה להוציא אותנו משם. הכניסו אותנו למכונית אסירים. בעזרת מגינים כיסוי את החלונות שלא ייפגע אף אחד. שני מכוניות מישטרה ליוו אותנו אל מחוץ לעיר. במהירות, בדרך צדדית. "הרבה זמן כבר לא פחדתי כמו שפחדתי שם" מסכם מרימוביץ.

אליהו דקל, שחקן באר-שבע הכניס לי בעיטה בצוואר כששכבתי על הדשא בלי כדור. נזכר בחלחלה מעל נמני כדור-גלן מכבי, ששימש אחת המטרות העיקריות להתנכלות אנשי באר-שבע. "אחרי כך, כשהשופט איתן עמד לדינו, הכניס לי השחקן נומה גניחה בראש. נפלתי על הארץ מעולף. פעם שנייה באותו מישחק. אני משחק כדורגל חמש שנים ואינני זוכר מישחק אלים וברוטאלי כמו זה. לא האמנתי שדבר כזה יכול לקרות על מיגרש כדורגל בישראל. היגשתי למישר טרה שתי תלונות, אחת נגד דקל והי שנייה נגד נומה. זה לא יעזור. השוטרים הבאר-שבעים בעצמם קיללו אותנו ור איימו עלינו בזמן המישחק. אז למי אפשר להגיש תלונה? אם לא יעשו להם שום דבר, אם לא יתנו להם עונש, זה יהיה הסוף. איך אפשר לשחק כדורגל

המשטרה מתפרעת

קצין מישטרה באר-שבע מנסה למנוע מאחד מסמלי להסתער על שופט הקו במישחק בין קבוצת הפועל באר-שבע לקבוצת מכבי תל-אביב שנערך השבת. הסמל כעס על אחת מהחלטות השופט וניסה להכותו. בתום המישחק נאלצה המישטרה לצייד את כדור-גלני מכבי בקסדות ומגינים כדי להציל את חייהם מהמון מתפרע שכילה חמתו באוטובוס.

כבר הובלנו אנחנו שניים אחד. עכשיו היה תורנו למשוך זמן ולהאטי את הי מישחק. אבל זה לא היה פשוט. מאחורי השער שלי הצטופפו 15 שוטרים, פלוס סדרנים, פלוס צלמים פלוס חברי ההנהלה של באר-שבע. כולם ביחד קיללו אותי והתחילו לנעוץ את קורות השער שלי. "כל הזמן קיללו אותי. לא נעים לחזור על מה שאמרתי. אני רק בן-אדם. לא עשוי מברזל. ניגשתי לשופט ואמרתי לו: "תראו, מאיימים, יורקים, לא נותנים לי שחק. למה אתה נותן לעשרים ושניים איש לעמוד מאחורי?"

השופט אפילו לא הזהיר אותם. בעצמו פחד. רביסמל מישטרה אחד צעק אלי: "בן-זונה!" וירק עלי. החזרתי לו באותם מילים. אני רק בשר ודם. רבע שעה לפני סיום המישחק דחפתי את אחד הצלמים שהפריע לי. ניגש הצלם השני והיכה על מצחי עם המצלמה שלו. ירד לי דם. הת-נפחה לי חבורה רצינית מעל העין. צביקה

רוזן שאל אם כדאי להפסיק את המישחק. לא היה כדאי להפסיק רבע שעה לפני הסוף כשאנחנו מובילים. חסר היה לנו לחזור עוד פעם לשם. ידעתי שזה לא יגמר קל. אחד מחברי ההנהלה של באר-שבע צעק אלינו: "אתם לא תצאו מכאן חיים!" מה אפשר כבר לענות לבן-אדם כזה?

"סוף סוף נגמר הסייט הזה. החברה מ' באר-שבע חשבו שהם גיבורים גדולים. הבן שלי היה במיגרש. אמרתי למישהו שיקח אותו על אחיותיו למלון בבאר-שבע. פחדתי שמישהו ישמע אפוא אני שם אותו ויעשו לו משהו בגללי. אי-אפשר היה לבטוח שם באף אחד. בסוף אמרו לנו השוטרים: "תגידו לנו תודה שהוצאנו אתכם חיים משם!"

"זה לא יאומן מה שקרה שם. אני לא יכול לשכוח את התמונה איך שנמני שוכב על הארץ ודקל בועט בו. נמני כיסה ראשו בידיו וממש בכה: "לא! לא! אל תעשה את זה!" שום דבר לא עזר והי שופט לא ראה את זה אפילו.

"אם לא ישימו סוף לזה נצטרך לקחת איתנו שומרי-ראש ואקדחים לכל מי-שחק."

איש מישטרה

מדווח לעיתון

"זה היה רק נס", מסכם מנהל הקבוצה חיים ליבוביץ. "בעצמי ראיתי איך שוטר נרגם באבנים. הוא קפצו קשה מחתר בצוואר ובגולגולת. אחרי האוטובוס שלנו חתה משאית עם ילדים מתי-אביב וזרקו גם עליהם אבנים. נהג המשאית נפצע בי-ראשו. סמל מישטרה קפץ פנימה ולקח אותו לבית-חולים. חייל שהיה באוטובוס שלנו נפצע קל בידו. מול שזה נגמר ככה. זה יכול היה להיגרם באסון גדול. בפעם הבאה אולי לא תצליח המישטרה להציל אותנו?"

יומיים אחרי המישחק פירסם מעריב את הגירסה הבאר-שבעית למה שאירע: "שחקני מכבי תל-אביב שיחקו השבת ב' גסות רבה ובצורה פרובוקטיבית. עובדה היא שלשחקני מכבי תל-אביב לא אירע דבר במיגרש וגם מחוצה לו עד שיצאו מבאר-שבע."

כותב הגירסה — אריה רפפורט, איש מישטרה באר-שבע, שקיבל רשות מה-מישטרה לדווח על מישחקי כדורגל ועל פעילות מישטרה-באר-שבע בהם.

סיפורו של רומיאו המעופף

דקאמרון

בחיפה

בגבס, אפו הקרוע נתפר לכל אורכו ב־ שני מסלולי קידום, וכל חבלותיו האחרות נחבשו.

השבוע, כבר הרגיש עצמו יוסף שושן, הלא הוא המאהב בישׁהמול, כמו חדש. במיטתו בבית־החולים, סיפר כיצד ניראו הדברים, באותו אחר־צהריים רומנטי־ טראומטי, מהצד השני של דלת החדר:

„כשהבעל של מרים בא הביתה, מרים נבהלה נורא. התלבשנו מהר, ומרים יצאה לפתוח לו. אחרי שסגרה אותי בחדר.

„בהתחלה, חשבתי שהיא תצליח להכ־ ניס אותו לאמבטיה, או לחדר אחר, ואז אני אסתלק. אבל כשהוא התחיל להוריד פטיש על הדלת, ידעתי שהטוף יהיה רע. „דפיקות כאלה, עם פטיש על הדלת, בכלל לא עוזרות לחשוב. בגלל זה לא חשבתי מה אני עושה. טיפסתי על החלון.

לרגע, נראה היה שיישברו לו עוד כמה דברים. משה הגזעם זינק לעברו, תפס אותו בצווארו: „תפסתי אותך, יא חר־ יאת. שאג במלוא כוחו. אחר, הרים רא־ שו לעבר חלון חדר השינה שלו, משם הגיע רומיאו המעופף, צעק בקול רם: „מרים, יא זונה. שכבת איתו במיטה שלי! את עוד תשלמי בשביל זה. אני עוד אשבור לך את כל העצמות, יא כל־ בה.״

שכנים, אשר התחילו מתאספים לש־ מע השמחה, חילצו את המאהב שותת־ הדם והגונח מידי הבעל הנסער, שאיים לעשות שפטים באומלל, כאילו לא קיבל מספיק ליום אחד. תוך זמן קצר הגיעה ניידת, העבירה את הגבר, שהלך לעשות אהבה ומצא עצמו במלחמה, לבית־החור־ לים רמב״ם. שם, הושמה ידו השבורה

האשה:

„בגדתי בבעלי כדי לנקום

בו - זה הגיע לו!״

המאהב:

„בפעם הבאה אמצא לי

חתיכה שגרה בקומת הקרקע!״

באותו יום שני, יום שני הארוך, הקדים משה אלמליח לחזור הביתה. השעה היתה שלוש וחצי אחר־צהריים, כאשר טיפס במעלה המדרגות לדירתו, בקומה השנייה של הבית המשותף הגדול והנאה ברחוב שׁי עגנון בחיפה. הוא תקע את המפתח בחור המנעול, וגילה שאיננו יכול לפתוח את הדלת. הוא ניסה שנית — והבחין שמפתח שני תקוע במנעול מהצד הפנימי. הוא דפק בדלת. איש לא ענה. הוא דפק שוב, הפעם חזק יותר. לרגע, נדמה היה לו ששמע רשרוש מבפנים. חשדות ישנים, שקיננו בליבו זה זמן רב, התעור־ ררו בסערה. „מרים, תפתחי תיכף ומייד את הדלת.״ צעק בקול אדיר, כשאגרופיו מרעידים את הדלת ואת מנוחת השכי־ נים.

כאשר פתחה מרים את הדלת, היה זה כחמש דקות לאחר מכן. היא לבשה חלוק דקיק, שגילה יותר משהסתיר. „זה אתה?״ חייכה בהפתעה גמורה לבעלה. כאילו לא היה דבר משונה יותר מבעל המגיע הב־י תה. „ישנתי חזק ולא שמעתי שאתה דו־ פק. איך זה חזרת כל כך מוקדם? לך, התרחץ.״

מחסום

שני

הניסיון להטות את מסלולו של ה־ בעל שחזר מוקדם מדי הביתה, לכ־ ון לא מסוכן — לא עלה יפה. משה אל־

תמרורים

נחלג . בבית החייל בתל-אביב, טקס הבת-מצווה של **צופיה כהן**, בתם של אלי כהן וז"ל שהועלה לגדרום לפני שבע שנים בדמשק ושל אלמנתו נדיה כהן.

מורנה . לפרופסור בקולג' העירוני של בני-יורק, הסופר והמרצה היהודי **אלי ויזל**, שינהל שני סמינרים: אחד יוקדש לנושא הספרות והשואה ובשני יצאה על רבי נחמן מברסלב, מספר הסיפורים ה"חסידי הידוע".

מורנה . לתפקיד שגריר ישראל ב"אורוגוואי" ד"ר **דב ב. שמורק** (42), מי עובדיו הבכירים של משרד-החוץ. מוסמך לכלכלה ובעל תואר דוקטור במדעי ה"מדינה, עובד מזה 20 שנים במשרד-החוץ וכיהן בתפקידים דיפלומטיים בכמה ב"רות באירופה. מניצולי השואה, פירסם בעקבות משפט אייכמן שני ספרים על פשעי הנאצים.

נולדה . לחבר צמד הפרברים **יוסי חורי** ולאשתו **בנמיה**, בת: **דניה**. לזוג ילד נוסף: אלון בן ארבע וחצי.

נולדה . לאיש העסקים הישראלי הצעיר **ארנון מייצ'ן** ולאשתו הדוגמנית הצרפתית שהציגה בעבר את יצירותיו של כריסטיאן דיור, **ברניט**, בת. לזוג בן בגיל ארבע ובת בגיל שנה ורבע.

נולד . לאיש מחלקת המכירות של מלון הילטון, **יעקב אבנרי** ולאשתו הר מורה **איליין**, בן: **אורן**. טקס ברית המילה נחוג ביום השישי האחרון בשעה שמונה בבוקר בצורה מקורית: ארוחת בוקר חגיגית במלון הילטון.

נולד . לבעל הדיסקוטקים **מרי שאולרי** ולאשתו הדוגמנית **דינה ברי**.

שאולרי **ברכה**
בת בכורה

כהן, בת בכורה: **מייכל** ששקלה בלידה שלושה קילו.

נולד . לשחקן **עזרא** (צץ וצצה) **דגן** ולאשתו הזמרת **צילה דגן**, בן בכור: **גיא**.

עומדים להינשא . בבריטניה, **ג'וליה מונטאגניו** (25) בתו של הרון מסאנדוניץ, שהוא נצר למשפחה שעל שם אחד מאבותיה ניתן השם לכריז, ובעל מועדון לחשפנות לשעבר **מאריטין ליי אוקלי**, אותו פגשה ג'וליה, הסובלת מ"שיתוק חלקי מאז היותה בת 13, כאשר עבד כמוזג בפאב.

מצפים לתינוק . השחקנית הישראלית **דינה לורון** ובעלה הבמאי **אילן אלדר**. לזוג יש כבר שני ילדים.

נחלג . יום-הולדתה ה-27 של התמי לילנית **שימורית אור**, בתו של המלחין יעקב אורלנד ואשתו של העיתונאי ורדי בייצקב שהיא בוגרת בית-הספר למיש"ח בית צבי, אם לבת בגיל ארבע ובעלת בוסיק.

נפטרה . בגיל 63, עת נאם בפני בני משפחת שכולות במישג ביער בן-שמן, מוכ"ל אירגון יד לבנים **נח פרלי מוטר**, שנולד בבאליסטוק, עלה בצעיר רותו לארץ ומאז שנפל בנו אביתר ב"מלחמת השיחור, עסק בעיקר בהנצחת חללי צה"ל ובדאגה למישפחותיהם. היה ממייסדי יד לבנים ויום את הרעיון של בתי יד לבנים.

נפטרה . בירושלים, בגיל 67, חבי רת בתי-הדין העליון של מישפלת הע"ב בודה יהודית **לוריא-גניצבורג**, ש"הייתה במשך 12 שנים חברת מועצת ע"י ריית ירושלים ומוכירת מפא"י בבירה.

תה יוסף להמשיך לעשות זאת בדירתו. שם, שפכה ושפכה, ולא אמרה די. מאז, המשיכו להיפגש מיספר פעמים בשבוע בדירתו של יוסף או בדירתה של מרים. כך דפק העסק כמו שעון — עד אותו יום שני הגורלי, בו שכתו שני האהבים הנלהבים בחדר-המיטות את ה"שעון, את הזמן, את המקום, ואת הבעל — בתוצאות הרת-גורל.

כל הפנים

עם דם

ש מעתי את משה צועק כמו משור "גע" סיפר השבוע חיים זוהר, שכנס של בני-החוג אלמליח. "רצתי לחלון, ושמעתי מכות נוראות. כאילו שוברים את כל הבית. איך נבהלתי. פתאום ראיתי את התריס של חדר-השינה שלהם נפתח, ובן אדם זר מספס מבפנים החוצה".

"רגע הוא ישב שם והיסס — ופתאום טראה, קפץ. אבל מה, הוא קפץ קרוב לקיר, ונתקל באדן החלון שמתחת, בקר מה הראשונה, ועשה סלטה שלמה באוויר. הוא נפל על הפנים בחצר. כשקם, ראיתי שכל הפנים שלו דם."

אבל מה? מה שהיה היה, והעיקר ש"נגמר בטוב. כך, מכל מקום, חשה מרים. "יוסף הבטיח לי להתחתן", סיפרה השבוע. "כבר בהתחלה הוא אמר לי: 'תתגרשי מבעלך, ותבואי נתחתן'. אמרתי לו שאי אפשר, יש לי ילדים. אז הוא היה אומר לי, אין דבר. ניקח את הילדים אצלנו." לבסוף, השתכנעה מרים. "החלטתי ש"אני מתגרשת". שפכה השבוע את ליבה, בגלל ש"משה היה רע בשבילי. תמיד היה חושד בי, והיה עוקב אחרי. בגלל זה גם בגדתי בו. בשביל להרגיז אותו. זה הגיע לו."

לאחר התקפת-הזעם הראשונה, בה היה משה אלמליח מוכן לעשות שפטים באש"ת, החליט עתה שהיא אינה ראוייה לו עוד. בתום מועצה משפחתית סוערת ש"נערכה ביום החמישי, הוחלט על גירושין. "אני מזמן כבר חשדתי שהיא בוגדת בי", סיפר משה. "שלאחר סיום יום עביר דתו בעירייה, הוא עובד אחר-הצהריים בחנות-הירקות של אחי, בשוק תלפיות, כדי להשלים את המשכורת הדלה. לפני חודשיים, למשל, היא סיפרה לי שלאח שלה בנס-ציונה יש ברי-מיצווה. אמרתי לעצמי, טוב, שחיסע. אז היא לקחה את הילדים, ונסעה. בערב באו אלי הילדים, אמרו שבא איתם עוד אדון אחד ועוד ילד אחד, והם הלכו לגן-החיות."

מלגלג משה על תוכניותיה הורודות של אשתו: "מספרים עליו, על הארס הזה, שהוא התגרש כבר משתי נשים, ושהוא בכלל מתחיל עם כל אשה ברחוב. אם היא חושבת שהוא יתחתן איתה, אז שתשכח מזה. בני-זונות כמוהו אף פעם לא מתחתנים."

נאנח הגיבור המעופף, בסוגיה זו: "אני לא יודע אם אתחתן איתה. הבעל שלה הבטיח שישבור לי את כל העצמות." במששו בזוהירות את אפו החבול, סיכם: "דבר אחד בטוח. בפעם הבאה, אחפש לעצמי בחורה שגרה בקומת הקרקע. אין חכם כבעל נסיון."

קפיצה מן החלון

זהו הבית, ברחוב ש"י ענגון בחיפה, בו הופתע יוסף שושן במיטת האהובתו על-ידי בעלה. הוא זינק מהחלון, נתקל באדן החלון של הקומה הראשונה, עשה סלטה באוויר ונחת למזלו לתוך השיחים, שם שבר יד ואף, אך מלבד זה יצא בריא ושלם.

הבעל:

..מזה חודשים חשדתי בה

שהיא בוגדת - ורציתי לתפסה!"

יוסף השתתף מאוד בצערה של מרים. הוא הכיר את הבעיות על בשרו, בהיותו בעצמו נשוי פעם ואב לילד. אך מאז התגרש, לעולם לא עוד, ברוך השם. מאחר שמרים נראתה כאילו לא תג' מור לעולם לשפוך את ליבה, הזמין אור

אבל כשהסתכלתי למטה, נהיה לי חושך בעיניים איוה גובה. אבל הבעל שם המי שיק לעבוד על הדלת, וזה לא נתן לי אפילו רגע אחד לריכוז המחשבה. "בכל זאת הצלחתי להגיע למסקנה שלא כדאי לקפוץ. שאני אשבור את הראש. אבל לפני שגמרתי להגיע למסקנה שלי, ראיתי שאני כבר באוויר, באופן איני סטנטיבי. ותיכף הייתי על הארץ, והר"גשתי מכה נוראה בפנים וביד."

נישואי

אונס

ה יח זה סופו — בינתיים, בכל אופן של רומן שהתחיל, בהילוך גבוה. לפני ארבעה חודשים. מרים הכירה את יוסף באולמי חיפה, שם עבדו שניהם כ"מלצרים. הצעיר השחרחר, יליד מאורוק שגדל בצרפת, נראה לה מאוד. גם מרים הדשנה, ילידת מאורוק גם היא, מצאה חן בעיני יוסף. כעבור כמה ערבים של עבודה משותפת, כבר הזמין יוסף את מרים לספל קפה, כאילו לא היה להם מספיק קפה בעבודה.

על ספל קפה ראשון זה, השתפכה מרים בפני יוסף. יש לה צרות מבעלה. סיפרה. הבעל היה בן 43, מבוגר ממנה ב-17 שנה, וקנאי וחשדן לאללה. "הוא אף פעם לא נותן לי לזוז מהבית כשאני פנוייה." התלוננה בפני הקולגה. תמיד הוא עוקב אחרי ושואל שאלות. לפעמים גם מרביץ. עוד סיפרה ליוסף, כי התחתנה עם בע"ל לפי דרישת המשפחה, בניגוד לרצונה, לפני תשע שנים, ילדה לו ילדה וילד, בני שבע וחמש, והיתה מאוד בלתי שביי-עריצון ממנו.

במדינה

(המשך מעמוד 22)

צד, מזון ובגדים. ציוד זה הביא אותו בשעות הערב למושב ארבל, מקום מגוריו האובדן המאכזב.

השעה היתה עשר בלילה. יצחק שלף קופסת גפרורים, החל מצית בשיטיות את המתבן הגדול שבמבואות המושב. כשבער המתבן היטב, הניח לו הנוקם, ניגש למתבן שני ולרפת. גם לאלה העניק טיפול דומה.

נרדם מול האש. הנקמה הגדולה נתנה אותותיה ביצחק. הוא צנח בעייפות מתחת לעץ, נרדם כשהוא צופה באש המשתוללת מנגד. כך, נתפס לפנות בוקר. חקירת המישטרה העלתה כי החשוד היה מאושפז בשעתו, שנים מיספר לפני המיקרה, וקיבל טיפול פסיכיאטרי. על נתון זה מסתמך עתה סניגורו של מגל, בנסיגותיו לשחרר את מרשו על סמך אישפיות הדעת.

ישראלים בחו"ל

מוישה מלך פורטוריקו

בפורטוריקו
זוכה להערצה כגדל עזרה
רפואית

במילון לעברית מדוברת מוגדר מוישה גרויס ככינוי נרדף לישראלי המשוויץ. במציאות הפך השבוע השם משה גרויס לסמל הישראלי היפה. לפחות בעיניהם של שניים וחצי מיליון תושבי האי האמריקאי פורטוריקו, גיבור ישראל אינו משה דיין, אלא משה גרויס, סטודנט ישראלי לרפואה בן 23, שמזה מספר שבועות אין שמו יורד מכתורות העיתונים בסאן-חואן, וממסכי תחנות הטלוויזיה שלה.

משה, בנו של יהלומן מנתניה, הוא סטודנט לרפואה באוניברסיטת תל-אביב, העומד להשלים את שנת הלימודים הראשונה שלו.

בלילה בו ערכו שלושת המתאבדים היפאניים את הטבח בבית-הנתיבות של

סטודנט גרויס
הישראלי היפה

גמל-התעופה בלוד, גוייס משה, כמו סטודנטים אחרים, לסייע בפעולות צוות החירום, שניסה להציל את עשרות הנפגעים ממוות.

למחרת קיבל משה את תפקיד ההשגחה על אחד הפצועים שנפצעו בליל הדימויים בלוד, פדרו דלגאדו, צליין מפורטוריקו, בן 18, שנפגע בצורה קשה בעיניו, בכבד וכרגליו. דלגאדו עבר שורה של ניתוחים. הוא התעורר אבל חייו ניצלו. בכל התקופה בה שהה בבית-החולים בתל-השומר, ניצב לידו משה גרויס שטיפל בו. קדיש מאריך הקודש. כאשר נודע דבר פציעתו של פדרו לאביו, אחד מי עשרי פורטוריקו, בעל חברת תעופה גדולה באי, הוא מיהר לבוא לישראל, היה עד לטיפול המסור של משה בבנו. לפני כחודש, כאשר יצא משה גרויס להשתלמות קיץ בניו-יורק, הוא הוזמן על ידי משפחת דלגאדו לבקר גם בפורטוריקו. הוא לא האמין למראה קבלת הפנים שהכינו הפורטוריקאים לסטודנט הישראלי לרפואה: הוא התקבל בכבוד מלכים כרופא מהולל, הועמדה לרשותו מכונת פרטית ומטוס מיוחד. ישראלי שחור לשם התפעל: "הוא יכול היה בקלות להיות מוכתר מלך פורטוריקו".

לאניני הטעם NINO

חולצת היוקרה של

להב

למי שיודע להתלבש
ומקפיד על הופעתו

חולצות NINO

של להב

מאריגי NINO

מגדולי יצרני

הבדים באירופה

NINO

אריגי איכות

מדיאולן

עם כותנה

פרסום מלניק צלום: סי. בויגד יאשרלי

להב-החולצה המלהיבה כל גבר ואשה

אולפן גרג (בריקמא)

פוחת ב"9.10.72 קורס ל-

קצרות

עברית ו/או אנגלית

הצלחת מובטחת! פרטים:

ת"א: גורדון 5, טל. 236209

או "ידעפון", טל. 252425

בעיות ולבטים

בחיי המין

מאת הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

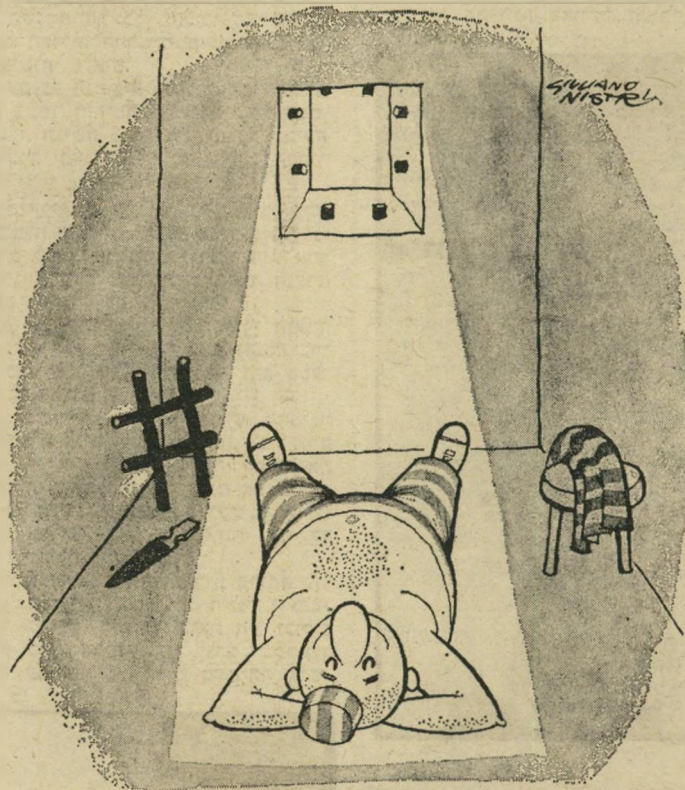
להשיג בחנויות הספרים הגדולות

שמיר חוקר את חתול

למען ההיסטוריה וקהל הכותרים, הננו מפרסמים להלן קטעים מן החקירה המזהירה שניהל הפרקליט המבריק, מר תמוהל שמיר, בשעת עדותו של פקד החול על נסיבות מעצרו של מר עמינס פלגין, שנחשד באכזריות ביסקוויטים בלתי-חוקיים:

שמיר: מר חתול, האם ידוע לך שאני גאון?
חתול: לא... כלומר... אולי...
שמיר: אל תגמגם! אתה מעיד כאן בשבועה! כן או לא?
חתול: אין למישרה מידע מוסמך על כך.
שמיר: הו! אתה רוצה לטעון כאן בכל הרצינות שזה לא ידוע לך?
חתול: אני חושב...
שמיר: המחשבות שלך לא מעניינות אף אחד! אני שואל אותך לגבי עובדה אובייקטיבית! אני גאון או לא?
חתול: קראתי בעיתון מודעה שאתה גאון.
שמיר: לא שאלתי אותך מה כתוב בעיתון. חשוב מה אתה יודע. אני מזהיר אותך להפסיק לשקר! אתה עוד מעז להכחיש שאני גאון?
חתול: ובכן... רגע אחד...
 (אחד השוטרים מעביר פתק לחתול. שמיר קופץ ממקומו בקפיצה אולימפית, עושה שמינייה באוויר, חוטף את הפתק ונוחת על שולחן השופט.)
שמיר: זהו בזיון בית-המשפט! אני תובע את התפטרותם המיידית של ראש-הממשלה, שר-המישרה, שר-המשפטים ויאסר עראפאת! (פותח את הפתק וקורא) כתוב כאן "אל תודה ששמיר גאון". אדוני השופט, אני טוען שבוה הוכח שהעד משקר, אינו מהימן, ויש לפסול את עדותו.
השופט: מר שמיר, מה כל זה נוגע למר פלגין?
שמיר: פלגין? מי זה?

(מגוש כשירות לציבור עליידי יידי עורר-הדין תמוהל שמיר, באישור ועדת האתיקה של לישכת עורכי-הדין.)

שיזוף בדי פמים

— סוכן ישראלי!

— שוב תפסתי

מדוע הפכתי לטרוריסט

מעצר באבו-כביר.
 "אדוני השופט, אמרתי בזעם, "אני אדם לאומי. חתתי מקלע שלי מיועד למישלוח למאפיה בסיציליה, למולי-חמה נגד הקונסוליה הלבית בפאלרמו. אני דורש יחס מיוחד."
 "כמובן," אמר השופט. "ארבעה ימים במלון 'פייגלה', מה?!" צעקתי, "לא בא בחשבון! אני דורש 'הילטון', קומה 14, דירת הנשיאים, ולפחות שלושה שבועות."
 אדוני השופט, "קפץ השוטר, 'המישרה מתנגדת. לכל היותר, 'שרתון', קומה ב', חדר עם מיקלחת לשבוע."
 השופט התחבט. "האם תסכים למלון 'דן', 'סל' חדרים עם אמבטיה, לשבועיים?"
 "אני פטריט," אמרתי. "יש לנו מדינת ענייה, ואני מוכן להסתפק במועט. תוסיף עוד שבוע, וזה יהיה בסדר."

אחיחופל

כשהגעתי מנמלה-העופה לתל-אביב, ניגשתי ישר למלון "דן" וביקשתי חדר. פקיד-הקבלה העיף בי מבט של זיל-זול, חפליט "אין!" וחזר לשוחח עם תיירת אמריקאית עשירה.
 ניגשתי ל"הילטון". פקיד-הקבלה צחק לי בפרצוף. בדאגה גוברת עברתי את "שרתון", "באזל", "שלוס", "אסתר", "רות" ו"פייגלה". לא היה אף חדר אחד. "יש קונגרס להצלת יהודי ברית-המועצות," הסביר לי לבסוף פקיד-הקבלה במלון על הטיילת, באו 6000 עסקנים יהודיים מכל העולם.

לא היתה לי ברירה. ניגשתי לחדרו של חבר, ביקשתי את הקלאצ'ניקוב שלו, וטילפנתי למישרה. "מידע סודי ביותר: ברחוב טורקמאדה הצדיק 15, בקומה ב' מימין, יש אדם עם נשק." תוך שלוש שעות הגיעה הניידת, ועצרה אותי. למחרת היום הובאתי לבית-המשפט. המישרה ביקשה 15 ימי

משפט

סיפור אכזבה

היא היתה אהבתו הראשונה.
הוא העניק לה
את ילדתה הראשונה.
ושניהם סימנו בביתיהם משפט.

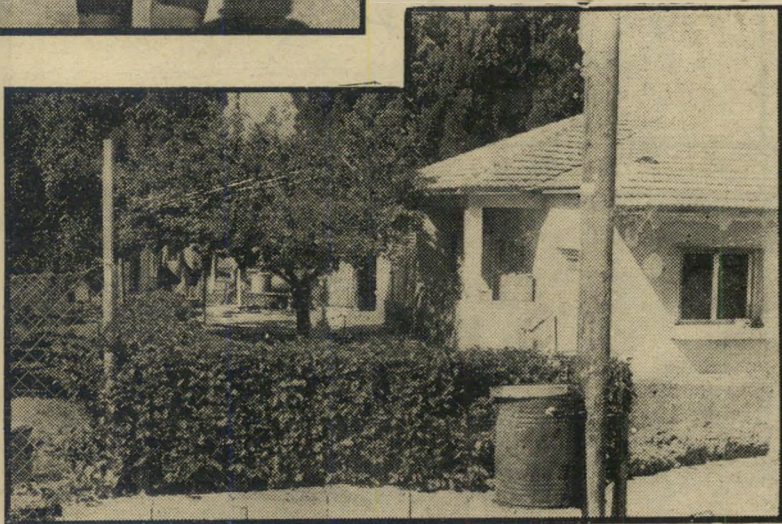
כרמלה אליאס בת ה-18 הכירה את
חיים עיני עוד בבית-הספר העממי. יחד
עברו השניים את כל תהליכי האהבה —
מהצעת חברות, דרך יציאה משותפת ועד
לחיי-אישות מלאים.
אך עם כל הנתונים הטובים, לא הסתיים
הרומן בשטר וחתימה, אלא בבית-המשפט.
כרמלה הגישה נגד חברה מנוער תביעה
על הכרה באבהות, אותה סירב הבחור
לאשר.

בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, סיפר
רה כרמלה כי חיים שיכנע אותה עוד לפני
שנתיים לקיים חיי-מין מלאים. "הוא אמר
לי שאנחנו כבר מאורסים", סיפרה הנערה
לשופט, "ובגלל זה מותר לנו".
שנתיים חיו השניים בבית הוריו הנערה
כזוג נשוי לכל דבר, עד אשר נכנסה כר-
מלה להריון. "הלכנו לרבנות", היא מספרת
רת, "ונרשמנו לנישואין".

אך כשהיתה כרמלה בחודש החמישי
להריונה הסתיים הרומן העתיק. גבר חייה
הודיע כי אין לו כל כוונות לסיים את
התהליכים שהחלו ברבנות. גם את הסיבה
לכך לא ציפה במעטה של דבש: "יש לי
חברה אחרת", הלא כרמלה, "אני לא
יכול להמשיך איתך יותר".

בבית-המשפט גילה אבירות פחותה עוד
יותר. "אני לא האבא של הילדה", סיפר
לכבוד השופט, "לילדה הזאת היו יכולים
להיות כמה אבות. אני יודע שכרמלה
שכבה עם גברים אחרים כשהיתה איתי.

השכנים הנוזעמים, שהתקבצו ליד הגדר,
אולם איש מהם לא חש להציל את התלוי.
יעקב רוזן, בן השכנים, רצה להתפרץ
פנימה, אולם הוריו עצרו בעדו: "תפ-
סיק, הוא יכול להרוג אותך", הזהירו אותו.
"יעקב ניסני הוא בן-אדם דווקא לא
גרוע", הסבירו לאחר-מכן, שכנים נד-
מים, "אבל בשביל המשפחה שלו הוא
כלב. מרביץ לילדים, ולפעמים גם לאשה.
כשהוא מקבל קריזה, סכנה להתקרב אליו".
אזהרות. האב בעל השיטות
החינוכיות התלויות באוויר, העובד כפז

קורבן ניסני ועץ התנייה
"מה זה, אסור כבר לאבא לחנך ילד?"

על בתעשייה האווירית, איננו מבין אפרי-
לו על מה מבלבלים כולם את המוח.
מפרס ארץ מוצאו, הביא את ההשקפה
הבריאה שמשפחתו היא רכוש, הוא האחר-
ראי להם, והוא זה המחליט היחיד מה
לעשות בהם: "הזהרתי את הרצל כבר
כמה פעמים שיפסיק להסתובב עם פוש-
עים, ולא שמע לי", סיפר השבוע, "אנחנו
משפחה טובה, אנחנו כל הילדים שלי
בסדר, הבת הגדולה שלי מורה בבית-
ספר, ואני לא ארשה לבן שיהיה פושע".
כאשר עצרה אותו המישטרה, לאחר
שניידת הצילה מידיו את הרצל הקרוב
להתעלפות, לא היה אדם מופתע מיעקב
ניסני: "מה איכפת לכם מה אני עושה
עם הילד שלי?" שאל את השוטרים.

שיטה חדשה. "זה לא נכון, אני בכ-
לל לא מסתובב עם פושעים", מחה ה-
שבוע הרצל הקטן, "אני תלמיד טוב, יש
לי הכל ביתיים".
בעיקבות אזהרת השופט ששיחררו בער-
בות, כי אם יגע שנית בבנו ייעצר
מחדש — ויתר יעקב ניסני על השיטות
המסורתיות, החליפן באחרות: "עכשיו
הוא כבר לא מרביץ לילדים יותר", סיפר
אברהם צור, שכנו של יעקב, "אבל במקום
זה הוא צועק, מה זה צעקות? פחד. זה
אמנם מיוק פחות לילדים, אבל מפריע
יותר את מנוחת השכנים".

אחד אני יודע על בטוח. הבן-דוד שלי!
למזלה של האם הנטושה האמין השופט
לה. הוא קבע כי חיים הינו אבי התינוקת,
וחייב אותו בתשלום הוצאות המישפט —
סך 1000 ל"י.

דרכי חיים

חוסך תלייה - שונא בנו

למרות שבתו הבכורה היא
מורה במשרד, אין יעקב
ניסני מאמין במרגוגיה המורדנית,
העדיף, כאקט חינוכי,
תתנות את בן-הזקונים שלו.

הצעקות המחרירות הוציאו את השכ-
נים, בשיכון הקטן בהרצליה, בריצה בהר-
לה מבתיהם.
המראה שניגלה לעיניהם היה מזועזע:
בחדר ביתה של משפחת ניסני, היה הרצל
בן העשר, הקטן כילדי המשפחה, תלוי
ברגליו על העץ שבמרכז החדר, כשאביו
עומד עליו ומכניס בו מכות-רצח בנבוס
ענק: "אני אראה לך להסתובב במזבלה
עם חיים הפושע", הטיף האב מוסר לבנו.
"יא גנב, יא עצלן, יא חרא".
לא גרוע, אבל כבד. זעקותיו של
הילד עוררו מקהלת קריאות-גנאי מצד

דליה פרידלנד זאב רווח
בוטיק השקרים

תל-אביב — בית-ארלוזורוב, יום ד' 4.10 ב-8.30
חיפה — התיאטרון העירוני, יום ה' 5.10 ב-8.30
גבעתיים — שביט, יום ו' 6.10 ב-9.00
ירושלים — בית-העם, מוצ"ש 7.10 ב-9.00
רעננה — אורות, יום ב' 9.10 ב-8.30
עפולה — קול-רון, יום ג' 10.10 ב-8.30
כרמי-סמים:
תל-אביב: "לאן" ו"רוקוקו" וביתר המשרדים.
חיפה: "קופת-מכבי" ו"גורבר".
ירושלים: "כהנא" ו"לאן-הערב".
הפצה ראשית: "לאן", טלפון 231655.

ספיק: יאחזק בן-מיים (חוכם) טל. 244044

ספיק - מוטו

מינימום פרס ראשון 150 אלף ל"י

מינימום כלל הפרסים 300 אלף ל"י

לוח הטוטו במחזור 6 כולל 3 משחקים מהליגה האנגלית

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

20 בדצמבר - 19 בינואר

ומעניינים יותר.

תירגיל בו שקעת לי-
אחרונה. עדיין לא
יהיה זה שבוע טוב
באמת: כדי שזה יבוא
עליך להכיר שורה
שלמה של אנשים חד-
שים, ואיך עושה מס-
פיק בכיוון זה. אבל ב-
ענייניעבודה ובענייני
בילוי אתה תתרגל ל-
מצב החדש, תקבע
לך דפוסים נעימים

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

רגש-הנקמות לא יעזור לך, ועשוי אף להזיק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב

שיגיע אליך - ביום ג',
בת עקרב, יכעיס אותך
כל-כך, שמוטב כי תש-
קלי ימים אחדים את
תוכנו, בטרם תנקטי
פעולה או תשגרי תשור
בה, לכאן או לכאן.
לעומת זאת אין ספק
שאפשר לנצל את ה-
שבוע הזה לשקול בו
מחדש את כל הבעיות
הכספיות והמשפחתיות שלך לאור הגי-
לויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל
תנהגי בבוזנות - כי את עלולה לסבול.

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

הכספיות והמשפחתיות שלך לאור הגי-
לויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל
תנהגי בבוזנות - כי את עלולה לסבול.

21 ביוני - 20 ביולי

אם תעמוד השבוע בפני
בעיה מביכה הקשור
רה בבידור מישפטי,
הסדרת עניין דשמי, או
מגע בלתי צפוי עם
הרשות, מוטב שלא
תדחה את הטיפול ב-
ענייך, התחל בכך
מייד, בסיועו של אדם
המתמצא בסך עניי-
נים זה. אדם כזה
עלול להבהיר לך שמצבך אינו מזהיר
כפי שציפית, וכי תעבור תקופה ממושכת
של מתח ואי-נעימות עד שהעניינים יס-
תדרו. ידידך יותר פיקח ממה שאתה סבור.

כפות המאזניים מתחיל-
לות לנטות לכיוונכם.
המאבק אותו התחל-
תם לפני שבועות מיס-
פר - ואשר נראה כי
יזק לכס, הוכיח את
עצמו. דווקא אתם מת-
חילים לקצור את הפי-
רות. ולא כמו שנראה
בהתחלה. אל תהססו
להשתמש במרפקים
לפס את הדרך הנראית לכם כי
נכונה. במישור הרומנטי, הצלחה, כרגיל.

21 ביולי - 21 באוגוסט

גילוי חשוב שלך עלול
לקדם אותך בקריירה
המקצועית. נסה לוותר
על כמה מן האנשים
המספקים לך אינפור-
מציה, יש ביניהם כאלה
המנסים להטעות אותך.
נסי לקבל את ההיתר
לו את מצפה, השבוע
סיכוייך רבים. אתה
עומד בפני אתגר רצי-
ני שיתגלה לך ביום ב',
בו - ולא תצטער על כך עד סוף ימך.
השינויים במראך החיצוני, יוסיפו מעריצים.

21 במרס - 20 באפריל

הצלחה, הצלחה, ועוד
פעם הצלחה: בעסקים
- כסף רב, במישור
הרומנטי - היכרות
חדשה שתישא תוצאות
מרחיקות לכת. אהבה
ישנה מתחילה להר-
אות תוצאות מאכ-
זבות, אבל אל דאגה:
הוא עדיין אוהב או
תך, לך, בן טלה לא
מצפה שבוע טוב. אתה תהיה ממומר
ועשוי לריב עם כל מי שסובב אותך.

נסיגה קצרה ושיגי-
רתית לכאורה, בעניי-
נים הנוגעים לעבודתך
או לבעייה משפחתית
כלשהי, עשויה לזמן לך
פגישה מרגשת עד
מאוד. אם אתה רווק,
אתה עשוי לפגוש ה-
שבוע, לגמרי במיקרה,
את אשתך לעתיד. עם
זאת, אל תתפתה להא-
ריך את שהותך ב-
מקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה.

21 באפריל - 20 במאי

אם את מתאכזבת
מאוד ביום א' או ב'
- זכרי שרצית בזה,
ולא עשית שום דבר
בסיסי כדי למנוע את
הדבר. האיש שפגשת,
שוב אינו משאיר בפיך
אלא טעם של אפר.
זכרי שגם הוא אינו
יכול לתת לך אלא מה
שאת מרשה לו לתת.
אל תהססי לצאת לבלות הרבה, לערוך
טיולים ארוכים, רצוי במכונית; הופעתך
היא בעלת חשיבות מרכזית לבריאותך.

21 במאי - 20 ביוני

אם את מתאכזבת
מאוד ביום א' או ב'
- זכרי שרצית בזה,
ולא עשית שום דבר
בסיסי כדי למנוע את
הדבר. האיש שפגשת,
שוב אינו משאיר בפיך
אלא טעם של אפר.
זכרי שגם הוא אינו
יכול לתת לך אלא מה
שאת מרשה לו לתת.
אל תהססי לצאת לבלות הרבה, לערוך
טיולים ארוכים, רצוי במכונית; הופעתך
היא בעלת חשיבות מרכזית לבריאותך.

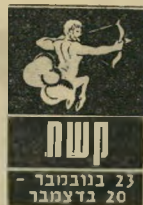
20 בינואר - 18 בפברואר

האזר ממך והלאה: אינך רואה תוצאות
מקוות מפעילותך הרבה,
אנשים חותרים תחת
מעמדך, אינך זוכה ל-
גילויי חיבה אמיתיים,
ובדידותך גורמת לך
לדיכאון נפשי. נסה
להתגבר על האגואיזם
ההורס אותך. בת מזל
דלי - הגבריי מא
מציין להתקדם בסולם
החברה, לא בהכרח על
חשבונם של אחרים.

19 בפברואר - 20 במרס

השבוע יוצעו לך הצעות קוסמות מאוד,
אך כדאי שתבדוק הי-
טב כל אחת מהן, ו-
שלא תתחייב באופן
שלא תוכל לחזור בך.
בן מזל תאומים ית-
גלה השבוע כידי יותר
טוב מכפי שחשבת.
הרגי את מתיחותך ה-
נפשית בעזרת מאמץ
פיזי, צא לטייל, עסוק
בספורט ופולרטט עד
כמה שתוכל, השבוע.

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

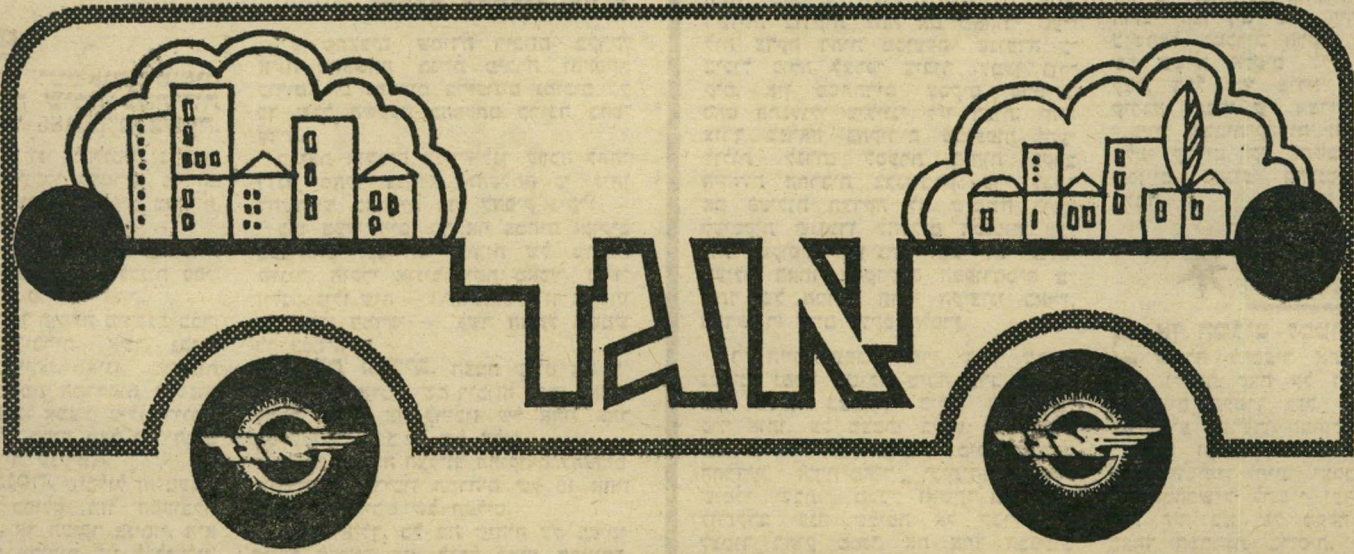
רצוי לך לשוב ולהיצמד אל ידידיך הישנים
המתגעגעים לחברתך.
לידם תרגיש טוב יו-
תר. עליך לשכוח את
חילוקי-הדיעות שאירעו
ביניכם לאחרונה. ידי-
דיך יקנו לך ביטחון
שחסר לך מאוד בימים
טרופים אלה. הגיע ה-
זמן שתפסיק לנדוד
ממקום עבודה אחד ל-
שני, חשוב על עתידך.

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

גילוי חשוב שלך עלול
לקדם אותך בקריירה
המקצועית. נסה לוותר
על כמה מן האנשים
המספקים לך אינפור-
מציה, יש ביניהם כאלה
המנסים להטעות אותך.
נסי לקבל את ההיתר
לו את מצפה, השבוע
סיכוייך רבים. אתה
עומד בפני אתגר רצי-
ני שיתגלה לך ביום ב',
בו - ולא תצטער על כך עד סוף ימך.
השינויים במראך החיצוני, יוסיפו מעריצים.

הקו הבטוח בין שתי נקודות

מחשבים

קונצרטו בולט מזור

המחשב נכנס לאדום

הקונצרטו

שידור מוצלח

בין מחשביאלקטרוני לעוגב.

לא די שהמחשב מגלה כיום מי יחיה עם מי באושר ואושר, קרוב היום שבו הוא ישמע גם את מארשיהחתונה. מדעני אוניברסיטת יוטה, בארצות-הברית, הרכיבו עוגב ומחשב, וכן הכלאיים, שצוייד בתוכנית מתאימה, מסוגל לבצע את התהליכים הבאים:

● לשמנגנים בעוגב, שומר המחשב בויתרונו את כל המנגינה, והוא יכול להשמיעה שנית בעצמו מתחילתה ועד סופה.

● בעזרת מכונת-כתיבה המחוברת ל- מחשב, יכול אדם שאינו מנגן בעוגב, לחבר מנגינה, להדפיס אותה במחשב, והעוגב ינגן אותה מייד בעצמו.

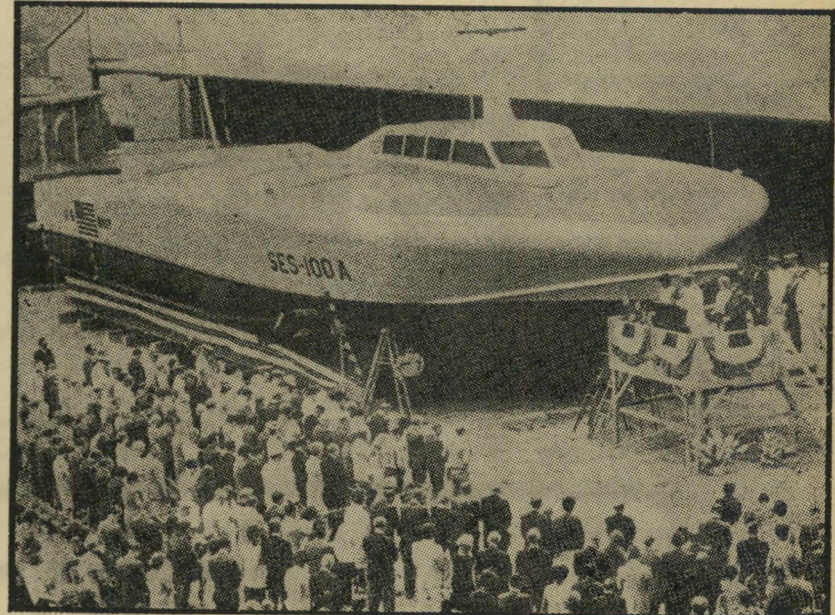
● אדם שידוע לנגן בעוגב, אך אינו שולט בתווים, יכול לנגן על העוגב, וה-

המעט שידוע מלמד, כי את מקומה של ה-חצאית" הגמישה שמקיפה את גופן של המרחפות הישנות, תופשות אצל הספיר- נות החדשות מחיצות מוצקות הקבועות רק בחזית ומאחור. מחיצות אלה טובלות בזמן הטיסה-שיט במים, והן מקנות יצי- בות ושליטה טובה יותר בכלי.

מאחר והספינה מתרוממת כולה מתוך המים, ואין חיכוך שיבלום את התקדמותה, היא יכולה להגיע למהירות של 185 קילו- מטר בשעה (100 קשר). נכון כי למהירות כזו מגיעות גם ספינות ההידרופיל, אך הללו מוגבלות מאוד בגודלן.

מנוע אטומי. נושא חשוב לצי ארצות-הברית היא התחרות בשדה הצוללות, שם יש לרוסים עדיפות של שלוש לאחד. הספינות החדשות יתחרו במהירותן בצור- ללות החדשות, שהן מהירות מרוב כל-י השיט המקובלים כיום. בכך יוקטן הפער הקיים, לפחות מעל פני המים.

יתרון כלכלי חשוב לסטות-שטות — מחירן. בנייתה של נושאת מטוסים אחת מצריך קרוב למיליארד דולאר. הספינה החדשה תעלה הרבה פחות. הדגם שבנתה חברת איירוג'אנט עלה "רק" 18 מיליון

ספינת רחף חרישה

מהר יותר, גדול יותר, זול יותר

דולר. היא אמנם רחוקה מלהיות נושאת מטוסים, אך מלמדת על סידרי הגודל במחירים.

לעת עתה אין תוכניות לבניית מרחפות שניפחן יעלה על 10.000 טונות. אם תיבנה ספינה שנפחה יהיה גדול מזה, הרי שתונע, קרוב לוודאי, במנוע אטומי.

צמחים

גידולים מתכתיים

צמחים תופשים את מקומם של עובדי המיכרות בהפקת מחצבים שונים.

יש מחצבים שמידת ריכוזם בקרקע אינה מאפשרת בניית מיכרה והעסקת כורים. הם נמצאים בריכוזים נמוכים כל כך שכל השקעה בהפקתם כרוכה בהפי- סדים.

קבוצת חוקרים מגיוזילנד ערכה לאחרונה מחקר בנושא, והעלתה כי ניתן להשתמש בצמחים כדי להפיק ניקל.

כמו בעלייתיים, כך אף צמחים זקוקים בצמיחתם לכמויות זעירות של מתכות שונות. חוקרי אוניברסיטת מאסי, בניו- יורק, גילו שיט — היבאנטוס פלורובונדוס — הוא שמו המדעי — אשר הניקל משמש לו כסמיתיים.

מתכת מעלים. הצמח קולט את ה- מתכת מן האדמה, שם ריכוזה אפסי, ואוסף אותה בעליו עד לריכוז של אחוז אחד ממשקלם ה-י-ב-ש של עליו.

בתנאי מעבדה הצליחו החוקרים להאביס את הצמח בריכוז המדומים של 10 אחוז ממשקלם היבש של העלים.

מעטה ואילך, כל מה שהיה על מפקי הניקל לעשות הוא לגדל כמות מתאימה של היבאנטוסים, ולהשתמש בהם ככורים.

מיליון דתי השאיר

בית קברות פרטי

כדי לפרנס יתומים -

והיתומים שלו עצמו

מתקוטטים על הירושה

לאן נעלמו

אוצרות

הגביר

קו בין עשרה בני-אדם כדי שילמדו משניות לעילוי נשמתו.

את רכושו הרב, שנאמד במיליונים רבים, הקדיש הלפרן לצרכי ציבור. לפני מותו הקים בזכרון-מאיר בית יתומות, כולל אברכים, קופות גמילות חסד שלרשותן הועמדו קרנות ענקיות, וישיבה גדולה שנועדה לקלוט 150 תל- מידים. אולם בעוד שאת שאר המוסד- דות הקים והפעיל, דאג הלפרן להמשך קיומו של בית-היתומות שהקים גם אחרי מותו.

לצורך זה הקים אגודה עותומנית של בית-היתומים, שהכנסותיה מובטחות מכספי הקדשים אחרים שהקדיש בחייו לצדקה. מקור ההכנסות העיקרי: בית- קברות פרטי הנמצא בליבה של בני- ברק, אווד מבתי הקברות הפרטיים הי- בודדים הנמצאים בארץ. בו נקברים יהודים שומרי-שבת בלבד. בבית-קברות זה, בו קבור גם החזון-איש, אחד מאי- חרוני הצדיקים של היהדות התרדית בישראל, נמכרים חלקות קבורה במחיר של עשרת אלפים ל"י ויותר לחלקת קבר, הכל לפי מידת הריחוק או ה- קירבה לקברו של הצדיק.

כיוון שבבית-קברות זה יש מקום ל- אלפי קברים, קל לחשב לאיזה סכומים עשויים להגיע ההכנסות מעסק זה בלבד.

מלך הבורסה

באמסטרדם

באן המקום לסמות מהפרשה הי- עלולה להסעיר את החוגים החרי- דים, ולספר קצת על דמותו של אותו ר' חיים הלפרן ועל הדרך המופלאה בה הגיע לעושרו המופלג.

אילן היתוסין של משפחת הלפרן, אליה השתייך חיים יעקב, משייך אר- תה למהרש"ל לרשיי ועד לדוד המלך, הוא היה בנו של מפקח על הריחיים באחד המחוזות ברוסיה, שנאלץ לגדוד בגלל גיורות הצאר והגיע עד לפאריס, לפני שחזר לגאליציה. חיים יעקב שהת- ייתם בגיל שש, נאלץ להתפרנס למחי-

רב חג-הסוכות פשטה חוליית חוקרים של המכס על בית היתומים בית-חילד הנקרא על שמו של החזון- איש, הנמצא בליבה של השכונה הח- רדית וזכרון-מאיר בני-ברק. באחד המחסנים של בית-היתומים גילו החוק- רים אלפי בקבוקי יין, ומכונות ענקיות לסחיטת ענבים, שהצביעו על מציאותו של יקב במקום.

האם עסקו היתומים בייצור יין, או שמא ניצל משהו את בית-היתומים כדי לייצור בחסותו יין ללא פיקוח וללא רשות?

את התשובה על כך יצטרפו חוקרי המכס לגלות. אלא שבניתיים נראה כי גם רשויות ממלכתיות אחרות החלו לגלות התענינות בנעשה מאחורי החו- מות של מספר מוסדות צדקה תמימים הפועלים בשכונת זכרון-מאיר. תחת השם "הקדש יעקב הלפרן" אותן רשויות בודקות עתה אם מאחורי פעי- לות צדקה דתית מסועפת, שנועדה כי- ביכול כולה לצרכי ציבור ולמען נזק- קים, אין מסתתרים עסקים פרטיים, בהם התגלגלו מיליוני ל"י רבות. יהיה צורך כנראה בחקירות מסועפות, הע- לולות לגרום לסערת רוחות קברב היהדות החרדית בבני-ברק, כדי לבדוק אם פעילות הצדקה לא שימשה כיסוי לעיסקות שנועדו להעלים הכנסות שר- נות מקופת המדינה, ואם לא היתה מעילה באחד ההקדשים המפורסמים ב- יותר של המחנה הדתי הקיצוני בארץ, הקדש ר' חיים יעקב הלפרן.

ר' חיים יעקב הלפרן, גביר עתיר- נכסים, נפטר בשיבת טובה ערב חג ה- פסח 1964. בצוואתו ביקש לא להסי- פיד אותו. על מצבתו ביקש לא לכתוב שבחים אלא זאת בלבד: "מיסד מושבה החרדית וזכרון-מאיר ובית-החיים של שומרי שבת." מבניו ואשתו ביקש לא להתקרב שנה שלימה אל קברו, רק לעמוד רחוק ממנו. את אחד הבנינים בבעלותו, הנמצא ברחוב סלמה בתל- אביב, הקדיש הלפרן בצוואתו לנשמתו. הוא ציווה שכל ההכנסות מתבית יחול-

ייתן מגיל צעיר. הוא עסק במסחר עצים וכאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה נמלט מגאליציה לאמסטרדם. שם, בגיל 27, אב שלושה ילדים, חיל לעסוק בייצוא מזון ובמסחר בניין רות-ערך. תוך זמן קצר הפך לברוקר מפורסם ושמו הלך לפניו כ"מלך ה-בורסה".

במשך שבע שנים שיגשו שם עסקיו, עד שיום אחד הפסיד את כל כספו ואת הרכוש העצום שהצליח לצבור, בהימור בלתי נכון. הוא נטל את משימתו עליונה, בירת אוסטריה. תוך זמן קצר הצליח הצעיר, בעל האמונה הדתית הקנאית, שהוצב שם בראש רשימת אגודת ישראל לבחירות לקהילה היהודית, להתעשר מחדש.

בשנותיו עם כמה יהודים חרדים הקים בנק שעסקיו פרחו. כאשר הר-גיש כי תקופת משבר קרבה ובאה מכר את חלקו בבנק, זמן קצר לפני שה-בנק התמוטט ופשט את הרגל. הוא נכנס לעסקי ספרים עתיקים, נדר על פני כולה כשהוא מחפש אחרי

חרדים בלבד. מי שנתפס שם בחילול שבת נאלץ למכור את ביתו ולהעבירו לידי אחרים. השכונה, הנמצאת כיום בלב בני-ברק, היתה השכונה הראשונה ששעריה היו נסגרים בערב שבת על מסגר ואפילו אנשי המשטרה המנדטוריים לא יכלו לעבור דרכם. הפרשה התגלגלה לערכאות, ובעקבות התקדים שיצר הלפרן בזכרון-מאיר, החלו שכניו נות נוספות בבני-ברק לסגור את עצמן לתנועה בערבי שבתות וחגים.

הלפרן העשיר, שנכסיו התרבו והלכו עם כל מעשי הצדקה שעשה, היה ממקורביו של החזון-איש ועמד בראש ה"מערב" שניהלו בשעתו בארץ החוגים החרדיים וגדו חילול השבת, בעיקר ב"מפעלי חשיבה ישראליים". בתקופת מלחמת העצמאות, כשהתגורר בירושלים, היה מקורב לנחמיה קרית. אירגן עבורם שירותי מזון פרטיים בימים בהם היתה ירושלים שרויה במצור.

כאשר הלך ר' הלפרן לעולמו, הש-איר אחריו שבעה בנים ובנות, כולם בעלי משפחות ובעלי עסקים, העומדים

הסיבה להתעניינות היתה גלויה: אם רוצים יורשיו של הלפרן לזכות בירושה, הם חייבים לעשות זאת כחוק ואז עליהם לשלם מס עזבון.

בתגובה לפנייתו של הממונה על רכוש האוייב, כתב נחום-יואל מכתב למשרד המשפטים בו נאמר: "אבי המנוח לא השאיר אחריו כל כספים, רק מגרש אחד בירושלים. טרם הגשנו בקשה לצו ירושה ויכול להיות שבגלל המגרש הנ"ל נצטרך לעשות זאת."

קברים על

קרקע פרטית

ב יוני השנה, הגיש בא-כוחו של נחום יואל הלפרן בקשה לציריירה לגבי המגרש שהתגלה בירושלים. בסי-עף שש של הבקשה, ציין בא-כוחו של הלפרן: "המנוח (הכוונה לחיים יעקב הלפרן) לא השאיר צוואה...". היה משהו משונה בהצהרה זו. שכן בספר שכתב נחום יואל הלפרן לזכר

שאירע לרכוש שהשאיר אחריו אביהם. בעוד שקודם לכן נטען כי כל מה ש-השאיר הגביר אחריו היה להקדש, הס-תבר שהוא השאיר אחריו גם רכוש פרטי, ששניים מהבנים, נחום יואל ושרה כהן, השתלטו עליו. הירושים האחרים פנו לבית-המשפט כדי שזה ימנה מנהל עזבון אשר יקבע מה מהרכוש שהותיר אחריו הלפרן הוא הקדש ומה עזבו-טענו המבקשים: "נחום יואל הלפרן השתלט על ההקדש ומסר למסור דו"חות על מה נעשה בו במשך שמונה שנים מאז מת האב. הוא עושה בכספי ההקדש כבתוך שלו. יש חשש שהוא משתמש ברעה בסמכויות שהוקנו לו וכי כספים המיועדים לצבור אינם מגיעים למטרות להם נועדו."

הנהלת האגודה העותומנית של בית-היתומים, אליה מורמים כספי ההקדש, היתה מורכבת מנחום יואל, אחותו שרה ועוד שני אנשים, בתוכם השופט הר-עליון, הד"ר יצחק קיסטר, שהוא מתו-שביה של שכונת זכרון-מאיר. למרות ששמו מופיע כחבר הנהלת האגודה ו-משמש בצורה זו ערובה לכשרות ניי-הול העסקים בו, טען השופט קיסטר לא מכבר: "התפתחות מהנאמנות בשנת 1964. סימן מובהק שאיני חבר עוד בוועד הנאמנים של האגודה משנת 1964 הוא שלא השתתפי מאז בשום ישיבה, לא קיבלתי שום מאון, לא קיבלתי שום פרוטוקול של ישיבה ולא שום הזמנה על כל פונקציה שהיא."

מיליונים

בלי פיקוח

על פי תקנות ההקדשות אין הנא-מנים על ההקדשות יכולים לנהלם כרצונם. בית-המשפט יכול להתערב ב-ניהול ההקדש, לצוות על עריכת חש-בונות וחקירות, ואף לקבוע הנהלה חד-שה להקדש, כאשר מושמעת טענה ש-היתה מעילה בהקדש.

עד כה טרם הושמעה טענה כזו מ-פורשות, שכן כדי להשמיעה יש צורך בהוכחות על מעילה, והוכחות כאלה לא ניתן למצוא כל עוד לא ניתנת גישה לבדיקת הנעשה בתוככי ההקדש.

אבל אותם בני משפחת הלפרן, שאין משתפים אותם בפיקוח על כספי אביהם

רבי חיים יעקב הלפרן עם אשתו ותשעת ילדיו, כפי שצולם בווינה בשנת 1927. באותה תקופה היה הגביר החרדי בשאי הצלחתו, אחרי עששה חיל בעסקי בנקאות וספר-טלפונים מסווג. כעבור שש שנים עלה לארץ-ישראל והקים את השכונה החרדית, "זכרון מאיר" בבני-ברק. הקטן בילדים (יושב עם כלב צעצוע) הוא רפאל הלפרן, שהפך מתאבק גמר ישראל, התפרסם בעולם בזכות המגן דוד שהיה רקוס על בגד ההתאבקות.

משפחה שכונת

כפי שצולם בווינה בשנת 1927. באותה תקופה היה הגביר החרדי בשאי הצלחתו, אחרי עששה חיל בעסקי בנקאות וספר-טלפונים

ברשות עצמם. בצוואתו לא הותר להם דבר. את כל רכושו, שאיש לא הצליח אף פעם להעריך את היקפו ואת שווי המדויק, הותר להקדש לצרכי צדקה. ההקדשים למיניהם היו צריכים ל-היות מנהלים על-ידי חבר נאמנים. ב-הנהלת החברה העותומנית שניהלה את בית-היתומות וזאליה הורמס כספי הר-הקדשים, שלטו שניים מצאצאיו: בנו, הקבלן נחום יואל הלפרן, ובתו, הרבנית שרה כהן. שאר הבנים לא התערבו ב-נעשה בהקדש ובכספיו, בהיותם משוכ-נעים שכל רכוש האב מופקד בידיים נאמנות. המוסדות את פירותיו למטרות הקדושות להם הועידו אותם האב.

רק לאחרונה, כשמונה שנים אחרי פטירתו של הגביר החרדי, החלו להת-גלות סימנים כי משה אינו כשורה ב-מוסדות הצדקה שהותיר אחריו. הועלו חשדות כי אלה שהשתלטו על ניהול מוסדות אלה, מגצלים אותם מלבד ל-עניני צדקה גם למטרותיהם הפרטיות, כדי לנהל עסקים ללא פיקוח כלשהו.

בשלהי השנה שחלפה גילה הממונה על רכוש האוייב בירושלים, בתוקף ת-קידו לגילוי רכוש נעדרים ללא יור-שים, מגרש באזור התעשייה בירושלים, שהיה רשום על שמו של ר' חיים יעקב הלפרן. הוא פנה אל הבן, נחום יואל הלפרן, ביקש ממנו תשובה מה יש בדעת יורשיו של בעל המגרש לעשות בו ואם הם מתכוונים להגיש לבית-המשפט בקשה לצו ירושה.

אביו, הוא מצטט מפורשות את הצוואה שהשאיר אחריו האב, מאזכר אותה מיספר פעמים, קובע את התאריך בו נכ-תבה ומסתמך עליה. כך, למשל, כתב בספרו על צוואת האב: "...צוואתו אשר השאיר לילדיו דנה ברובה המכריע ב-עניינים רוחניים בלבד..."

לפתע הסתבר לבנותיו ובניו האחרים של הלפרן, שהם בעצם לא ראו מעולם את הצוואה. חוקרי האוצר, שהתחילו לחשוך כי רכוש הלפרן לא הועבר רש-מית ליורשיו כדי להתחמק מתשלום מס עזבון, החלו לחפש אחרי רכוש נוסף שהיה לרכושו הפרטי של הלפרן, שלא נתנם להקדש ושלא הועבר ליורשיו.

כך החלו להיחשף פרטים נוספים על רכוש, מרכוש העתק שהשאיר הלפרן אחריו, ושנותר לכאורה ללא בעלים. לדוגמא: התגלה בית ברחוב אבולעפיה בתל-אביב, הרשום על שמו, למרות ש-במשך 8 שנים נטען כי הוא הקדש. הסתבר כי מתוך 15 דונאם של בית-הק-ברות כשני דונאם בתוך בית העלמין הפרטי בית חיים בזכרון-מאיר, אינם שייכים להקדש בית-העלמין, אלא הם קרקע פרטית של הלפרן האב שגם הם נמכרו כחלקת קבורה.

כאשר נפטרה, לפני מספר חודשים, רעייתו של ר' חיים יעקב הלפרן, והחלו להתעורר חשדות, ניסו שלושה מיי-רשי - הכנות אטקה גרובלסקי וברטה פוזנרסון, ובן הזוגים שלו, "מר יש-ראל" רפאל הלפרן - להתעניין במה

היורש נחום יואל הלפרן, קבלן, בעל בית חרושת לבדוקים, העומד עתה להקים מלון פאר ברחוב מאפו בתל-אביב, הפך אחרי מות אביו למנהל ההקדשים והנכסים שהשאיר אביו, אינו מאפשר לשאר בני המשפחה להתערב בהם.

שנפטרו, טוענים: "לא יתכן שמיליונים שנועדו לצרכי ציבור, יעברו דרך ידיים פרטיות ללא פיקוח ציבורי; לא יתכן שכספי צדקה ינוהלו כעסק פרטי המחוסן מפני כל ביקורת."

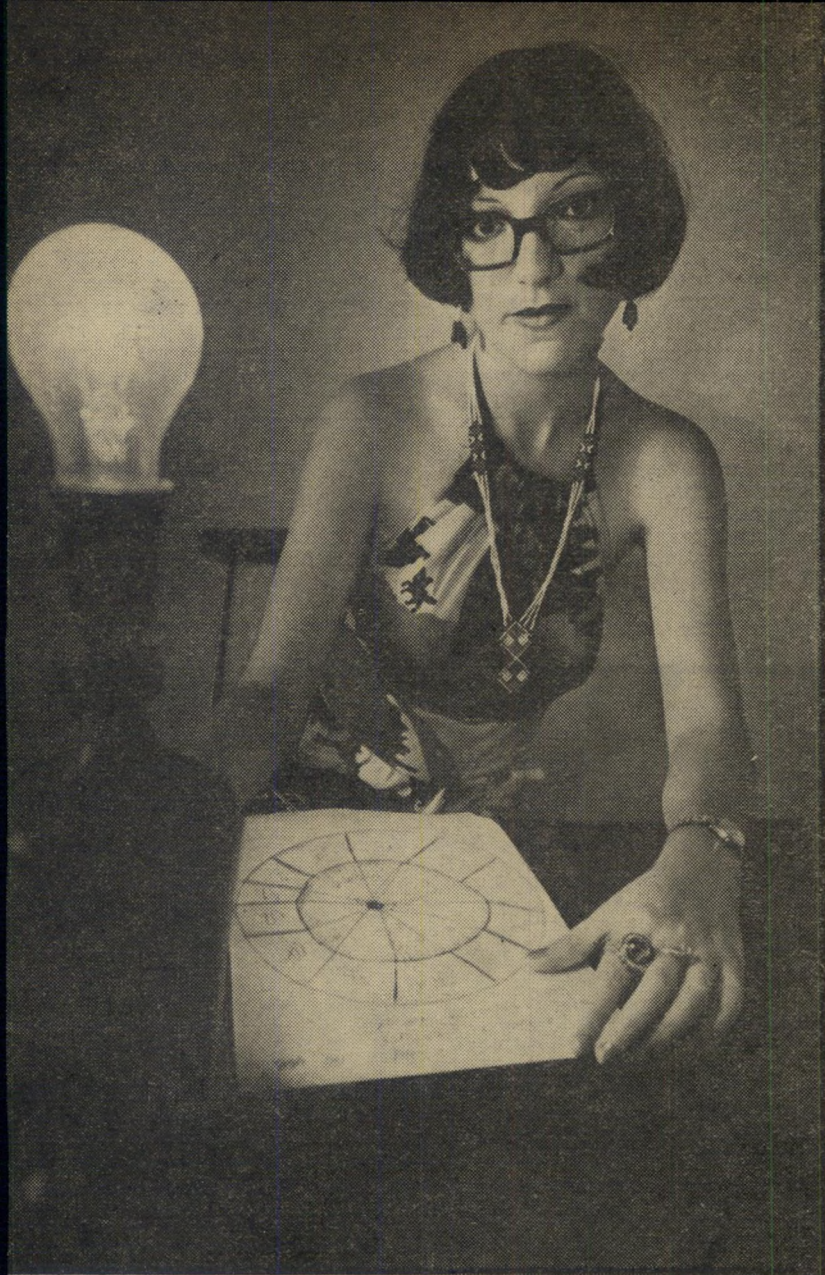
בינתיים עומדת הפרשה להתגלגל גם לאפיקים נוספים. בעקבות הגילויים על הנעשה בהקדש, מנסים עתה יורשיו של חיים יעקב הלפרן לגלות לאן נעלמו האו-צרות האחרים שהשאיר אביהם, ושלא גר-עדו לצרכי צדקה. אוצרות אלה כללו בין-השאר מיגרשים בבאר-שבע, חשבוניות בבנקים שונים, ביטוח חיים, חלקות קרקע בהר-היתום, ואוצרות נוספים שהיו מוח-באים בביתו של הגביר.

עד עתה היו יורשיו משוכנעים כי הכל נועד לצדקה לנצרכים. עתה הם מנסים לברר אם שני ענפים של גזע המשפחה לא השתלטו על אוצרות אלה, כדי לנשל מהם את שאר הענפים.

כתבי-יד ואוצרות ספרים נדירים. ההצלחה האירה לו פנים ובי-ת המסחר לספרים עתיקים שלו בווינה נודע בכל העולם. בין לקוחותיו נמנו גדולי אספני הספרים העתיקים בעולם, וחברת סותבי ושות' בלונדון, היתה מוכרת את ספריו במכירות פומביות. בתחילת שנות השלושים חיסל הלפרן את עסקי העתיקות שלו והחל להוציא באוסטריה מדרוך טלפונים מסווג, ש-הפך תוך זמן קצר לעסק משגשג ונושא רווחים עצומים. למרות שזכה בתוארי כבוד רשמיים וניהל את העסק כעסק ממלכתי למחצה, דאג לסגור אותו בשי-בתו ובמועדי ישראל.

לפני השתלטות הנאצים על אוס-טריה עלה לארץ-ישראל עם משפחתו. עוד קודם לכן רכש שטח קרקע של 64 דונאמים, שהיה תחילה פרדס של תפוזים ואחר-כך, אותו הפך לשכונה הדתית זכרון-מאיר.*

על שם רבי יהודה מאיר שפירא ז"ל, ראש ישיבת חכמי לובלין.

בימי הביניים שרפו

נערות בגלל "כישופים" פחותים מאלה אותם

מתיימרת לבצע צעירה

בת 17 וחצי תמורת

מאה ל"י לנפש

אין כסף, ללא כל נסיון להיות מיס-תור, אבל זה לא היה הכל. הרוח נחה על ורדה והיא המשיכה להתנבא: "לא נותר לך הרבה זמן ללכת על רגלייך... את עתידה להיפצע בתאונת-עבודה קשה... אולי בגלל זה לא תינשא לעולם..." בקושי התאפקתי שלא לצחוק. אבל לא יכולתי לכבוש את חיוכי. ורדה הביטה בי בתמיהה, נועמת. "את הראשונה שצוחקת לנבואותי. את מקבלת זאת בקלות. אחרי כן אפילו בוכים..."

הבטתי בה. במשפחה התל-אביבית של שנות ה-70: גבוהה וגרמית, לבושה מכ-נשים אדומים כדם וחולצה שחורה, פניה קטנות וחדות, במרכזן אף גשיר, ממוש-קפה, שעניה מתרועערת של המילה. אבל יש ריהן. שפתיה היו צבועות בנדיבות בשפי-תון ארגמני. שערות השחור כפתם מסור רק בחיסרוק סינטי קצרה. היא אינה יפה, וורדה טל לא היססה: "הסנדלר לה פנים מעניינות. למרות טענתה כי היא בת 17 וחצי היא גראתה לי כבת 20 פלוס. ביקשתי ממנה לספר לי גם על עתידה שלה, וורדה טל לא היססה: "הסנדלר הולך תמיד יחף... אני יודעת שאני לא אתחתן אף פעם... אני מפחדת מנשואין..."

רדה טל הנתיחה על לוח הפסיון תקליט של פטולה קלארק. "קולה שואב את הכוחות המדיומליים שלי ואני נכנסת לטראנס ומסוגלת להתנבא." ורדה טל לבשה מבט רב-מש-מעי ולחשה: "היא בת מזל עקרב, כמוני. לכל בני מזל עקרב יש כוחות מיס-תור רבים וטמירים..."

צילי המוסיקה מילאו את החדר. ור-דה נעצה בי שתי עיניים שחורות גדו-לות, דרך עדשות משקפיה, והחלה להמ-סיר עלי מבול של מילים.

בגילגול הקודם, לדבריה, הייתי קדוש הודי. אחריכך נולדתי מחדש בארץ של קרח. "את נולדת בקנדה?" שאלה אנב הנבואה. היא ראתה אותי, מטיילת בתוך ארמון קרח נהדר. "את בן-אדם טוב, בכלל לא קנאית ולא רכושנית, ואחבת לעזור לזולת... את עתידה לנסוע לחוץ-לארץ. עברת הרבה משברים... יש לך בעיות אישיות... הקאריירה שלך פורחת..."

ברגע זה שאלתי את עצמי אם עבור נבואות כאלה כדאי היה לי לשלשל ליר-דיה של ורדה טל סכום של מאה לירות. הרי כל מי שהייתי פוגשת ברחוב היה יכול לומר לי בערך אותם דברים, חיים

במדינה

דת

המועמד שעמד

על שלו

מה חיפש הרב

בין רגליו

שד המועמד לנישואין?

כשהחליט רוני גרין * להתחתן לא תיאר לעצמו שיהיו מעוניינים נוספים בחלקי גופו האינטימיים מלבד אשתו. לאחר שנים רבות של יציאה משו-תפת עם חברתו בתיה פרץ, החליטו השניים לחתום את התהליך בביקור מסכם ברבנות. רוני ובתיה פנו למישרדי הרבנות הראשית בתל-אביב, שם קיבל את פניהם רב צעיר, מסביר פנים.

הוא פתח לשניים תיק-נישואין, והחל ממלא בו את פירטי הווג. במהלך החקיר-רה גילה הרב, כי רוני עלה מפולין לפני 10 שנים. רוני שם לב כי עובדה זו הט-רידה את הרב מעט. את סיבת הטרידה גילה כאשר יצאה זוגתו העתידה להת-ייחד עם המדריכה הרבנית.

כלי הצגות. "תגיד לי, רוני", שאל הרב, "עשו לך ברית-מילה? הרי שם אצל הקומוניסטים בפולניה לא מלו היה-ר דים את בניהם?"

"בטח שעשו לי", הצהיר המועמד ל-חופה.

"אז אולי אתה מוכן להתפשט ולהר-אות לי?" ביקש הרב בחיוך מתנצל. "מה?" נדהם הבחור. "להתפשט כדי להוכיח שאני יהודי? עד היום חשבתי שרק הנאצים הציצו לתוך המכנסיים כדי לברר מיהו יהודי. אני רואה שטעיתי. בשום אופן לא אתפשט בפניך!"

"תראה", הסביר הרב בסבלנות. "אם לא נבדוק, איך נדע שאתה יהודי?"

"לא בא בחשבון!" עמד רוני על שלו. "אם כך, איני יכול לחתן אתכם."

בכעס רב יצא רוני מחדרו של הרב וטרק מאחוריו את הדלת.

כעבור ימים מספר, בעקבות עצה של חבר בעל נסיון דומה, פנה רוני לרבנות בחלק אחר של אזור תל-אביב. שם עלה בידו לעבור את כל מדורי הפרוצדורה הנישואית-דתית, מבלי שייאלץ להציג לראייה את אבר-מינו.

משפט

המשטרה

שיקרה

כמה שווה הבטחה של

קצין מיטטרה,

בדרגת מפקח, לשופט מחוזי?

ששון שלום (20), תושב אורייה-הוד, הובא בפני שופט-השלום התל-אביבי מנחם אילן כחשוד בהתפרצות לחנות, ממנה נגנבו סחורות בשווי 20 אלף ל"י. השופט פסק לו שבעה ימי מעצר. סניגורה, עורר-הדין דרור מקרין, הגיש עירעור על כך. בפני השופט המחוזי, מקס צ'רנובילסקי, הבטיח קצין המיטטרה, מפקח עמנואל ברנר, שהמיטטרה תסיים את חקירתה תוך שבעת הימים, החשוד ישוחרר יום לפני תום שבעת ימי מעצרו.

אין סיבה. על בסיס הבטחה זו, דחה השופט את העירעור, וששון נשאר לשבת. ביום המובטח, הגיעו קרוביו של ששון אל הסניגור בקול זעקה גדולה: ששון לא שוחרר, אלא נעצר לתקופה נוספת. מקרין נחפו לבית-המשפט. עירעורו הר-פעם, על המעצר הנוסף, התנהל בפני השופט המחוזי אלישע שיינבוים: "האם אירעו התפתחויות שחייבו את הארכת המעצר?" שאל השופט את קצין המשטרה. "לא", הודה הקצין. "רצינו שהחשוד יישאר במעצר עד שנגיש נגדו את כתב-האישום, אך לא הספקנו עדיין להגישו". "אינני סבור שבגלל חוסר האפשרות להספיק להגיש את כתב-האישום", נזף השופט הנרגז בקצין, "יש להשאר אדם במעצר למועד העולה על יום-יומיים. חיי-רותו של אדם אינה יכולה להישלל בגלל חוסר הפנאי להגיש כתב-אישום. אני מצווה כי העורר ישוחרר מחר."

* השם הוסווה מחשש פגיעה נוספת בבחור שהתחתן זה עתה.

מה עליך לצפות מטמפון?

חופשיות, נוחות ורווחה, שפופרת עדינה במשי, להחדרה נוחה, הוצאתו קלה. הגנה מושלמת. בטיחות ובטחון. חוט משיכה התפור לאורך הסמפון, המאפשר את סילוקו בנקל. מבחר בין שתי דרגות ספיגה, אם אינך משיגה כל זאת, בודאי שאינך משתמשת בטמפון עממקס.

אולי כדאי לך לנסותם?

פוחחו על ידי רופא בשימוש כעת על ידי מיליוני נשים טמפוני טמפס מוצרים רק עלייך חברת טמפס בע"מ, הוונט, אנגליה.

להשיג בבתי מרקחת, בתמרוקיות ובסופרמרקטים. המענונית בקבלת דוגמאות וחומר הסברה ישלחו 54 אג' בבולי דאר אל היבואנים: אינווסט אימפס בע"מ רח' ירימיהו 38, ת"א.

וכב השביט החדש של האסטרונומיה דרך לראשונה לפני כשתיים: בעתב"ה העת הישראלית לפארמאסטרולוגיה ועולמות אחרים, התפרסם במדור מכתבים המכתב הבא: "מערכת נכבדה, לפני כחודשיים החיי לוחי להתעניין באסטרונומיה לאחר ש־ קראתי בעולמות אחרים דברים מאוד מעניינים שקשורים בתחום זה. נודע לי כי לכל מול יש חכונות מיוחדות משלו וכי גם במנהיגה הגוף מושפע מן המול. לפני כשנתיים החלטתי לבדוק אם אפשר לס־ מוך על הכתוב. הברים הביאו לי תאריכי־ לידה של אנשים אותם לא הכרתי, והצ־ לחתי על־פי תאריכי הלידה בלבד, לתאר אותם ואת אופיים באחוז גדול. חתי־ לטתי לנסות את כוחי גם בניחוש מזלם של אנשים שאת תאריכי לידתם אני לא יודעת... מאז הצלחתי לנחש להרבה אנ־ שים את המול ואני שונה לעיתים רחוקות בלבד. אודה לכם אם תוכלו להסביר לי את פשר התופעה המורור. בתודה מראש ונבכרה, צפורה פורמן — חיפה."

ספק עם משהו הסביר לה את התור־ פעה, אבל ציפורה פורמן לא הייתה צרי־ כה הרבה הסברים. היא שינתה את שמה לזרדה טל ובמקום שישבירו לה, החלה להסביר לאחרים.

A black and white photograph of a woman with short dark hair, wearing a patterned top and a necklace, sitting on the floor. She is surrounded by a large circular arrangement of playing cards, including a fan of cards in front of her. The cards feature various symbols like stars, squares, and circles.

(*) מנת־מישכל של אדם רגיל היא 100. כעלי מנת־מישכל של 120, נחשבים לאינ־סליגנטים באופן מיוחד. מנת־מישכל גבוֹהה יותר נחשבת לגאונות.

ורדה טל אינה האסטרולוגית ומ" נבאת העתידות היחידה הפועלת כיום בגלוי בערי ישראל, ומפרסמת את מודעו תיה בראש חוצות. כמוה קיימים כמה עשרות "מכשפים" ו"קוסמים" שתמורת מחירים, המניעים במקרים מסוימים ל" מאות לירות לביקור, מנחשים עתידות וקוראים מזלות.

החוק אינו אוסר זאת וידו קצרה מלפ" עול נגדם. מבחינה חוקית יכול היום כל מטורף שנמלט מבית משוגעים להכריז על עצמו כאסטרולוג או קורא-עתידות, לג" בות כספים מכל מי שיבוא לדרוש ב" עצתו, מבלי שתהיה בכך עבירה כל שהיא, ומבלי שאפשר יהיה לעשות נגדו דבר.

מסביר משפטן: "קיים חוק נגד הונאה, אך היות ואין החוק מסביר מהי הונאה, הריהו בבחינת פירצה הקוראת לגנב, ויש" ראל היא גרעון לנזקים למיניהם. גם אם יגיש משהו תלונה נגד יידעוני, הוא לא יצליח להוכיח את אשמתו. איצטגני" נות ויידעונות אינם בבחינת "מקצוע" על פי החוק, והיות ואין שטחים אלה מוג" דרים כעיסוק או מקצוע, אין על סמך מה ליצור את החוק. החוק אינו יכול לאסור על אדם להאמין במה שהוא רוצה ול"

(המשך מעמוד 33)
פולטת לאסטרולוגיה של ג'ף מאיו בלונ" דון. היא הספיקה גם להיות תלמידתו של פרופסור טנהאף, דיקן הפקולטה לפארא" פסיכולוגיה באוניברסיטת אוטרקט בהר" לנד. אבל כשמבקשים ממנה תעודות, היא מתחמקת משום מה להציגן.

בכלל, היא בחורה רב-גונית. אפילו ב" פוליטיקה היא מתעסקת. לא מכבר, היא מספרת, קבעה פגישה עם כתב לענייני מפלגות של אחד העתונים והתריעה באור" ניו על "חוסר ההתעניינות של השלטון" נות בחברי המשמרת הצעירה של מפא"י, שהיא, ורדה טל, "עומדת בראשם". וזה עוד לא הכל. הבחורה המיסתורית יודעת לספר על החוג שלה לפאראפסיכולוגיה בחיפה, המעסיק 200 מרצים — עורכי" דין, רופאים, פסיכולוגים ואסטרולוגים. זהו חוג סגור ואקסקלוסיבי, ושיש בו 110 סטודנטים המחזיקים בתעודות-חבר, הפו" על יומם ולילה ומקיים תורנויות טלפו" ניות עם שלוחות.

חוג מזה היא קיבלה גם "המון הצעות מסוכנויות פירסום ודוגמנות כדי שאהיה להם דוגמנית. הם רצו לשלם לי הון עבור הרשות לצלם אותי." אם לא די בכך היא היתה גם "מועמדת (סופית) לתחרות מ" כת העשרה, אבל אמא לא הסכימה שאש" תתן בתחרות כי זה לא מוסרי."

לא להאמין, אבל אנשים עומדים בתור אצל הידעונות הזו, אחרי כל הסיפורים, ומשלשלים לידה ממיטב כספם כדי שתש" מיע באוזניהם את דברי ההזיות שלה. "באים אלי כל מיני אנשים," מספרת ורדה, "רבים מביניהם הם אישים ידו" עים: מדינאים, שחקנים, סופרים ומיליו" נרים. הם נדהמים מאמיתות דבריה, במיר" חד בקשר לעברם וניתוח אופיים. העתיד, בדרך כלל, אינו מצטייר בצבעים בהירים כל-כך. לעיתים הוא אפילו קודר מאוד. אינני נוהגת לשקר. אני אומרת את האמת בפנים. אם אני רואה מוות או מחלה, אני מספרת זאת ללקוח."

סרטן לילדים,

עושר לגדולים

ראיתי את המודעה שלה ב" עתון והתפתיתי, מספר שלה. חרמון * אחד הקליינטים של ורדה טל. "מעולם לא הייתי אצל מגדיי-עתידות והסתקרנתי. הלכתי מתוך ספורט. היא ניבאה לי עתיד מזהיר. לדבריה הייתי צריך להפוך מיליונר תוך שנתיים. וההת" עשרות הפתאומית שלי תהיה קרוב לזו" דאי מעסקי-ביטוח. השינוי הפתאומי המ" היר יהיה כרוך בהרבה נסיעות לחו"ל, מצב הבריאות שלי מצויין וימשיך להיות כן, אני עתיד להיות עד זיקנה ושיבה ועוד כהנה וכהנה.

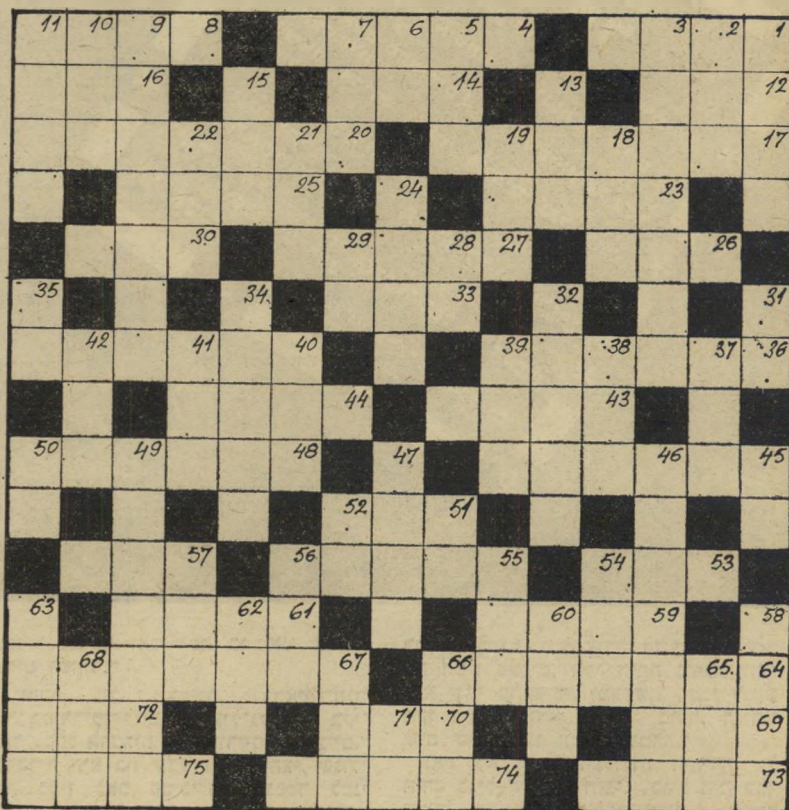
"היא ניתחה את אופיי, ועלי לצין ש" היא הצליחה לנחש אותו נכונה פחות או יותר. ייתכן עברי לגמרי לא תאם אותי. אך כאשר ישבתי מולה והיא קישקשה לי על עברי, אישרתי את דבריה. משום מה היה נדמה לי שהיא אומרת דברים נכר" נים. רושמים של הדברים פג אחרי ש" יצאתי ממנה. שיחורתי בדמינוני את כל הפרטים והם בעצם לא תאמו אותי. אך בכל-זאת, הייתי מרוצה כל-כך מניבוי עתיד עד שביקשתי הורוסקופ גם עבור אשתי וחילדיום."

כאן מתחילה אשתו של חרמון לספר את סיפורה: "ראיתי לפני בחורה בעלת דמות של מכשפה. היא החלה לספר לי על עברי, דברים שהם שקר וכזב. ניתוח אופיי הניח את דעתי. היא ניבאה לי עתיד שחור משחור. לדבריה, אני עתידה לסבול הרבה בחיי, אני אעבור שני גי" תוחים. ייתכן שתהיה לי תאונה קשה. היא ראתה מוות במשפחה — ייתכן ש" בעלי ייהרג. היא בדקה את ההורוסקופ של שני בני הקטנים. לדבריה, אחד מהם יחלה בסרטן וימות בצעירותו, הבן השני לא יינשא לפני גיל 40. אך הוא לעולם לא יהיה מסוגל להוליד ילדים. הוא ית" דרדר לעולם הפשע, את מרבית שנות חייו יהיות יבלה בבית-הסוהר, ומשום כך יינשא מאוחר."

הגברת חרמון הסתובבה בביתה במשך שבוע כשהוריה, "היו לי התקפי בלי פת" אומיים, חייתי כל הזמן תחת רושם הדב" רים שהיא ניבאה לי. לקח לבעלי שבר" עות עד שהוא הצליח להרגיע אותי. הרי" גשתי לא פעם שדעתי נטרפת עלי."

* שם בדוי, האיש ביקש להשאיר ב" עילוט שם.

השבוע העולם הזה 1831

מאונך:

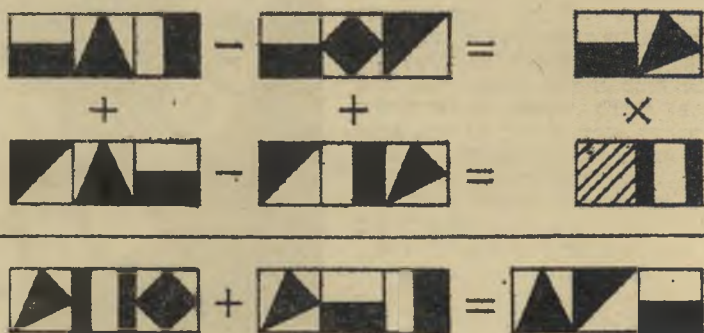
- 1 נדוניה נוסח האיסלם. (2) אבר בפנים.
- 3 לוחם שוורים מפורסם. (5) כינוי לראשי הגולה ולראשי הישיבות בבבל. (7) מכשיר לתאורה. (9) עוני. (10) שם קיצור לבירת בראזיל הישנה. (11) עץ אפריקאי, קשה ושחור. (13) נכה יד או רגל. (15) ירד. (18) תופעה בטבע. (19) חבל. (21) שרטוט גיאוגרפי. (22) סל. (24) בעל כסף או רכוש. (28) עוף דורס. (29) ירד. (31) מבני נוח. (32) יישוב בצפון הארץ. (34) חג יהודי. (35) מחוספס. (37) מחול. (38) לקרנף יש רק אחת כזאת. (39) ראש ממשלה אירופי. (40) חמור בר. (41) בתק. חתך. בתר. (42) נהר באנגליה. (45) המהלך האחרון במשחק השח. (46) בית ספר חקלאי דתי. (47) תירוף, סיבה. (49) תופעה שלילית והולכת ומחמירה בארץ. (50) נאיבי, ישר. (51) לא טוב. (52) מילת בקשה. (54) כת. (55) אחד השליחים הנוצרים. (56) שור הבר. (57) כבד פה. (58) מעורר כלימה. (60) בון. (62) ארבה. (63) עוף ארך שוקיים ממשפחת החסידה. (65) אותו מוציאים מפני חדש. (66) פטפוט. (67) אחת האצבעות. (68) שמחירו גבוה. (71) בתוכו.

מאונך:

- 1 שאלה ודרישה בנושא נעלם. (4) אותה היו האינדיאנים תולים בחגורתם. (8) קללה. (12) ארצות-הברית השתמשה בו לאחרונה. (14) כרס. (16) בור שפכין. (17) יחד עם רוג'רס חיבר מחזות מוסיקליים (אוקלהרה מה). (20) נהר דמינוני. (23) ירק מאכל. (25) משקה צרפתי, מתובל באנים. (26) מין. (27) שר משקים תנ"כי. (30) מילת בקשה. (33) משבעת המינים. (36) הרוסים שרפו אותה כשנסוגו מפני נפוליאון. (40) אחד המוסק"י טרים. (43) אשה. (44) עליו נחתה תיבת נוח, לפי המסורת. (45) ערים כאלה בנו בני ישראל לפרעה. (48) בן שאול. (51) קטטה. (53) חלק באניה. (55) המצאה מודר" נית, בלעדית גורדי שחקים היו בלתי מעשיים. (57) תחת (59) סלע קשה. (61) מילת תנאי. (64) קיבוץ בדרום הארץ. (67) מרשל רוסי. (50) אבי בית דוד. (70) החומר הנפלט מהר געש. (72) הקדש מוסלמי. (73) גיבור ספר על מצרים העתיקה מאת מיקה ולטארי. (74) בית הכלב. (75) מונח בהנהלת חשבונות.

חשבוע 1831

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

שחקנים

קשה להיות

קומוניסט

איוו מונטאן ידוע מאז ומעולם כאיש השמאל בצרפת. קומוניסט שלא היסס להביע את השקפותיו הפוליטיות אפילו בתקופה שהקומוניזם עוד לא היה כל כך באופנה כמו היום.

ז'אן לוק גודאר דהר שמאלה בקצב כזה שבמשך שנים התגורר מעשיית סרטים מסחריים, רק כדי לא לתת למפיצים ובעלי בתי-הקולנוע הקאפיטליסטיים להרוויח על חשבונם.

מתקבל על הדעת ששני אנשים אלה יהיו אהודים על המיפלגה הקומוניסטית בצרפת, אך לא דוברים ולא יכריזו לפני כמה חודשים הופיע סרטו של גודאר הכל בסדר, עם מונטאן בתפקיד ראשי, ועתה נודע כי הסתדרות פועלי המזון בצרפת יצאה בהאשמה חריפה נגד מונטאן, אשר שם לדבריהם לצחוק את דמות פועל המזון בצרפת, בדרך שהוא מציג אותו בסרט של גודאר. הוא הופך את כל עניין האירגון והשביתות ללעג ולקלס. "לא די בבגדי פועל כדי להבין את בעיותיו או ליטול את הרשות לבקר אותו", נכתב בתרעומת רבה, במינשר של הסתדרות פועלי המזון, שהיא מסונפת כמובן למיפ לגה הקומוניסטית.

אמנם, בהמשך המכתב, הודו מחבריו שמונטאן לא חיבר את התסריט ולא ביים את הסרט, אבל האשימו אותו בכך שהסכים לקבל תפקיד המלגלג על אנשים שנשארו נאמנים לאיגודיהם ולמעמדם החברתי. מונטאן עצמו היה פעם עובד-נמל בדרום צרפת, והאיגודים המקצועיים רואים בכך שגם התעשר, גם התפרסם, וגם העזיז לשים אותם לצחוק. את שיא החוצפה, מזכיר איגוד עובדי המזון בצרפת בקרא ז'וליו ליווי, ואינו אחר מאשר אחיו של מונטאן (שמו האמיתי היה איוו ליווי). שמו של גודאר, במאי הסרט והאחראי האמיתי לכל הפרשה, לא הוזכר כלל. זה כנראה, מה שקורה כשיש קשרים בי חוגים הנכונים.

תדריך

תל-אביב

*** הסנדרק (חו/אלוני, ארצות הברית) — רבי-המכר של מריו פוצו מקבל צבעים ודמויות מוגדרות, עם שחקנים מעולים כמארלון ברנדה, אל פאצ'ינו, רוברט דובל וג'יימס האן. המאפייה המושר למת והפוטוגנטי ביותר שנראתה אי פעם על הבד.

*** יום א' הארור (סודו, אנגליה): בטעם רב מעלים השחקנים גלגדה ג'קסון, פיטר פינץ' ומאריה דו אחד הסיפורים העצובים והמרגשים של השנה, עם אנשים בודדים המחפשים לשווא את השלימות ביחסי אנוש. במאי ג'ון (דאר-לינג) שלזינגר.

*** מה נשמע דוק? (פאר, ארצות-הברית): אחד המצחיקונים המבריקים של אמריקה מזה זמן רב. ברברה סטרייסנד וראיין אוניל משתוללים בהדרכת פיטר בוגדנוביץ', המשתמש בבקיאיות בחולדות הקולנוע, כדי לאסוף צחוקים בסיטונות.

*** הליצנים (תכלת, איטליה): תיעודו של פליני על ליצנים וקירקסים, נושא העובר כחוש השני במכלול יצירתו של הבמאי הדגול ובהשקפתו האמנותית בכלל.

חיפה

*** הקונפורמיסט (פאר, איי-טליה—צרפת): אחד הסרטים החשובים של השנה המנסה לנתח מבחינה פסיכולוגית תופעות פוליטיות מסוכנות, לפי דעתו של הבמאי האיטלקי ברטולוצ'י. סרט כבד המצטיין בכל הצדדים החשובים בקולנוע: מישחק משובה, יופי אסתטי מעולה ומקצב מיוחד במינו.

ירושלים

*** דקאמרון (הבירה, איטליה): עוד סרט מצטיין. משלים מבריקים על חולשות המין האנושי וטיפשותו, ותמונות שלא יישכחו במהרה. פאולוני.

השתיקה

הרוענות

צבא הצללים (פריז, תל-אביב, צרפת) — ז'אן פיאר מלוויל (גרימבאך), הנחשב היום לאחד הבמאים החשובים בצרפת, היה בזמן מלחמת העולם השנייה אחד הלוחמים העקשניים של המחתרת האנטי-נאצית, ואם כי עד היום לא ידוע בדיוק מה היו מעשיו, יש רמזים מרמזים שונים על מיבצעים נועזים ונסיונות אי-שיים מסמרי שיער.

בכך טמון כנראה סוד האמינות הגדולה של סרט זה, המבוסס על ספר של יהודי אחר, חבר מחתרת, הסופר ז'וסף קאסל. אם כי ממבט ראשון נראה הסרט כסיפור מקוטע על המחתרת האנטי-נאצית בצרפת, המתחיל ומסתיים כמה פעמים, הרי מה שמאחד אותו, היא לא רק הופעתם החוזרת של כמה מן הדמויות בכל הסיפורים, אלא האווירה הכבדה והמאיימת של צרפת הכבושה במלחמת העולם השנייה. צל חדרי העינויים של הגסטפו, המלווה כל אדם מיקיצתו ועד לכתו לישון, והמילחמה השקטה, העקשנית והבלתי מתפשרת של אירגוני המחתרת נגד הכובש, מילחמה שבה מצלמים של חשגאות הקטנות ללא מישפט, מילחמה שבה משלמים על חשגאות הקטנות ביותר בחיים, ואשר בסופה אולי ינצח הרעיון, אבל רק מעטים מאוד מאלה שנלחמו עבורו, יהיו כדי להנות מן הניצחון.

תשומת הלב של מלוויל בבניית כל תמונה בסרט, בעריכה מדוקדקת עד לפרטיה האחרונים, באיכות הצילום

ונטורה: בלי פשרות

וסיורו המוחלט לסטות כהוא זה מן הנושא שלו והיגיונותו מכל פשרה מסחרית, עשויים כמובן להפחיד צופים רבים. אולם דווקא תכונות אלה, ובנוסף להם מישחקס היוצא מן הכלל של כל המשתתפים, לינו ונטורה, פול מריס, סימון סיניורה, ז'אן פיאר קאסל, ועוד, הופכים את הסרט לתעודה מרשימה, הנוגעת לא רק לצרפת של מלחמת העולם השנייה, אלא לכל מחתרת אנטי-רודנית שהיא בעולם.

מערבון

לנשים הרות

ממשיכים לקרוא לי טרי-ניטי (אסתר, תל-אביב, איטלי-יה) — כל מי שהעלה את החשד הקל שבקלים שאדון טריניטי (טרנס היל, או למכרו האישיים — מאריו ג'ורטי) יסתפק בכך שיקראו לו רק פעם אחת, התבדה סופית. ממשיכים לקרוא לו, ואם לדון לפי אולמות הקולנוע והכנסותיו של סרט זה באיטליה (מיסמר 1 בקופה בשנה החולפת) וגם בישראל, יקראו לו כך עוד הרבה זמן.

כפי שידוע לכולם, מר טריניטי הוא האקדוחן המחיר, המלוכלך, העצלן ובעל העיניים הכחולות ביותר במערב. אחיו החורג באמביונו (באד ספנסר, ובשמו האמיתי, פנדר סולי), שתחביבו המיוחד הוא לטפוח באגרופו על פדחות יריביו המאבדים את הכרתם בו ברגע, הוא גונב חסוסים המבטיח ביותר במערב. אחד הסיכסוכים הניחחיים בין שני האחים היא העובדה שלא מניחים לבאמביונו להתמסר לאמונתו זו בשטח.

מה שקורה בסרט זה אינו חשוב. העיקר, כיצד זה קורה. אז יש כאן התעללות בקלפן מדופלם, היוצא בסופו של דבר מרומה ומוכה גם יחד, התנגלות לארבעה שיר דדים מיסכנים המבשלים כל הזמן, "פאסוליה", אבל אינם זוכים, אף פעם, לאכול אותה, מילחמת אגרופים, שאף טיפת דם אינה ניגרת בה, ועוד כל מיני בדיחות מרוסנות יתור, נדמגות סעודת שני הגיבורים גסי החליכות במיסעדה מעודנת.

ספנסר (מימין) והיל: עוד ימשיכו לקרוא לו

האם זה טוב יותר מהטריניטי הראשון או לא? ובכן, מה שחסר כאן הוא גורם ההפתעה. מאחר ומן תרגע הראשון מצפים להצחקות, זה נראה לעיתים כסוחר את הרג ליים וקצת פחות מקורי מקודמו. אבל, איכות הצילום גבוהה יותר מבסרט הקודם. שני הליצנים, בתפקידים הראשיים, משוחררים מכל מעצורים, ואין ספק שמר קלאצ'ר (בארבוני) במאי הסרט מחזיק בידיו להיט נוסף.

נוטייל

באיטליה

כוח גברא (בן-יהודה, תל-אביב, איטליה) — הרעיון של השתלת אבר-מין, עם כל האפי-שרויות הקומיות המתלוות אליו, היווה פעם נושא לקר מדיה בריטית בשם "פרסי" שהוצגה ממש באותו בית-קולנוע תל-אביבי. עתה חוזרת ההשתלה, בגילגול איטלי-קי. אם כי מבחינה כרונולוגית, הקדים אולי האיטלקי את האנגלי, מאחר וסרט זה הופק כבר לפני כשלוש שנים.

זהו מעשה במולטי-מיליונר מזדקן, שליבו מתחמץ למר-אה מחמדיהן של הבחורות הצעירות, כי אין לו עוד שיר ניים לנגוס בחן. יום אחד יוצא האיש מכליו, פונה למר-פאה שוויצרית, ומציע מיליארד לירות לכל מי שיחיה מוכן לנדב לו אבר-מין צעיר ופעלתני. מכאן והלאה מתחיל החיפוש אחרי הווירטואוזים המיניים שמסוגלים לנדב אבר מתאים, והניסיונות לשכנע אותם לוותר על גבריותם. שני המתחרים העיקריים על הכבוד הגדול הם פקיד רר-מאי שהביא לעולם 18 ילדים ב-14 שנים, וברון סיציילאני שירד מנכסיו, משום שכל מעייניו היו נתונים רק לתיכנון ביקורי נימוסין אצל הנשים הנשואות בכפרו.

הפרק הרומאי מאפשר לבמאי טטנו להכניס לסיפור כמה בדיחות משפחתיות פושרות, הפרק הסיציילאני מננן כמובן על נימת המאפייה, יש גם כומר-ידויו בכל העסק, והעניין מתנהל בניחותא, ללא הפתעות גדולות או הצ'י

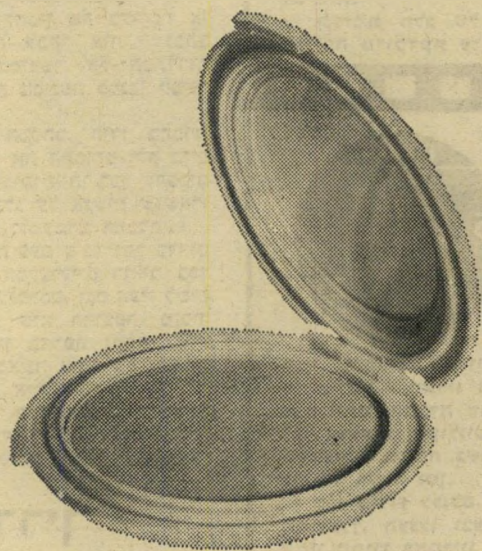

דרוש אבר לכוח גברא

חקות מסעירות. מפליא יותר מכל הוא שהסרט שמרני ומאופק יותר מכל מעשייה משפחתית שמתרחשת כיום באיטליה. יתכן והאשם בבמאי טטנו, שהיה מקובל מאוד לפני 20 שנה כבמאי סרטים בעלי צבע מקומי, אבל לא הרבה יותר מזה. ואולי בשלוש השנים שחלפו מאז הפקת הסרט, הפך הקולנוע האיטלקי את עורו ומצנוע היה לנועז.

Silk Fashion
Milktone
 Ultra-Covering Matte Make Up

מועלה בעזרת ספוג איפור רטוב

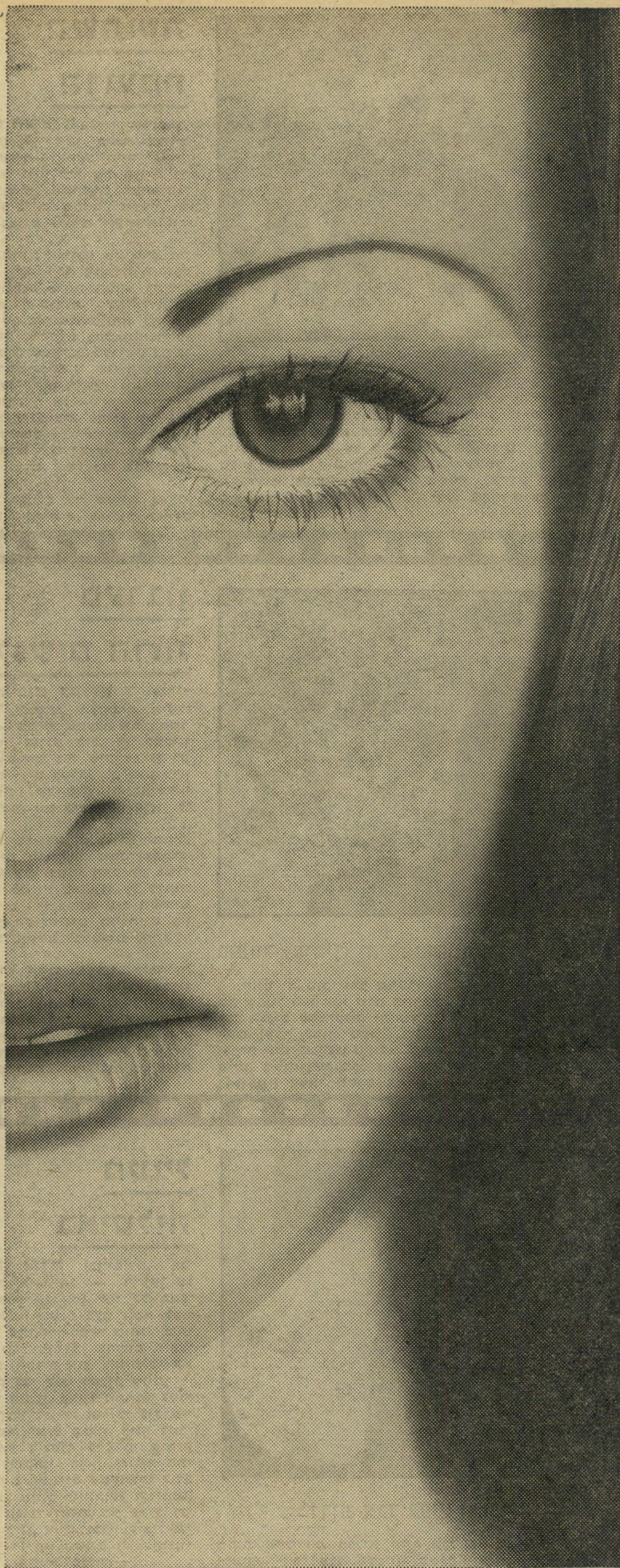
מיק-אפ ופודרה דחוסים יחדיו לאבן-איפור.
 המיק-אפ החדש המוגש ע"י הלנה רובינשטיין,
 שומר על חלקותו ואחידותו,
 נשאר מט ורענן גם בימי הקיץ הלוהטים ביותר.
 בעל כושר כיסוי רב, מתאים לכל סוגי העור,
 ובמיוחד לעור פנים שמן.
 מכיל פרוטאינים חלביים המונעים את
 ייבוש העור.
 לבחירתך: 6 גוונים.

Milktone
 Ultra-Covering Matte Make Up

איפור-אבן חדיש. מכסה, אחיד, מט.

הלנה רובינשטיין. היוכי בפעולה

הדרכה ויעוץ קוסמטי ניתנים חינם במרכז החדרכה של הלנה רובינשטיין,
 שדרות קק"ל 94 תל-אביב, בימים שני ורביעי בשבוע בין השעות 3.30-6
 אחרי-צהריים. לבנות הנעורים ניתן יעוץ בימי שלישי באותן השעות.

איך לזכות במקום ראשון בפסטיבל

סנדרה סקארבק הגיעה לארץ מלונדון לפני שנתיים. כעיתונאית מקצועית מצאה לה עד מהרה את מקומה גם בישראל, התפרסמה ככתבת אופנה של ידיעות אחרונות, כשקו התמחותה הוא איך להיות חתיכה. מאחר שלימדה זאת לקוראות העיתון, מובן שידעה גם בעצמה איך. וכך, הסתר בבה העלמה, מאז בואה לארץ, במסיבות הכי שיק, עסופה תמיד בפאר האופנה, סמל ההצלחה והזהרה. תכל'ס, מכל מקום, לא יצא מזה. אמנם

הסיר מצא מינסה

היו לה, לאורך הדרך, כמה רומנים גדולים וקטנים, ואפילו בינוניים, אבל שום דבר רציני. כי גבר רציני, כפי שידועת היום כל אחת, קשה להשיג. פנוי, אני מתכוונת. לא שזה הדאיג את סנדרה. היא ידעה יפה את הפתגם, שכל סיר מוצא את הי מינסה שלו. לפני שבועה חודשים, ערכה סנדרה מסיבה בביתה — ומצאה את המינסה. קוראים לו **מינסה שניידר**, שאף רציני, ומרגע שנפגשו, לא נפרדו השניים. אותם מתארים לך איזה קיטור נוצר, כשלא מסירים את המינסה מעל הסיר במשך חצי שנה? החתונה בחודש הבא. מזל טוב.

תעמולת בחירות

בימים אלה, אתם יכולים לפגוש, אם זה מעניין אתכם במיוחד, את אשתו של אחד הפקידים הבכירים ביותר בעיריית תל-אביב, כשהיא מתרועעת במיסדרונות העירייה במרץ רב, עוסקת בשתדלנות מקורית ביותר. היא עובדת ממישרדו של בעל הש-פעה אחד למינהו, במוסד החשוב הזה, תופסת אותו באוזן לשיחה פרטית, ומגלה לו בסודיות שבעלה, הפקיד הבכיר מאוד, שרוי בדיכאון נפשי, וגי-לה לה, בסודי סודות, שאם לא יוצב במקומו הנוכחי החשוב גם ברישומות המועמדים לבחירות הבאות — הוא ית-אבד. בגילוי, חיינו איננם חיים עוד, בלי תפקידו האהוב. היא מספרת את הסיפור הזה במלוא הרצינות, ולא תאמינו — יש כאלה שם לוקחים אותה ברצינות. מובן שהם מיעוט. הרוב יודע שזו סתם תעמולת בחירות, ולא מתרשם. כמה שהם ייראו טיפשים, כשהוא ית-אבד באמת.

לראות את קאפרי - ולמות

זה מה שקרה לבמאי דני ליטאי: הוא ראה את קאפרי — ומת עליה.

אני מתכוונת לחתיכה, לא לאי.

דני, נשוי ואב לשניים, התחיל מקט-נות, התגלה ככישרון רציני בביוס, ביי-חד של להקות צבאיות. רשם לזכותה, זה הזמן, הצלחות כמו להקת פיקוד ד"ר זנגוף, ג'אמבו, אל תקרא לי שחור. הוא גם הופיע בקאמרי ובתיאטרון העירוני בחיפה. בקיצור, אמן, מה יש לדבר.

כדרכם של אמנים, — וגם לא אמנים, מספרים לי — היה דני מנהל, מדי פעם, איזה רומן תמים עם אחת מחברות הלה-קת שתחת ביומו. אבל מה, אף פעם לא משהו רציני.

התמימות מתה, כשנתקלה עינו בחברה חדשה באחת הלהקות הצבאיות שלו. חיי-לת בשם קאפרי. דני התאהב עד מעל הגג, הולך להתגרש עכשיו.

מהאוטובוס. איפה! עד שהנסיעה הזאת נגמרה, נוספו לו כמה שערות לבנות. לא שזה היה הסוף. למחרת בבוקר, מצא ליבנה של פרחים ענק ותשורה יקרה — מתנת ברישיו מהאוטובוס מאתמול. ליבנה העברי את הפרחים ל-תליה-שומר, ואת התשורה מסר לגידלה, כשפגשו בתחנה, ביקש ממנו להחזירה לאבא.

טוב, מפה לשם, מצא עצמו גדעון כלול ברשימת הזמרים שיופיעו בפסטיבל הזמר החסידי.

מה שגרם כמובן שימחה רבה לאבא, שהמשיך ללוות צמוד את הקריירה של בנו. בשימחתו, קנה אבא כמה כרטי-סים לפסטיבל, חילק אותם בין כמה ידידים, שיבואו להשתתף בשימחתו. לכמה ידידים, ולכמה בני משפחה, ולכמה קרובים, ולכמה שכנים, ולכמה עמיתים, ולכמה מעובדי גלי צה"ל, החל בג. וכלה בבכירי העורכים. וכו' וכו'. אלא מאי? באחדים מהכרטיסים ש-חילק, חסרו תלושי הבחירה. השיפוט, בפסטיבל, נערך על-ידי הצבעה של קהל הצופים. טכנית, מצורף לכל כרטיס כני-סה תלוש בחירה, שעליו רושם בעל ה-כרטיס את הזמר שבו הוא בוחר, מטיל את התלוש לקלפי. כך, נקבעים הזוכים בתחרות.

תלושים אלה, חסרו בכרטיסים מסוי-מים. כמו, למשל, אלה שקיבלו מידי האב: **אבי קורן**, ועמליה רוזן, חב-רים לעבודה של גדעון בתחנה, וכו'. נסתים הערב הראשון — הפסטי-באל נמשך לאורך שלושה ערבים — והחל מניין הקלפיות. נסתים המניין — וכולם קיבלו טיל: גדעון זכה במקום ראשון — בעדיפות מדהימה של 800 קולות יותר מאשר הבא אחריו.

הקהל, שלא הבין כלום במוזיקה, הגיב בקריאות-בז ובשריקות. היה זה מוזר אמנם, בהתחשב שקהל זה עצמו הצביע בעד גדעון, באמצעות תלושי-הבחירה שלו. אבל עובדה.

אביו של גדעון, לעומת זאת, עמד דומם, עיניו זולגות דמעות אושר. התופעה חזרה על עצמה בערבים הבאים. בסיכום כולל, זכה גדעון במקום הראשון.

מובן שנמצאו מקנאים וצוררים רבים שניסו להשמיץ את המנצח, טענו שלא מגיע לו, וניסו לעשות עסק גדול מזה שאבא שלו חילק כמה כרטיסים בלי תלושים, וכו'.

אבל למשמעים כידוע, אף פעם אין תקומה. לא לנוכח עובדות החיים הקשות.

המפתח של עורך תוכניות מוזיקאליות. בשלב זה חלה התקדמות פתאומית, ומשביעת-רצון בהחלט, בקריירה של גד-עון. הוא החל מופיע בפסטיבלים ועל במות שונות. ברור שהוא עצמו לא הפ-עיל שום לחץ על מארגני הפסטיבלים השונים. אלה החליטו פשוט שהוא זמר טוב, ושהם רוצים בו.

לקראת ראש השנה, ערכו גלי צה"ל סיכום של כל פזמוני השנה. עורך ה-

גרייף

מיצעד העברי בגלי צה"ל, **גדי ליבנה**, נסע בוקר אחד באוטובוס לעבודתו, כי שלפתע גילה לצידו — נחשו את מי? כמובן — את אבא של גידלה.

אבא של גידלה הופתע מאוד נוכח המקריית המוזרה, אולם אם כבר נפ-גשו, עלה בדעתו לבקש מליבנה להכ-ניס לתוכנית גם את שירו של גדעון, רכבות בהרים.

„נראה, נראה“, השיב ליבנה, בניסיון תמים ועקר לזכות בקצת שקט עד שיירד

המאבק בין אברי מצד אחד, לבין חוגים מסויימים בישראל מצד שני, נמ-שך בסתר. החוגים המסויימים עושים את כל שביכולתם למנוע את פירסומה רק לאחרונה הם נחלו הצלחה, כאשר ראיון עם אברי, שנועד לשידור בשידורי ישראל, נפסל.

מה שהחוגים המסויימים האלה אולי לא יודעים, זה שאצל אברי העניין לא כרוך כל-כך בציון לנקום באלה שגרמו לו לשבת עשר שנים בכלא, כמו בשאלה הפינאנסית: אברי הוא עשיר קטן מאוד בימים אלה. מאחר שידע שלא יזכה לעולם לפרסם את סיפורו בארץ, ביקש את עזרתו של ידיד נעורים מימי ה-פלמ"ח, כדי להגיע ללוס-אנג'לס, מת-גור שם מאז בבית אותו ידיד. אשתו של אברי, שולה, ממשיכה להתגורר עם בנם בגרמניה, ואברי מנהל בארצות-

אחד המיבצעים הבלשיים המסובכים של השבוע היה — השגת תמונתו של אחד האנשים המפורסמים ביותר במדי-נה. **גדעון גרייף**, שזכה ביום השלי-שי שעבר בפרס ראשון בפסטיבל הזמר החסידי, בשירו והביאו לציון עירך, התגלה לפתע כאיש מיסטוריון, שתמו-נתו היא בבחינת בל יראה. היה זה ניגוד משוער למצב בעת הפסטיבל ולפניו, כאשר מכונת יחסי-הציבור של הפסטיבל הציפה את כל המעוניינים, והלא מעוניינים, בתמונות המשתתפים — כולל זו של גדעון.

הסיבה לדיסקרטיות המפתיעה היתה קשורה קשר סימלי הדוק בצורה שבה זכה גדעון במקום הראשון. והצורה ש-בה גדעון זכה במקום הראשון, היא באמת אורגניאלית. תשמעו.

גדעון היה תמיד ילד טוב. כן, עדיין יש כאלה גם בדור הצעיר הנוכחי. בדי-עה זו היה, בראש וראשונה, אביו שמואל גרייף בעל בית-חרושת קטן לנע-רים. האבא החליט כבר מגיל צעיר שגידלה איננו סתם ילד-פלא, כמו כו-לם. הוא השקיע בגידלה שיעורי נגינה ושירה, טיפח את הקריירה האמנותית — העתידה, בינתיים — של הנריקיר-לוראפריים.

מה זה טיפח? טיפח זה לא מילה. בשעתו, כאשר דן **בן-אמון** קיים את ערבי-הראיונות הפופולאריים שלו, יכלו כל אשפי יחסי-הציבור בארץ לבוא וללמוד אצל האבא איך צריכים לעבוד. שמואל גרייף רדף אחרי בן-אמון בשקד-נות צל"שית, ניסה שוב ושוב לשכנעו להע-לות גידלה, הגיעה הבמה. הגיעו הדברים לידיו כך, שבן-אמון החל תופס מחסה, כל אימת שאבא של גידלה היה מופיע באופק.

בן-אמון לא היה הקורבן היחיד. כל מי שיכול היה לעזור לגידלה בקידום הקריירה שלו — זכה במשלוחי פרי-חים, מתנות, ותשומת-לב מתמדת מצד אבא של גידלה.

גדעון, מצידו, נשא את עול יחסי-הציבור הפעילים האלה בסלחנות. הוא היה אמנם ילד טוב, נראה אמנם כילד טוב, התלבש והסתרק כילד טוב — אבל כל זה אין פירושו שהוא לא עמל גם בכוחות עצמו כדי להגיע. ואם אביו היה מוכן להטות כתף — אדרבא, יבוא על הברכה. כשגדל קצת, החל גדעון מקל מהעומס על כתף אביו, מעביר קצת לכתפו שלו, רודף בעצמו אחרי כתבים, שיכתבו עליו, אחרי הזדמנויות להופיע, וכדומה. נכון אמנם שהוא לא הגיע ל-רמתו המלוטשת של אבא, אבל לזכותו ייאמר — הוא עשה את כל המאמצים. השנים חלפו, קול הסופרנוא של גד-עון התחלף בטור-בארטון, והוא הגיע ל-צה"ל. מפה לשם, מצא את עצמו, לא פחות ולא יותר, בגלי צה"ל, ושם, לא פחות ולא יותר — מאשר בתפקיד

ישנם אנשים שגולדו להיוולד אפורים, לחיות אפורים, ולמות אפורים. וישנם כאלה, שלהיפך.

אחד מההפוכים הוא **האדם ה-שלישי** המפורסם, **אברי אלעד**. כאי-לו לא היו לו מסיפי דראמות בחייו עד עכשיו — כמו למשל, הפרשה הקטנה,

האדם השלישי: המתח גובר

שהסעירה את כל המדינה והפילה ממ-שלה — הרי שעכשיו הוא שרוי בעי-צומה של דרמה חדשה.

אדם נורמלי, כשהוא עומד לפרסם את ספר זכרונותיו, פשוט הולך ומפרסם. אצל האדם השלישי, גורם הספר, עוד לפני פירסומו, לכמה אולקוסים רצי-ניים.

הברית חיי רווק, כשתקוותו הגדולה היא הצלחתו הפינאנסית של הספר, ש-תעמיד אותו על רגליו.

והשאלה הגדולה כרגע היא: האם יצליחו המשכנעים, והספר לא יזכה ל-אות אור — או שכן יזכה, וכמה מ-המשכנעים עצמם לא יזכו, כתוצאה, ל-אות אור.

ליטאי

עליזה קליין - נבחרה לנסיכת הכינרת

הג'ינג'ית השתוללה

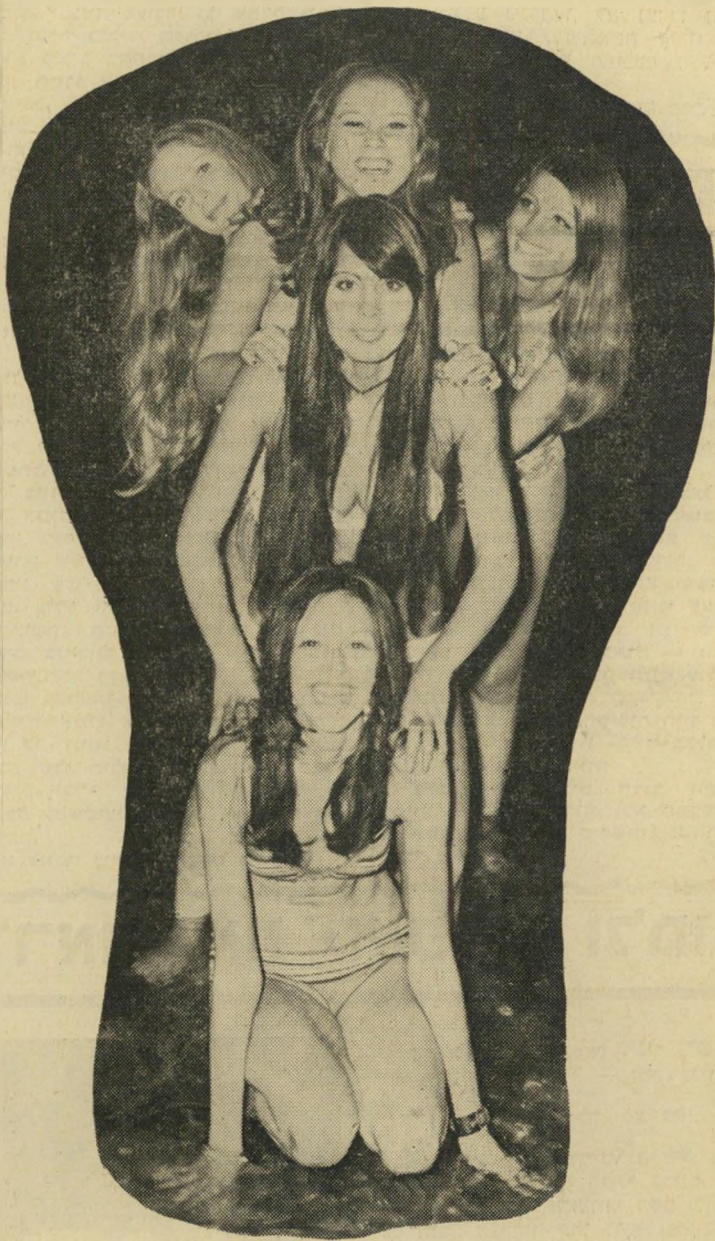
לצד ראשיהעיר ישבו בחבר השופטים שמואל רוזנסקי, מנהל סניפי אומגה וטיטו בישראל. שהיה ממונה על הפרס הגדול של טיס, יצחק נשר, צייר טברייני, שני יונו הרב בצורות וצבעים הכשירו לתפקיד האחראי, ודוד גבריאל מעיריית טבריה, שתיגבר את ראשיהעיר. דודו דותן המנחה המצחיק והבריא שפע הברקות, לקצב אנשי התיזמורת המלווה אותו בקביעות: או שכן או שלא. השופטים בחרו כאיש אחד ביפהייה

הך שמח בכינרת בשבוע שעבר. לא חלף יום בלי אירוע. מועדון הצניחה החופשית הישראלי, הטיל למים שישה מבחירי צנחניו כשהם נופלים חופי שית מן השחקים ואבוקות עשן מסמנות את צניחתם החופשית. נבחרת סקי ישראל לית עצרה נשימה במופעים מרהיבים. אמנים העניקו ממיטב הרפרטואר בערב חגיגי בעין-גב. ערב אחר הוענק למיצעד שירי הכינרת. וגולת הכותרת: ביום השני של חול

„אוי, לא אני!”

מצטעקת בהתרגשות רבה נסיכת הכינרת עליזה קליין, כשחבר השופטים מאחוריה מוחא כף. למטה מימין: איריס עובדיה, סגנית שלישיית, עליזה קליין, המלכה ומאירה ארצי, סגנית שנייה.

פיטרייה בים כינרת

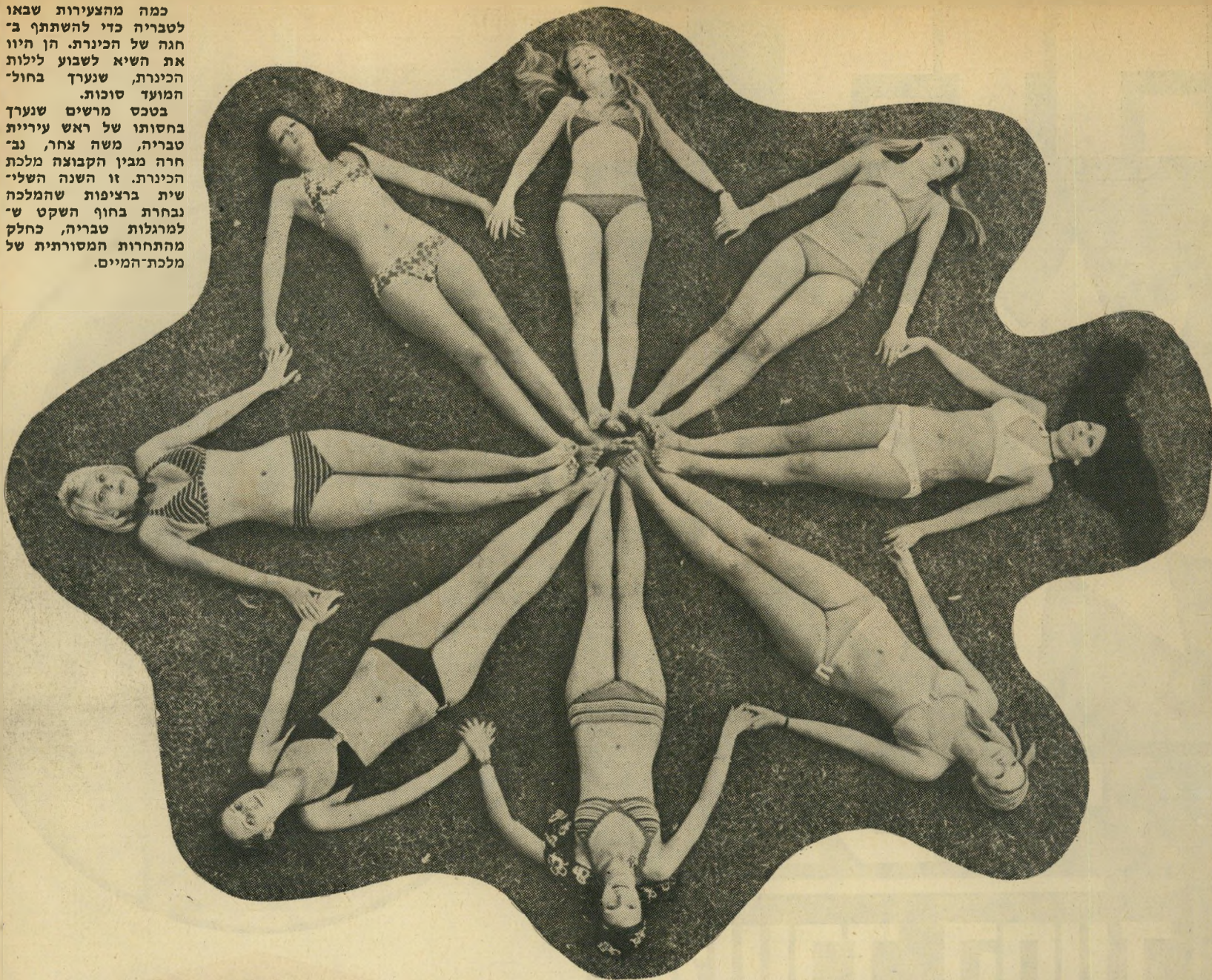
את החיפזות הזו מרכיבות מלמטה למעלה היפהפיות: צילה וינר, איריס עובדיה ודוקי הוניגמן. האחרונה זכתה כבר ונבחרה לפני כחודש למיס טיפאניס הישראלית. חמשתן משתתפות בתחרות מלכת המים הארצית.

אדומת השיער מקריית אונז — עליזה קליין, וזו כל כך הופתעה לשמע ההחלטה עד שהצתעה: „אוי, לא אני!”

הסכם ננעל בטבילה רבתי, כשהנערות מוליכות. על סרטיהן וכתריהן, ואחרים נוהרים למים, בחדוה רבה, רבים מבין הצופים.

המועד סוכות, נערכה בחוף השקט, של- מרגלות טבריה, טכס בחירת מלכת ה- כינרת. המופע ששולב בשבוע לילות הכינרת, נערך בחסותו של ראש עיריית טבריה, משה צחר. באותו ערב שכה הראש מכל טירדותיו המוניציפאליות. כל מעיניו היו נתונים לקבוצת החת"י כות שעברו מולו בסך.

כמה מהצעירות שבאו
לטבריה כדי להשתתף ב-
חגה של הכינרת. הן היוו
את השיא לשבוע לילות
הכינרת, שנערך בחול-
המועד סוכות.
בטכס מרשים שנערך
בחסותו של ראש עיריית
טבריה, משה צחר, נב-
חרה מבין הקבוצה מלכת
הכינרת. זו השנה השלי-
שית ברציפות שהמלכה
נבחרת בחוף השקט ש-
למרגלות טבריה, כחלק
מהתחרות המסורתית של
מלכת-המייים.

יפהפיות שהשתתפו בתחרות „נסיכת ים כינרת” - האחרונה לפני הבחירה הארצית

ראש-העיר
משה צחר, ראש עיריית טבריה,
מדביק נשיקה אבהית למלכה ה-
טרייה עליזה קליין, כשזו אוחזת בראשה, מגודל ההפתעה
והשימחה על זכייתה בתואר „נסיכת הכינרת 1972”.

המתנות
המאפרת של הלנה רובינשטיין
דניאלה רענן (משמאל), לצד אשתו
של רוזנסקי מסיסו, שושנה, כשהיא מעניקה שי לאחת
המועמדות. צופה מימין הסגנית השנייה — מאירה ארזי.

הים השני
דודו דותן, המנחה, שם
ידיים על נסיכת הים התי-
כו, שנבחרה לפני כחודשיים, מיכל יעקב. גובהה הני-
כר (המדדנה בתמונה מסעה קצת) הרשים את המנחה.

העולם הזה

שטרוריה

כספי

**משרד הסעד
מוצאים לקניית
קולות בבחירות
הפנימיות של
המפד"ל**

בגלל אשה זו

הכפי

המאהב

מהקומה השלישית